

ဂန္ထဝင်မြတ်သန်းကြွယ်ဝကြီး

ပင်းထက်ရာဇာ

ဒါရိုက်ဇာ ဦးစောင့်ချောက်

BURMESE
CLASSIC
.COM

အချုပ်ခွဲထောင်ချောက်

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၂၉၀၂၀၇
- ဖျက်နာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၁၀၀၅၀၇
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)
ရွန်း (၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်
မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးမောင်မောင်လွင် (၀၂၃၅၀)
ကင်္ဂါရတနာပုံနှိပ်တိုက်
(၂၀၄) လမ်း (၃၀)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
- အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးဇော်မင်းအေး (မြ-၀၇၁၂၅)
ဇော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ (၃၇၆)
အင်ကြင်းမြိုင်လမ်း (၂၃)ရပ်ကွက်
သယံဇာတကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
- အဖုံးပန်းချီပုံနှိပ်ခြင်း - သိန်းရွှေကြည်
- အုပ်ရေ - ၂၀၀၀ အကြမ်း ၂၀၀၇ ခုနှစ်
တန်ဖိုး - ဩဂုတ်လ
- ပြန်ချိန် - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- ပြန်ချိန် - ဖိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃) ဇီ-၄၊ ၃၁လမ်း
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ဖု - 095163764

မင်းထက်ဂျာနယ်

အကျိုးပေးထောင်ချောက်

မင်းလင်းမြတ် စာပေ

အမှတ်(၂၂၃)၊ အခန်း(C-4)
(၃၁)လမ်း၊ (အထက်)၊ ဝန်းတံတန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၀၉၅၁၆၃၇၆၄

★ ရုပ်ဆွဲ စာပေများဖြန့်ဖြူး ★
၂၀၀၄ - ၂၀၀၅ ခုနှစ်
လက်ထပ်သည့်အချိန်များဖြန့်ဖြူးသောစာပေ

အခန်း(၁)

နယ်စပ်မြို့ကလေးတစ်မြို့၏ ညဉ့်ဦးယံအလှက မှောင်
ခိုက်တိတ်ဆိတ်နေခြင်း မရှိပါ။
သူမ ပြတ်သန်းလာခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မီးရောင်
ရိုဖူးနှင့် လင်းထိန်နေသည်။
စားသောက်ဆိုင်တွေ လူသံတွေနှင့် သွားလာစဉ်းကားနေ
ဆဲဖြစ်၏။
သို့သော် သူမ တက္ကဆီပေါ်မှဆင်းပြီး တည်းခိုခန်းသို့ ဝင်
လိုက်မိသည်နှင့် ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ခံစားမိလိုက်သည်။
တည်းခိုခံဆောင်ကြီးက ကြီးမားခမ်းနားသလောက် မီး
ရောင်က ဖျော့ကျပားနည်းနေ၏။
ပထမဆုံး ဧည့်ခန်းကျယ်နှင့် ဆက်နေသော စားသောက်
ခန်းမထဲမှာ စာပွဲခိုင်းအလွတ်ဖြစ်လျက် ကောင်တာနှင့်ကပ်လျက်
စားပွဲတစ်လုံးမှာသာ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက် စားသောက်နေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။
လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်ကပဲ သူမ ဒီမှာနေဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

မင်းလင်းမြတ် စာပေ

ခုလောက်ထိ မဆိုးငါးသေးပါ။

သို့သော် ဤတည်းခိုခန်းတို့ လူသိပ်မကြိုက်ကြတာတော့ တစ်မြို့လုံးသိပြီးဖြစ်၏။

တည်ဆောက်ပုံ မြင့်မားထည်ဝါသော်လည်း ခုခင်းကွက်ကမကောင်း။ ဆောက်ထားပုံက ခဲတိုက်ဆန်သည်။

ရာဇဝင်ညီသော နိုင်ငံခြားအဆောက်အဦးပုံစံ အခန်းဖွဲ့များ၍ ရှည်လျားသဖြင့် စကြိုလမ်းသွယ်လေးတွေသာ ထားနိုင်သည်။

အခန်းတွေခုည်း ကပ်စိပ်နေ၏။ အပေါ်ထပ် ထောက်ထင် အကွာအဝေးက မြင့်လွန်းသည်။

ဤမျှထိ ရှည်လျားကြီးကျယ်သော်လည်း အတက်အဆင်း လှေခါးက ထိပ်နှစ်ဖက်မှာ တစ်ခုစီသာထားသည်။

တည်းခိုဆောင်တွင် ဝန်ထမ်းနည်းပါးပြီး ဆက်ဆံရေးညံ့သည်။ အစားအသောက်က လက်ရာသိပ်မကောင်း။

ဤသို့သော အချက်အလက်များ စုဝေးနေသည့် ဤတည်းခိုဆောင်ကြီးသည် တစ်မြို့လုံးမှာ အကြီးဆုံး ကျက်သရေဆောင်ဖြစ်သင့်ပေမယ့် မဖြစ်ခဲ့ပေ။

တည်းခိုဆောင်တွင် အပန်းဖြေခန်းသည် သိပ်မခိုဘဲ မကောင်းမှုနှင့် မကင်းသူများ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မကောင်းသူတချို့သာ တည်းဘတ်ကြသည်။

မောင်နဲ့သူမတော့ ချစ်သူတွေပါ။

မိဘသဘောအရ ဘယ်လိုမှ ပေါင်းဆုံးနိုင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘာမှ ခိုးပြေးလာခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။

အကြောင်းကိစ္စရှိနေ၍ မဖြစ်မနေ သူမ ခဏပြန်ခဲ့ရင်းပျဲလတာကြာသွားခဲ့၏။

“မောင် စောင့်နေနော်... ကြာ ပြန်လာမှာ”
မောင့်ကို သူမ သေသေချာချာ မှာခဲ့သည်။
မောင်တောင့်နေမှာပဲ ဆိုတာလည်း ယုံသည်။

ကောင်တာစားပွဲမှာ ငိုက်ပြည်းပြောနေသည့် မန်နေဂျာက သူမကိုတွေ့တော့ ရုတ်တရက် မှတ်မိပုံရဘဲ အထုတ်အပိုးနှင့်ဖွဲ့ကည်းနိမ့်ညှဲအသစ်ဟု ထင်ကာ စာရင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်သည်။ သူမက ပြုံးရယ်၍ ရှိထားပြီးသည့် အခန်းနံပါတ်ပါသော သော့တွဲလေးကို မန်နေဂျာရှေ့မှာ ချပြလိုက်၏။

“အခန်းနံပါတ်တစ်ဆယ့်ကိုး ဒီတွဲကပါ... ကြာရိပ်”

“ကြာရိပ်... ကြာခိုင်... ခြေညီ”

မန်နေဂျာက ပြုံးရယ်သွားကာ စာရင်းထဲမှာ ပြန်လှန်ရှာ၍ ဆောက်ပြသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ဒီမှာ ဒါနဲ့ ငယ်မိလ်ဆိုတဲ့ လူကိုတော့...”

“ဟုတ်တယ် သူကနေခဲ့တယ်။ ကျန်မက ကိစ္စရှိလို့လေ”

“အင်းနော်... ကြာပြီထင်တယ်... ဒီ ဒီသော့က...”

ကြာရိပ်က ပြုံး၍သော့ကို ပြန်ကောက်ယူလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ခဏဆိုပြီး သော့ကပါလာတာ... သုံးလလောက်ကြာသွားတယ်"

"ပြော... ဒါကြောင့် သော့ပျောက်လို့ဆိုပြီး သူလာထင်တောင်းတာကိုး"

မန်နေဂျာက ခေါင်းတည့်တည့်နဲ့ လက်ခံသွားသည်။

"သူဒီမှာ ခိုပါတယ်နော်"

"ခိုပါတယ်... ခိုပါတယ် အဲ..."

မန်နေဂျာက စကားဆက်လို့ ဟန်ရှိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ရုတ်တရက် မထွက်ဘဲရှိစဉ် ကြာရိပ် မောင်ကို တွေ့ချင်စေနှင့် လိုဖြစ်ခြင်းကို သတိထားမိ။

"ဒါဆို ကျွန်မ စာရင်းပေးဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့နော်"

"မလိုတော့ပါဘူး... အဲဒီခန်းမှာပဲ နေမှာမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"လိုက်ပြောတော့ဘူးနော်... စာရေး အဲဒီတက်သွားတယ် လိုတာရိုရင်ပြောပါ"

"ဖြေ"

အိတ်ကို ဆွဲလာရင်း လေခါးဆီရောက်အောင် လာခဲ့သည်။

လယ်တစ်လျှောက်တွင် မီးပွင့်နီနီတို့က ချက်လမ်းကတော့

ကိုပင် လင်းလင်းချင်းချင်း မရှိနိုင်။

အပြင်မှာ ဆူညံစည်းကားနေသမျှ ကမ္ဘာခြားတစ်ခုထဲ ရောက်သွားသလို တိတ်ဆိတ်ခြင်းက သတိထားမိလောက်အောင် ကြီးစိုးလာ၏။

အခန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာနှင့် ဤမျှကြီးမားသော တည်းခိုအောင်ကြီးမှာ တည်းခိုသွားလာသူ တစ်ဦးတလေမျှပင် တွေ့မြင်ရင်ဆိုင်မိခြင်း မရှိသည်က ထူးဆန်းနေသည်သာ။

ဒီတည်းခိုအောင်ကြီးမှာ ဒုစရိုက်မှုတွေလည်း မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သည်။

လူတော်များများလည်း ရှောင်ကြသည်။

မောင်ကတောင်မှ ဒီမှာမတည်းဖို့ ပြောဖူးသေးသည်။

"မောင်ရယ် ကြာမကြောက်ပါဘူး... မောင်ရှိနေတဲ့ဟာပဲ... ဒီမှာနေတော့ ဒက်ဒီနဲ့လည်း ဝေးတယ်... ဘယ်သူမှလည်း ထင်မှာမဟုတ်ဘူး... မကောင်းဘူးလား"

ဟု သူမပဲ အားပေးခဲ့ဖြစ်သည်။

"မောင်က ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူး... မင်းအတွက် ပြောတာ"

အခဏ မောင် တိုနားဒီနား သွားတာကအစ သူမကို စိတ်မချ။

နောက်တော့မှ သူမ ရဲရဲတင်းတင်း နေတာတွေ ရှိ

အသားကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒက်ဒီတို့ကိစ္စပေါ်နေပြီမောင်... အဲဒီကိစ္စက ဒက်ဒီ အလုပ်နဲ့မဆိုင်ဘူး... အဘွားဘက်က ဟိုမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ ရက်မှာကြာ ပြန်ဖြစ်အောင် ပြန်လာမယ် ဒီတစ်ချိန်”

ဟုပြောပြီး ထွက်လာခဲ့တာ သုံးလ။

“ခုန်း”

အတွေးနှင့် လျှောက်နေမိဆဲ အားရိုက်ဆွဲနေရသည့် အိတ် ကကြမ်းခင်းထက်က သံဇကောကွက်ကြီးပေါ် ခြေတစ်ပက်ကျ၍ ဆောင်တိုက်လိုက်မှ သတိတရဖြစ်သွား၏။

အဝတ်အနည်းငယ်နှင့် လေးသောအရာဆို၍ အကောင်း စားခေါင်းစွပ်ဂုဏ်ကြီးတစ်ကည်သာပါသော အိတ်က တစ်ချက် ဆောင်ခုန်သွားတော့ ဝန်လေးနှင့်အသံပျိုး ပြစ်နေသည်။

ဆွဲလိုက်တော့ တစ်တစ်လေးလေးကြီး ဖြစ်နေ၏။

မဟုတ်ဘူး... ငါ့အိတ်ဒီလောက် မလေးပါဘူး...

ကြာရုံပဲ ဤကို အားရိုက်ဆွဲ၍ ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။

အိတ်ထဲမှာတော့ လေးလေးပင်ပင်ကြီး ဆွဲနေသည့်အတွက် မကျေနပ်။

ထိုစဉ် အိတ်က ပေါ့ရွတ်ရွတ်လေး ပြန်ဖြစ်သွားပြန်သည်။

သူမ ပြေးလမ်းတံ့သွားပြီး အိတ်ကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

မီးရောင်မိမိပျံ့နေအောက်မှာ အိတ်အိတ်အောက်ခြေနားမှ

လိမ့်တွက်လာသည့် ဖန်ဂေါ်လီလုံးလေးတစ်လုံးက သူမ နားထိ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး ရောက်လာ၏။

ဘာလဲ...

ကြာရုံပဲ ဂေါ်လီလေးကို ကောက်ယူ၍ သေချာကြည့်မိ ၏။

ပြီးတော့ ကြမ်းခင်းပေါ်က လေးထောင့်သံဇကောကွက် ကြားသို့ ပစ်ချလိုက်၏။

တိတ်ဆိတ်နေလှသည့် ညဉ့်ယံတွင် ကွန်ကရစ်အခင်းပေါ် သို့ ဂေါ်လီပစ်ကျသံ။

သံဇကာထက်သို့ ဆောင်ခုန်တက်ကာ အပေါ်ကမှ လိမ့် ကျသွားသံ။

သံစဉ်တို့ကို ကျောဘက်မှ အလွန်ကျယ်လောင်သော အသံ တို့အဖြစ် ကြားနေရ၏။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခါနီးတော့ အိတ်ကိုလွယ်ရသည်။

အခန်းရှေ့ရောက်သည်အထိ အိပ်ခန်းအားလုံး ပိတ်ထား

ကြသည်ဖြစ်ကာ လူသူတစ်ယောက်မှ ရှိမနေ။

ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ အခန်းစဉ်တစ်ခု တစ်ဆယ့်ရှစ်ထိ

B ခန်းတွဲများစွာရှိနေသဖြင့် မှိန်ပျံ့ပေးရောင်က ဟိုးအစကို မမြင်ရ။

နောက်ပြန်ကြည့်တော့လည်း Aခန်းတွဲများနှင့် ထိအတိုင်း

ပဲဖြစ်သည်။

၁၂

အစိုစိုခဲထောင်ချော့ဘိတ်

မြင်တွင်းအားလုံးသည် မိမိပတ်ဝန်းကျင်မှလွဲ၍ သံကွဲ
သော အလင်းရောင်မရှိ။

အခန်းတံခါးပိတ်ထားခြင်းကို မြင်လျှင် ကြာရိပ် ရင်ထဲမှာ
မောလျသွား၏။

“ဂလောက်”

“ဟင်”

စိတ်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့် ခြေထောက်နား ပြတ်ကျ
လာသည်က ဂေါ်လီရုံးကလေး ကြာရိပ် မျက်လုံးလေးပြူးသွား
သည်။

မောင်စိုနေသည်ဟု အထင်နှင့် အကြောက်အစွဲနည်းနေ
သောစိတ်က ချောက်ချားစမြဲ၏။

ဘယ်လမ်းကြည့်ကြည့် ပတ်ဝန်းကျင်က မောင်ရိပ်များနှင့်
သာဖြစ်ကာ ထိတ်ဆိတ်ခြင်းက တစ်စစ သိပ်သည်းနေသည်သာဖြစ်
၏။

ကြာရိပ် ထိတ်ကို အသာလွှတ်၍ အခန်းထဲ မဝင်ဖြစ်သေး
ဘဲ အခန်းရှေ့ ဝရန်တာလက်တန်းဆီ လျှောက်သွား၏။

စိတ်ထဲမှာထင်သည်က ဂေါ်လီသည် ထိုနေရာမှ တတ်
လာသည်ဟု ကြာရိပ်နေရာမှာရပ်၍ ရင်ဆိုင်လောက်ရှိသည့် တောင်
ကိုကျော်ကာ အောက်သို့ပြန်ကြည့်လိုက်မိ၏။

မိုးလပြည့်စနေ

ပြုစုတ်စုတ် မျက်နှာပြားပြားနှင့် အပေါ်ကို မော့ကြည့်
နေသော ငါးနှစ်ခန့်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်။

သူသည် မြေပြင်မှာ ရပ်နေခြင်း မဟုတ်။
တစ်စုံတစ်ခုမှာ ခိုတွယ်နေခြင်းလည်း မဟုတ်ဘဲ...
“အား...”

ကြာရိပ် တအားအော်ဟစ်လိုက်မိစဉ် နောက်မှ တစ်စုံ
တစ်ယောက်က ပန်းကိုဆွဲလှည့်လိုက်၏။
“ညီမ” “

“အား... သွား... သွား... မလာနဲ့”
“ညီမ သတိထားလေ... ကျွန်တော်ပါ စာရေးစိုးသက်ပါ”

“ဟင်”
မျက်နှာကို သေချာစိုက်ကြည့်နေမှ မျက်မှန်နှင့် ခပ်ပူပူ

ပိုင်ပိုင် စာရေးဆိုသူကို မှတ်မိလာခဲ့သည်။
“ဟို... ဟိုမှာ”

သူမ လက်ညှိုးထိုးတော့ စာရေးက မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်
သွားကာ ကာကွယ်လိုသော အပြုံးမျိုးနှင့် လက်ကာပြသည်။

“ဘာမှမရှိပါဘူး... ညီမတစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး အား
ငယ်စိတ်ဝင်သွားလို့ ဖြစ်မှာပါ... အခန်းတံခါးဖွင့်လို့ မရဘူးဟား

သော့ပေးလေ... ကျွန်တော် ဖွင့်ပေးမယ်”
“ဟင်အင်း... ရ ရတယ်”

မိုးလပြည့်စနေ

စာရေးက ပြုံး၍ခေါင်းညှိတံ၏။

“ဒါဆို ကျွန်တော် သွားမယ်နော်... အခန်းသံဝင်ပြီး
အေးအေးဆေးဆေး အနားလှပါ... ခုပဲ မန်နေဂျာကပြောလို့
ကျွန်တော် တက်လိုက်လာတာ... အစားအသောက်ဖို့ မေးရဦး
မလား”

“ရ ရတယ်... ကျန်ခ စားခဲ့ဖူးပြီ”

“ဘာလို့အပ်သေးလဲ”

“ဘာမှမလိုတော့ပါဘူး”

အေးအေးအေးအေး... ဒီည တောင်ရုံမှာပွဲကောင်းလို့ သွား
ကြတော့ ဒီမှာ ပြန်အိပ်မယ့်လူ သိပ်မရှိတာ... နောက်ညဆို
အပေါ်တွေ ရှိမှာပါ”

စာရေးသူက သွားတော့မှ နာကျင်နေသည်လက်ကို သတ်
တရုတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

စောစောက အလန့်တကြား နောက်ပြန်လှည့်လိုက်သဖြင့်
အုတ်တိုင်က သံဘုနှင့်လက်ဖျားခတ်မိသွားသည်။

သက်ဝါးဝောင်းမှာ သွေးဝါးကြောင်းငယ်တစ်ခု တခါခါနီနီ
ဆင်းကျနေသည်။

ညမှောင်မှောင်မှာ သွေးကိုကြာကြာ မြေညှိုးချင်သဖြင့်
ဖုတ်တိုင်နှင့် ဟန်းကြွားမှာ ညပ်နေ့သာ ဖာရွက်ပြုတစ်ခုကို ဆွဲ
ယူကာ အနာကိုသုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲကြီးဖြစ်လာခဲ့၏။

အနာကို စက္ကူစနှင့်တုပ်လျက် အခန်းထဲ ကပျာကယာဝင်
ကာ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်မိသည်။

အခန်းထဲမှာ မောင်နဲ့ကြာရိပ် နေထိုင်သုံးစွဲခဲ့သော ခုတင်
အိပ်ရာ စားပွဲတုလားတိုင် အားလုံးက နေသားတကျ သေသပ်စွာ
ရှိနေသည်။

ဒါပေမယ့် မောင်ကတော့ ဤနေရာမှာ မအိပ်ခဲ့တာ ကြာ
ပြီဖြစ်လိမ့်မည်။

ခေါင်နှင့်ပတ်သက်သော အကျင့်စရိုက် အတော်များများ
ကို သိထားသည့် ကြာရိပ် ခန့်မှန်းမိသည်။

မောင်ဒီမှာမနေဘဲ ဒီမှာရှိနေသည်ဟု မန်နေဂျာက ဘာ
လို့ပြော...။

ခါတိုင်းဆို စိတ်မြန်လက်မြန် ဆင်းသွား၍ မေးလိုက်မိမည်
ဖြစ်သော်လည်း ခုတော့ ကြာရိပ်မဆင်းဝံ့တော့ပေ။

လက်ထဲမှာ လက်ကိုင်ပဝါခေါက်လေးတစ်ခု ပါလာသည်။
စောစောက ခုံမှာပဲပြန်ထိုင်ကာ ဒဏ်ရာကို သေချာသွေး
သုတ်၍ ဘယ်လောက်များသလဲဆိုတာ ကြည့်မိသည်။

သုံးလက်မခန့် အစင်းကြောင်းဖြစ်သွားသည် ဒဏ်ရာမှာ
လက်သန်းအခြေစပ်လောက်တွင် သွေးထွက်အများဆုံးဖြစ်နေ
သဖြင့် ထိုနေရာမှာ ဓက်သွားတာဖြစ်မည်။

ထိုစဉ် သွေးတွေ့ရှိရတဲ့နေ့ပြီဖြစ်သည့် ဓမ္မာရုံတော်ကို အမှိုက်
ခြင်းထဲသွားပစ်ဖို့ သတ်ချဉ်း လက်လှမ်းလိုက်စဉ်...

မောင်သူရလင်း
အသက်(၇)နှစ်

"ဟင်"

ကြာရိပ် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

ဇာရွက်ကို သွေးကြောငှမ်းပြရအောင် ဂရုစိုက် ဆွဲမြေ
ကြည့်လိုက်မိသည်အထိပင်။

၂၂-၃-၈၂ ခု ကြာသပတေးနေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။

ကြွင်းကျန်သော ရုက်ကလောင်ကို 'နေ့ကနွဲ့' ဟိုတယ်မှ ရွာ
ပျက်သူသန်သို့... .

"အို"

စာတွေကို ကြာရိပ် ဆက်မဖတ်နိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးအစုံ
က တစ်စစ ပြူးကျယ်လာခဲ့၏။

ဒီဟိုတယ်မှာ သေသွားတဲ့ကလေး... .

နေ့စွဲအရဆို သေဆုံးခဲ့တာ တစ်လကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေး
သည်။

စောစောက သူမ ခိုကြည့်လိုက်စဉ် လေထဲမှာ မတ်တတ်
ရပ်လျက် မောကြည့်နေသည့် ၂၂ ကိုသွေးဖြူလေးတစ်ခု
ငါးနှစ်သားအရွယ်ပါပဲ... .

စိုးလင်းညိုစာပေ

ယောက်ျားလေး... .

ထို့ပြင် အိတ်ကိုဆွဲဝင်လာစဉ် ဒီကလေးသရဲလေး အိတ်
ပေါ်မှာတက်ထိုင်လာခဲ့သလား... .

ပေါ့သွားလိုက် လေးလိုက်ဖြစ်ခဲ့သော အိတ်ကိုသတိရလာ
သည်။

လွင့်ပစ်ခဲ့ပြီးမှ အနားပြန်ရောက်လာသည့် ဂေါ်လီလုံး
လေးကို မြင်ယောင်လာ၏။

ကြာရိပ် တံတွေးကို တို့ခနဲဖျိချကာ အိပ်ရာထက်မှာ ဖြည်း
ညင်းနွှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

ရင်ခွန်သံတွေကတော့ အဆမတန် မြန်နေပြီဖြစ်သည်။

တစ်ခန်းလုံးကို ဝေပတ်ကြည့်ကာ မောင်ဘယ်သွားနေတာ
လဲဟူသော အတွေးကို ထပ်ခါထပ်ခါမေး၍ တွေးနေရင်း တခြား
တွေးစိတ်တို့ကို အဲဒီမောင်းထုတ်နေရသည်။

မောင် ဟိုနားဒီနားသွားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သူမ
အတပ်သိ၏။

မောင်ဟာ တချို့နေရာတွေမှာ ပစ်စလက်ခတ်နေတတ်ခဲ့
တာမျိုး ရှိချင်မိသည်။

ခနိုးသွားသည့် အခိုနိမ့်မိုးဆို လိုအပ်မည့် အသုံးအဆောင်
ပစ္စည်းအဝဝကိုပါအောင် ယုတတ်သလို ထွက်ခါနီးတိုင်းလည်း
နောက်ပြန်ကြည့်တတ်သူဖြစ်သည်။

စိုးလင်းညိုစာပေ

"ဘာပြန်ကြည့်တာလဲ မောင်... ဘာကျွန်ခွဲလို့လဲ"

"ဘာမှမကျန်ခဲ့ပါဘူး... ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမှ ကျန်ခဲ့ရဲ့လားလို့ ပြန်ကြည့်တာ ပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ မောင်တို့ပိတ်ထဲမှာ ပြန်ပျော်လာသလား နောက်ကျီလာမလား မပြောနိုင်ဘူးလေ... တံခါးပွင့်ဝင်လိုက်တဲ့အခါ ရှင်းလင်းနေတဲ့ မြင်ကွင်းလေးဖြစ်နေတော့ စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့..."

... မောင်က ငယ်ကျွန်က ညအိပ် ညနေခန်းထွက်တော့ မယ်ဆို အဲဒီလိုပဲ သေချာသိမ်းဆည်းပြီးမှ စိတ်ချတာ... ငယ်ငယ်တုန်းက မောင့်အခန်းကို မေမေကိုယ်တိုင် ဝင်ရုပ်နည်း မိသားစုစုံတဲ့ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ ကျကျနန ကဲ့ရဲ့ခံလိုက်ရတာ... အဲဒီက တည်းက ပြုပြင်လိုက်တာ ခုထိခွဲလာတယ်ပေါ့"

ရှင်းလင်းရင်းပြုပြီး မောင်က သူ့ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်မှ အပြစ်ထွက် တံခါးပြန်ပိတ် သေချာတတ်သော အကျင့်တစ်ခုကို ကြာရိပ်သိနေ၏။

အခု မောင်ထွက်သွားတာ ကြာပြီဖြစ်မည်။
စားပွဲပေါ်မှာ ရေတစ်ဝက်ခန့်နှင့် သောက်လက်စ ဖန်ခွက်
ထဲက ရေမျက်နှာပြင်မှာ အနီကိန်းနီလေးတွေ အတော်များပြားစွာ
လွှမ်းခြုံနေကြတာကို မြင်နေရသည်။
ပြီးတော့ ခေါင်းအုံးထက်မှာ ဖုန်တွေလည်း စီနေပြီ။
မောင်ဘယ်သွားနေသလဲ..."

မိုးလပြည့်စာပေ

မောင်ကို ကြာရိပ် ဖုန်းနံပါတ်မပေးခဲ့ပါ။
သူမထည်း ဖုန်းမဆက်ခဲ့မိပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် 'ကြာဘယ်လိုနေသလဲ ပြန်ခဲ့ပါ
တော့ ဆိုသည့် မောင့်နားပူထံကို ကြာရိပ် မကြားရဲ၍ဖြစ်သည်။
ခါဆို အဆက်အသွယ် မလုပ်ခဲ့၍ဘဲ မောင်စိတ်ဆိုးသွား
သလား..."

အတွေးများနှင့် မျက်လုံးတို့က အခန်းထဲကို မနားတမ်း
ထုတ်ကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် မျက်လုံးတို့က သေချာပိတ်ထားသော အခန်းတံခါး
အောက်ခြေမှ ကြမ်းပြင်နှင့် လွတ်နေသော အနည်းငယ်ဟနေသည့်
အပြင်ဘက်မှ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

မျက်လုံးတွေ ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။
မျက်လုံးအစုံက နှုတ်ထိပ်ရင်းမှ ထိဆက်လှမတတ် စုကျွံ
လာ၏။

အေးကော်လာနေသည့် လက်ဖဝါးတို့ကို ဖျစ်ညစ်ဆုပ်ပစ်
ကာ နေရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထရပ်သည်။

ခြေထောက်အစုံသည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲဖြစ်၏။
"ဘယ်သူလဲ"
အသံမတုန်အောက် ထိန်းချုပ်၍ ခပ်မာမာ မေးလိုက်သည်။
ပြန်လည်တုံ့ပြန်သံသည် မိမိအသံပဲဖြစ်ကာ တိတ်ဆိတ်

မိုးလပြည့်စာပေ

ခြင်းကိုးကိုးနေ့သောအောက်မှာ တိုယ့်အသံသည်ပင် ချောက်ချား
ဝရားကိုး ပြစ်နေပြန်သည်။

ပြန်ထောက်ပိုင်ရှင်သည် လှုပ်ရှားခြင်းလည်းဖြေ အသံ
လည်းပေး။

“ဘယ်သူလဲ”

နောက်ထပ်မေးတော့ အသံက သိသာစွာ တုန်ခါလာ
သည်။

ခြေလှမ်းသည် တံခါးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပေ
မယ့် ဆောင့်ခနဲနေသော ရင်ခနဲသံကြောင့် နားထဲမှာ အူလာသည်။

ဖုတ်လုံးတွေကို ပြုကြည့်နေခဲ့သော်လည်း မြင်နေရသည်
မထင်။ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

ကြောက်စိတ်ပိစိးသမှု ဘုကိုတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိ
သည်။

သို့နောက် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ရဲဆေးတင်၍
အသက်အောင့်ကာ ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်၏။

အပြင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိ။

နီကျင့်ကျင့်မီးချောင်ပျံ့နှင့် ဘယ်ဘက်ကိုကြည့်ကြည့်
မှောင်နက်မည်းမည်း။

ဒီတစ်ထပ်လုံးကြီးမှာ ငါတစ်ယောက်တည်းလား...

ကခန်းပေါင်းများစွာ တန်းစီစီနေလျက်နှင့် လူသံသွယ်

လုံးဝမကြားရ၊ လူရိပ်လုံးဝမမြင်ရဘဲ ညသည်လည်း သိပ်နက်လှ
သည် မဟုတ်ဘဲနှင့် ဘာကြောင့်ဤမျှ တိတ်ဆိတ်နေရသည်လဲ...

“ဟိုတယ်သာဆိုတယ် အစားအသောက်ကည့်... သန့်
ရှင်းမှုကမရှိ... နာမည်ပျက်တွေပါရှိနေတာကြာရဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီ
ဟိုတယ်မျိုးကိုမှ ရွေးရတာလဲ”

မောင်က ဒီစရောက်ကတည်းက မကြိုက်ခဲ့။

ကြာရိပ်ကတော့ ဒီလောက် ခြောက်သွေ့မည်ဟုလည်း
မထင်ခဲ့သလို မောင်နဲ့အတူရှိနေမှာမို့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါ။

“လူမရှိတာကို တမင်ရွေးခဲ့တာ မောင်ရဲ့... ဒါမှ ဒက်ဒီ
တို့ ဘာသတင်းမှ မကြားဘဲ လိုက်မလာတော့မှာ”

အဝက တွက်သည့်အထဲတွင် ခုလိုမောင်နဲ့ ခွဲရဖို့ကိစ္စတွေ
မပါခဲ့ပေ။

ခုတော့ ကြာရိပ် တစ်ယောက်တည်းပါလား...

ဒီလောက်ထိ အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားခဲ့ရမ
လားဆိုပြီး မောင် စိတ်ဆိုးသွားတာလား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး...

မောင် စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်တာ ကြာရိပ်သိသည်။

မောင် ကြင်နာတတ်တာလည်း သိနေသည်။

ကြာရိပ် ပြန်ရောက်လာခဲ့ရင်း တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ
လည်း မောင် ပူပန်မှာပါ။

စောစောက ကလေးမျက်နှာလေး မြင်လိုက်ရသော ကော်

ရစ်ခါးစိတ် တွေကြည့်မိကာ တံခါးကို ထိုးခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။
သေချာကျက်ချလိုက်ပြီးမှ ကျောနှင့်ထပ်၍ ကပ်မိရင်း
မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝေ့လာခဲ့သည်။

ကြာရုံပဲ မိန်းမသားပေမယ့် ကြောက်တတ်လွန်းသူတော့
မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ဒီလောက်ထိ ရင်ဆိုင်နေရခြင်းအတွက်တော့
အသည်းခန့်ဝင်တော့မေ။

မွေ့ရာဆီ မြေးသွားကာ မလှဲမကျင်းရသေးဘဲ ဖွန်တတ်
နေသည့် အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ ဝန်းခနဲ ပစ်လှဲမိသည်။

ခရီးဆောင်အိတ်တိုလည်း မကောက်မိ။
ဘာမှလည်း လှုပ်ချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ မျက်လုံးတွေကို
မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။

ဒီလိုညမျိုး ဒီတစ်ညတပဲ ကုန်ဆုံးသွားပါစေ။
မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်၍ အမြင်အာရုံကို မှောင်ချပစ်လိုက်
နိုင်ပေမယ့် နားတွေကို ပိတ်ထားလို့မရ။

“ခုတ်... ခုတ်... ခုတ်”
ဟင်...

မှားထဲကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ဝင်လာ၏။
ဘာသံလဲ...

ကြာရုံပဲ မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပွင့်သွားသည်။

အခန်းထဲကို ဝေ့ဝေ့ကြည့်ရင်း ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်
သည်။

“ခုတ်... ခုတ်... ခုတ်... ခုတ်”
အသံသည် မာကျောသော အရာနှစ်ခု၏ ခပ်မှန်မှန် ခပ်
မြည်းမြည်း တိုက်ချနေသည့် အသံမျိုး။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အခန်းထဲက မဟုတ်။
ငါ... ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ...

နောက်ထပ်တစ်ခါ တံခါးသွားဖွင့်ကြည့်ရလောက်အောင်
သူမကိုယ်ထဲမှာ သွေးခနီတော့ပါ။

ကျင်ခဲအေးစက်နေသည့် ကိုယ်ထဲမှာ သွေးဖြူဖျော့နေပြီ
လားမသိ။

ဟိုတယ်ခန်းနေကျအထဲ မှန်းလှမ်းဆက်ချင်သည်။
သို့သော် ကြီးမားခမ်းနားသော တည်းခိုခန်းဖြစ်လင့်ကစား

အခန်းထဲမှာ တံလဲမရှိ တယ်လီဖုန်းမထား။
တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းချသွားဖို့ထိ ဘယ်လိုမှ ခြေမခိုင်တော့

တာက သေချာသည်။
စည်းချက်မှန်မှန် မြည်နေသည့် တခုတ်ခုတ်သံက တစ်စုံ

တစ်ရာထကြွလှုပ်ရှားလာတော့မလို ချောက်ချားဖွယ်ဖြစ်လာ၏။
ချောက်သွားမလာလို့ နားဖွံ့နေလေ ပို၍ကျယ်လာသလို

ဖြစ်လေ...

မိုးကောက်လွန်းတော့ ကိုယ်ကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ်လာသည်။
နိဂ္ဂဟိတစ်ယောက်ထည်း ဒီအခန်းထဲမှာ ဟိပ်ဗျော့...
ပါပဲလောက် ကြောက်နေရင် တယ်လီလုပ်မလဲ...
ပါ... ငါ ရှာသွားနိုင်ဘယ် ဟုတ်တယ်... ကြားရိုင်း နှင်
မပြောရဲနဲ့ မကြောက်တော့...
ခုတိသအကြိမ် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်မိပြန်သည်။
တခုတ်ခုတ်ဆဲသံက ပို၍လေးကန့် ပီပြင်လာသည်။
ကိုယ်နဲ့နီးလာသလိုလို ကိုယ့်အခန်းခရူပဲ ရွေ့လာသလို

လို...
မကြောက်နဲ့ ဖွင့်လိုက် ဖွင့်ကြည့်မှသိမှာ...
တံခါးလက်တိုင်ဘုကို နောက်ထပ်တိုင် လိုက်မိလျှင်
မလေးလေး မျက်နှာဖြူဖွေးကို ဖြစ်သောင်လာပြန်သည်။
ငါ တံခါးဖွင့်လိုက်ရင် တံခါးရွေ့မှာ ဒီကလေးရပ်နေပ

ပါမှမဟုတ် အခန်းတစ်ခုခု ရွေ့ကနေ ရပ်ကြည့်နေမလား။
ထိုအချိန်ထိ တခုတ်ခုတ် အသံတို့ ကြားနေရဆဲ...
"ကဲဟာ"
ကြောက်စိတ် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ လူပါအပြင်ထွက်လိုက်၏။
အသံကြားသော အရပ်မျက်နှာဆီ ချက်ချင်း

မှိုးလခြည့်စ

"ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်"

မြည်နေသံက သတ္တိရှိတာလား သူမကိုယ်တိုင်သတ္တိ
ကောင်းနေသည်လား မသိ။
သူမ တက်လာခဲ့သော လှေခါးဘက် ဒီဘက်အခန်းများမှ
အသံဆိုတာကို သိလိုက်သည်။

ကြည့်နေချိန်အထိ မြည်နေသံက အနည်းငယ်မျှ တိုးတိတ်
မသွားခဲ့ပေ။

မီးလုံးက သူမအခန်းရှေ့မှာပဲရှိကာ ပျော်ပွဲစားရုံများမှာ
ပန်းအိုးဝယ်လေးတွေကြိုကြား၍ ချိတ်ဆွဲတတ်ကြသော မီးလုံးသာ
သာခို့ လေးငါးခြောက်ကိုက်မှု အကွာအဝေးဆို မှောင်မိုက်သွားပြီ
ဖြစ်၏။

ထိုမမြင်ရသော အမှောင်ထဲက အသံကို သိချင်သည်။
ကြောက်လှည့်အရာကို ပိုကြည့်ချင်သည်။
ကြောက်နေသည်မို့ ပို၍ မျက်လုံး မရွေ့ရဲတော့တာလည်း
ဖြစ်သည်။

အသံသည် ထိုဆီမှဆိုတာ သေချာလေ စူးစိုက်ကြည့်မိလေ
အိုး... ဘုရား... ဘုရား...
လှေခါးထိပ်ဘက်က မီးရောင်မှုန်ဖျူဖျူ အစွန်းကလေးမှာ
ပြင်လိုက်ရသည့် သတ္တန်အား မျက်လုံးပြူးလျက် ငေးကြည့်ရင်း
ကြားရိပ် ဒူးတွေတစ်ဖက် ပွတ်တကျသွား၏။

မုက်ဝန်းတို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိ ခွေခေါက်ပုံကုသွား
လေမှ လေးကန်စွာ ယှက်ပိတ်သွားခဲ့၏။

သူမ မြင်လိုက်ရသော ထိုသင်္ကြာနံနံနှင့် ဝေးရာသို့ ကြောက်
ရွံ့ရွာပြေးလွှားရင်း ကြာရိပ် မောင့်ကိုရှာဖွေနေခဲ့၏။

မောင့်ရင်ခွင်ထဲကို ပြေးဝင်ဖက်တွယ်ထားချင်သည်။

မောင် မောင်ဘယ်မှာလဲ မောင် မရှိတော့ဘူး။

ဒက်ဒီ... ဒက်ဒီရေ... သမီးကို လာခေါ်ပါ သမီးကို
ကယ်ပါဦး ဒက်ဒီ...

★ ချစ်သူ ဝေးလှိုင်ဦး ★
၂၆၉၄ - ရှင်စောလှဆင်း
မယ်သိန်းတက္ကသိုလ်ချေးငြိမ်းအောင်

အခန်း (၂)

“ဟိတ်... မပြေးနဲ့... ဒီဘက်ကို ကွေ့ဆင်းခဲ့”

ကြာရိပ် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးနေဆဲမှာ ယောက်ျား
သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဒါကိုယ်ကို ကူညီတပ်ဆိုတာ စိတ်က ချက်ချင်းခံစားမိ
ကာ အသံကြားသည့်ဘက်ကို လှည့်ပြေးလိုက်၏။

လမ်းက ဘေးတစ်ဘက်မှာ ကုန်းနိမ့်ပြစ်ပြီး ဆင်ခြေလျှော
တစ်ခုလို နိမ့်ဆင်းသွားတာဖြစ်သည်။

ကြာရိပ် ကိုယ့်အရှိန်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ကုန်းဆင်းအတိုင်း
လိမ့်ကျသွားခဲ့၏။

သို့သော် ပိုးလိုးပက်လက် အဖြစ်ဆိုးတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ
ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ခြေကားယားလက်ကားယားနှင့် ရင်ခွင်တစ်ခုထဲ
ရောက်သွားခဲ့တာဖြစ်၏။

“အား...”

လန့်ဖျပ်အော်မိကာ ထိုရင်ခွင်ကို သိမ်းကျွပ်ပက်ထားလိုက်
ပြီးမှ ဟောကြည့်မိသည်။ သူကလည်း ခုံကြည့်၏။

"..."

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်။

ကြာရိပ်တို့ အရွယ်လောက်သာသာပါပဲ။

တိုတိုရှင်းရှင်း ညှပ်ထားသည့် ဆံပင်နတ်နက် အဖြူရောင်
မက်လဲကတုံးလက်တိုပွပွကို နက်ပြာရောင် ဘောင်းဘီရှည်နှင့်တွဲ
ဝတ်ထား၏။

အသားလတ်လတ် မျက်ခုံးထူထူမို့ ပြုံးနေသည့် မျက်နှာက
ချောမွေ့သန့်စင်နေ၏။

ကြာရိပ်သူ့ကို စုန်ချီဆန်ချီကြည့်ပြီးမှ နောက်ကခွေးရူးကို
ထုတ်ရကာ ထုတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

"မကြောက်ပါနဲ့ ခွေးရူးက သွားပြီ"

ဟု သူက ရယ်၍ပြောရင်း ဖက်ထားသည့် လက်ကို မြေ
ချလိုက်သည်။

"မှတ်ထား... ခွေးရူးလိုက်ရင် စွပ်ပြေးရတာ... ခွေး
ကလယ်ရွေးလာရင် မျက်လုံးဖြင့်ဘူး... သူကခွေကိုပဲလိုက်တာ
နိုးတည်ရာပေါ့... ဘေးဘီကို သိပ်မသိတော့ဘူး... တခေ့ခင်
ချောင် တစ်နေရာရာ ဝင်ပုန်းနေလိုက်ရင်ရပြီ"

ဟု ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

"ပရတ်... ဝင်လိုက်လာရင် ချောင်ပိတ်ကိုက်ခံရမှာပေါ့
ပဲ။ ခွေးမနေ့ကတည်းက ရွှေတာ... ဒေါ်တုတ်မတို့ ဝိုင်းထဲမှာ

ဆော့နေတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဘာလို့ဝင်ကိုက်သွားလဲ...
လမ်းပေါ်ကနေ ထမင်းခွဲဆင်းပြီး ကိုက်တာလေ... ကဲ... အဲဒါ
ကျန်းတာလား"

ခါးလေးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ရန်တွေ့တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ
သူ့ကိုအလိုက်ဖမ်းမေးတာမျိုးမို့ ခကောင်လေးက ရယ်သည်။

သူ့အရွယ် တောင်မလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း သေ
ချာကြည့်လိုက်သည်။

ကိုယ်လုံးခလေးက ပိန်သလိုခိုသလည်း လှသည်။
ပခုံးအောက်သာသာ ဆံပင်လေးကို နှစ်ဖက်ခွဲ၍ ကျစ်ဆံ
ပြီးကျစ်ထား၏။

ပခုံးထောက်နေသော ဆံမြိတ်ပါးပါးလေးရှိသည်။
...ဟူတွေ့လို ပါးကွက်တွေ ဘာတွေလည်းမပါ။ ထို့

ကြောင့် စပယ်တင်မဲ့လေးက ထင်းနေသည်။
ဝတ်ထားတာက လက်ရှုံ့ ခါးရှုံ့ တကိုလေးနှင့် စကတ်ဖား

ဖားမို့ တောပိုင်းနေရာမှာတွေ့တာ မိုးရိုးလေးဟု ထင်ရသော်လည်း
တောသူတွေလို မဟုတ်ဘဲ မြို့ဆန်ဆန်လေး လှတာဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးက သူ မေးတာကို မဖြေဘဲ စိုက်ကြည့်နေ
တာကြောင့် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပုံပေါ်ကာ မျက်စောင်းမလေးထိုး
၍ ချာခနဲ လှည့်တွက်သွား၏။

"ဟာ... မဟု နေပါဦး"

"ဟာလဲ"

ဒေါ်တော့လည်း စကတ်အနားစလေး တပ်ပတ်က မ'၍

ချက်ချင်းပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

သူက ကောင်မလေးနားလျှောက်သွားကာ...

"ငါက ကူညီတာလေ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘာညာ ပပြောတော့ဘူးလား"

"ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတယ်ပေါ့"

သူမ ထပ်မေးတော့ သူ့ပြုံးမိပြန်သည်။

"ကျေးဇူးဆိုတာ ဗဟိုထားရတာမျိုး ဒါပေမယ့် လေ့လာပြီး ကိုကျေးဇူးတင်ရင် နာမည်လေးပဲပြော... ညီမနာမည် ဘယ်သူလဲ"

"အဲမယ် ညီမတဲ့"

ဟုထပ်ပြောပြီး သူမလေးက နုတ်ခမ်းမဲ့၏။

"ညီမအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

ဟု သူထပ်မေးတော့ သူမက ပြုံးလိုက်ကာ ဘာမှမဖြေဆို

မကုသိ။

"ရပြန်လေ... ကိုယ့်အသက်ဘိ မသိဘူးလား"

"ဘိသားပဲ... ညာရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ"

ကြာရိပ်မင်း ငယ်မိလ်ဘို့ ခပ်ပင်မှုက ထိုအချိန်မှ သဲခဲတာ

ကြာရိပ်မင်း

"ငါက ငယ်မိလ်ဘို့ ညီမကော"

"ကြာရိပ်"

"လှသားပဲ"

အသက်ကိုးလသားကွာသည်က တစ်ကြောင်း။

"ငါက ယောက်ျားလေး ပြီးတော့ ညီမတတ် အရပ်ရှည် တယ်... နှင်နှင်တော့ မပြောပါနဲ့ တကယ်လည်း ကိုးလငယ်သေး တာဥစ္စာ... ကိုငယ်လို့ပဲခေါ်ပါ"

ဟုငယ်မိလ်က ပြောတော့ ကြာရိပ်သဘောတူခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်သား အပြောအဆို ပြေလည်သွားကြပြီး သစ် ရွက်ခြောက်တွေသာရှိသည့် လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ အတူတိုင် မြစ်ကြသည်။

"ငါ့ ဘယ်ကနေပြေးလာတာလဲ"

"ကမ်းနားကနေ တက်ကတည်းကပဲ မောလိုက်တာ"

ခုမှမောဖို့ သတိရသွားရှာသည်။

ရင်ဘတ်ဝေးဒီ၍ အသက်ရှူပြင်းပြတော့ ငယ်မိလ်က အသံထွက်အောင် ရယ်သည်။

"အပြေးကတော့ တကယ်သန်ပါတယ်... ငါ ဝင်မကူရင် တောင် ခြွေးပါးဝပ်က လွတ်နိုင်တယ်"

"အဟဲ"

လက်ဖဝါးခွင်း ထပ်ပွတ်၍ သဘောကျသလို ရယ်သည်။

ငယ်မိလိက ကြာရိပ် ဘာလုပ်နေနေ ဝှမ်းကံလိုက်ကြည့်

လုပ်ငန်း

ထေးကြည့်တော့ သူကကိုးတန်း သူ့ရှစ်တန်း

“ဟုတ်တယ်... ငါ ကျောင်းအပ်တော့ အသက်ကုန်စုံ ပါပြန်သေးဘူး... ဒါပေမယ့် လူကောင်က တဖန်အသွားနေတော့ ပျောက်နှစ်ကျမှဆိုရင် အသက်ကလွန်... သူကထွေးနဲ့ ကြည့်မကောင်းတော့ဘူးဆိုပြီး ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို တောင်းပန်ခဲ့ရသတဲ့... အဲဒါကြောင့် ညီမထက် တစ်တန်းကြီးတာ”

“ဒီလိုလား... ကိုငယ်ကို ဒီရွာမှာ မပြင်ဖူးပါဘူး”

“ငါက ဧည့်သည်လေ... ပန်းတနော်မှာနေတာ... ဝါဒတ်ဒီ ဒီရွာကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာပြီး ပြန်မလာတာကြာလို့ မာမိနဲ့ ငါလိုက်လာကြတာ... ဒီညနေ ပြန်မှာ”

“ဟင်... ဒီညနေ ချောင်းရေကလို့ ဘယ်သမ္မာန်မှ ပထွက်ဘူး... ဘာနဲ့ပြန်မလဲ”

“ငါတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်သမ္မာန်ရှိတယ်လေ... အဲဒါနဲ့လာတာပဲ”

“ဪ... ဒါဆို ကိုငယ်က သူ့ဌေးပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး... ဒါလေးပဲရှိတာပါ... ငါတို့က ကလေးပိုင်းမှာ နေတာလေ... သူ့ ဝန်နီစီးထောင်ထားတာ... ဒါပေမယ့် အခုလည်း လုပ်တယ်၊ အိမ်မှာအစောပေါ်ရင်လည်း သုံးပါတယ်”

မိုးလင်းမြင့်စရာ

အချိန်အကြာကြီး စကားပြောဖြစ်ရင်း ငယ်မိလိက သတိပေး၏။

“နင်ကကော... ဒီရွာမှာပဲနေတာလား... မနေ့က ငါပျာဏ်ကို တစ်ယောက်တည်း ပတ်သေးတယ်... မသိပေမယ့် လူတော်တော်များများက ပြန်ပြန်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ညီမကို မြင်ဘူး”

“အဲဒါ... ချောင်းလေးတစ်ရွာလုံးကို ပတ်ခဲ့လို့လား”

“ဟုပြောတော့ သူက မလုံမလဲရယ်တာ... ”

“ကဲ... တစ်ရွာလုံးတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး... နေပါပြီး ညီမက ဒီရွာသူတွေနဲ့လည်း မဘူဘူး... ပြုပြုနေလှပပလေး မြှောက်တာမဟုတ်ဘူးနော်... ဘာကယ်ပြောတာ”

“ဟဲ... ဟဲ”

မိန်းမပီပီ လှတယ်ပြောတာကို ကျေနပ်သွားသဖြင့် ကြာရိပ် လက်ဖျားထိပ်လေးတွေကို ကိုက်ထားပြီးရယ်သည်။

ပြီးမှ မျက်နှာလေးမော့လာတာ... ”

“ဘယ်တုမလဲ... ဒီက ချောင်းလေးပျားပွားပေးမယ့် ပန်းတနော်မှာကြီးတာ”

“ဪ... ဒါဆို ငါနဲ့တူတာပေါ့... ငါလည်း ပန်းတနော်မှာပွားပေးမယ့် ရုန်းကန်မှာ နေတာများတယ်... ငါးတန်းအောင်ကတည်းက ဟိုမှာ အပြန်နေပြန်သွားတာ... ပန်းတနော်ကို

မိုးလင်းမြင့်စရာ

ကျောင်းပိတ်ရက်နဲ့ တခြားအကြောင်းတစ်ခုခုရှိမှပဲ လာဖြစ်တော့တာ”

“ဟိုမှာ ဆွေမျိုးတွေနဲ့လား”

“ရှိတယ်”

“ကြာမှာလည်း အဒေါ်တစ်ယောက်ရှိတယ်... သူနဲ့နေတာလေ... အဖေ ဒါကြောင့် ကြာစဉ်းစားနေတာ... ထိုဝယ်ကပန်းတနော်ကဆိုပြီး ကြာနဲ့တာဖြစ်လို့ မမြင်ဖူးလဲလို့”

“ခုတော့ သိပြီလား”

“သိပြီ”

ပြော၍ နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြသည်။

မိနစ်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာပဲ တရင်းတနီး ခပ်မင်သွားကြ

သည်။

သို့သော် နှစ်ယောက်သား မမေးမြန်းမိခဲ့ကြသည့် ကိုယ်နေအတ္ထုပစ္စည်းကြောင့် နောင်တစ်ချိန်မှာ ခွပ်ထွေးလာမည် အဖြစ်တွေကို သူတို့မသိခဲ့ကြပါ။

ပြန်ရယ်ရင်းနဲ့ပဲ လမ်းခွဲခွဲပြသည်။

ညနေခင်းတော့ သူ့ဘန်ဆီကနေ ငယ်မိလ်ဖျော်

ရက်။

လိုက်ပို့ပြီးမလေးဟု မေးခင်ပေမယ့် မမေးရဲဘဲ ပို့လေ

မလေးဟု တွေး၍ ဖျော်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြာရိပ်လည်း မင်တကြွကြွ မြစ်နေသော်လည်း မြဲဝန်းတပြင်သို့ပင် မထွက်ဖြစ်ခဲ့ပေ။

ရယ်မောပြောဆိုနေကြစဉ်က တကယ့်တရင်းတနီး။

ခုတော့ဘာမှမဆိုဝယ်လို့ မြစ်သွားပြန်ကာ မှဆီမဆိုဝ်

ဆင်းသွားလက်ပြုရမှာ ချက်မိမိ။

သို့သော် ထိုတစ်ရက် တစ်ဇောလေး ဆုံဆည်းခဲ့ရသော ရင်းနှီးတွယ်တာခဲ့ခြင်းသည် နှစ်တွေကြာခဲ့သော်လည်း...

စာခန်း (၃)

အဖေ ထောင်ကျသွားပြီဆိုသော အဖြစ်ကို ကြာရိပ် ဘယ်
လိုမှမသိနိုင်။

ထို့ထက်ဆိုးသည်က ရှက်ရွံ့ခြင်းကို ခါးသီးစွာ ခံစားတတ်
နေပြီဖြစ်သည့် အရွယ်။

ဦးလေး ဦးမင်းထင်တော့ ကြာရိပ် မခံစားရဘောင်
အကြိုက်နေသည်လား...

ဒါမှမဟုတ် တကယ်ပဲ မတုန်လှုပ်ခဲ့တာလား ဆင်း
သတင်းမေးလာသူတွေကို ပုံမပျက် ပြန်ပြောနည်းပါသည်။
ဂရုမစိုက်စွာ နေခဲ့သည်။

ရွာထဲမှာတော့ အဖေက သူ့ခိုးကြီးဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

“ဘယ်ကလေး သမီးရယ်... ညည်းအဖေက သူ့ခိုးမဟုတ်

ကြာရိပ် တွင်တွင်မေးတိုင်း ဦးမင်းထင်က အိပ်ငြေ့သည်။

အဖေက ဘာပြောပြောဆိုသည်ဟန်နှင့် အဖေ့ကို ခြောက်

လက်ကလေးကလေး အထင်းအဖင်း ပြောဆိုကြသော အသံများနည်း

ကြားမှာ ဆေးလိပ်ခဲလျက် ဦးမင်းထင်က အလုပ်အကိုင် အသွားအ
လာမပျက်ခဲ့။

“ဦးကျောက်တုံးကြီးက သူ့ခိုးတဲ့ဟဲ့”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ မြို့ပေါ်မှာ သွားခိုးတာဆိုပဲ”

“ပစ္စည်းတွေနဲ့မိတာဆိုတော့ ဟုတ်မှာပေါ့”

“အိမ်ထဲမှာ မြှုပ်ထားတာ အိုးနဲ့တဲ့... မသိအောင် မှင်
သေသေလည်းနေတတ်ပါ”

“အေးလေ... ဒါကြောင့်လည်း သမီးကို မြို့ကျောင်းမှာ
သမီးကို သူ့ဌေးသမီးလို သွားထားနိုင်တာပေါ့”

“မဟုတ်တာဟယ်... ကောင်မလေးက ဟိုတုန်းကတည်း
ကမြို့မှာပဲ အနေများတာပါ... ခိုးတာက မနေ့တစ်နေ့ကပုဂ္ဂိုလ်”

ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ဒီအကြောင်းကိုပဲ ပြောကြသေးလား
ကြာရိပ် ရွာပြန်ရောက်ပေမယ့် ဒါတိုင်းလို ရေဆိပ်ကိုပင်
ရေချိုးမဆင်းရဲတော့ဘဲ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကိုယ်ခြံကိုယ်ခန်းကံမှာသာ
မြင်သလို ပြီးဆုံးခဲ့၏။

“ဖြစ်လာပြီဆိုမှ ရှက်နေကြောက်နေရင် ဝက်ဆင်...
က ဒီစီးနေဦးမယ်... ဒါတွေကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲဖယ်ပစ်လို့ မှ...
မှ မဟုတ်ဘဲ သမီးရယ်... ဘာကိုကြံဖန်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲ...
လဲ... မနက်ဖြန်မှာ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားပါ”

တူမဖြစ်သူကိုလည်း နှစ်သိမ့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကဲ့ရဲ့သ

တွေ့ ငြိမ်သက်သွားသည့်အချိန်ထိ ဦးမင်းထင်က ရွာမှာပဲ ကြာစုည်
စွာနေခဲ့သေးသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ အိပ်ရာက စတင်၍ သိမ်းဆည်းကာ . .

“ဦးလေးတို့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းမယ်”

ဟုပြောသည်။

တူမလေးဆိုပြီး တိုင်ပင်တာမဟုတ်။ အသိပေးတာပဲ ပြစ်
ကာ တစ်နေ့တည်းနှင့် အပြီးသိမ်း၍ ချက်ချင်း စက်လှေဆိပ်ကို
သင်းခဲ့၏။

ဦးလေးနှင့် အမေက ဟိုတုန်းကတည်းက လယ်ယာအတွက်
လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း ဦးလေးက မိမိပါသည်။

ဦးကျောက်တုံးနှင့် ဦးမင်းထင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ
ဦးကျောက်တုံးသည် ပျော့ညံ့လွန်း၍ ကျောက်တုံးဟုပေးကာ နာမည်
နှင့်လူတို့ မာကျောစေခဲ့တာဖြစ်၏။

ဦးမင်းထင်က အခကတည်းက လူမာချိုးဖြစ်သည်။

ကျောက်တုံးဟူသာ ခေါ်သော်လည်း ဦးကျောက်တုံးက
ပျော့မြဲသည်။

လယ်ထဲမှာသဲ ဆင်းတော့လည်း ဦးမင်းထင်ကရှေ့က

ကိုင်ပေး ရှောင်ထမ်းခွဲ ဦးမင်းထင်ပဲဖြစ်သည်။

လူမျိုးလူလွတ်လည်းဖြစ်၊ အစ်ကိုနဲ့တူပေးလေးကို သံယောဇဉ်
ပုံရိပ်နေသည်လည်းဖြစ်ကာ ဦးမင်းထင်က တွက်ကပ်သည်ဆိုတာ

မရှိခဲ့ပါ။

သို့သော် စကားနည်း၍ လက်ကပါသည်။

အလုပ်လုပ်ရာမှာ ခြေမြန်လက်မြန်ရှိသလို ဒေါသကြီး
လွယ်သည် မဟုတ်ပေမယ့် လိုအပ်လာပြီဆို လက်မနှေးတတ်ခဲ့သူ။

ဦးကျောက်တုံးက တရားသမား။

အလုပ်အားတာနှင့် ပုတီးစိပ်သည် ဆိတ်ငြိမ်သော သစ်
ပင်း၊ ကန်ချောင်းတို့ရှိရာ အရပ်သို့သွားကာ တရားထိုင်သည်။

“ဘုရားအလုပ် တရားအလုပ်ကိုသာ ယုံယုံကြည်ကြည်
လုပ်ရင် ဘုရားကပေးလာမှာပါ . . . ငါတော့ ချမ်းသာဖို့ကို မိ
နည်းနဲ့ပဲစွာမယ်”

“ဘုရားကတော့ ဘုရားပဲအစ်ကို . . . ဒါပေမယ့် အူမ
တောင့်မှသီလတောင့်တာ စားစရာမရှိရင် အစ်ကိုကြီး ပုတီးမစိပ်
နိုင်ပါဘူး”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွ . . . ငါတို့မှာ မိဘအမွေအနှစ် လယ်
တွေယာတွေရှိနေတာပဲ . . . မင်းလည်းအတူရှိတယ် . . . မင်းကပေါ့
ငါက ဘုရားတရား အလုပ်လုပ်နေတာ . . . မင်းဝါသနာမထုံရင်
သို့တဲ့အလုပ်လုပ်ပေါ့”

ဪ . . . တော်ပါ။

ဘုရားတရားအလုပ်မို့ မပြောသာပေမယ့် ဦးမင်းထင်က
သိပ်မကြိုက်ချင်။

ပျောက်ကွယ်က ပြပစ်ဖမ်း၍ တွက်တပ်သည်ဟုဆိုသော်လည်း ခုလုပ်ခုခုများကိုသာ လိုလားသည်မို့ အစစ်ကုန်ဖြစ်သူကို ကြိုတင်အချင်သည်။

တစ်ယောက်လုပ်အားထက် နှစ်ယောက်လုပ်အားနှင့်ဆို ယခုအခြေတံ ပီလာပည်။

တူမလေး နောင်ရေးအတွက်က ရှိသေးသည်။

ချောင်းလေးရွာသူဖြစ်ပေမယ့် အများတကာလို ငိုက်ချင်းမင်း လယ်လုပ်ဘဝမျိုးနှင့် မပြီးဆုံးစေချင်။

တံပေးလာတာကို စောင့်မည်ဟု ပုတီးစိပ် ထိုင်စောင့်နေမှာကို လက်တွေ့ဆန်သည် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနှစ်ခြိုနိုင်။

ထိုကြောင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက စကားနည်း၍ ဘာသိဘာသာနေတတ်သော ဦးမင်းထင်သည် အစီအစဉ်နှင့် စနစ်သဘာဝအယူအဆကိုပြောလာတော့ ငို၍ဘာသိဘာသာ ဖြစ်လာခဲ့၏။

တူမလေးကို ချစ်မေမယ့်လည်း စိတ်ထဲမှာသာ သို့သော်လည်း ချစ်ခဲ့သည်မို့ ပွတ်သီးပွတ်သပ် သိပ်မရှိခဲ့။

ဝမ်းအိမ်တည်းမှာ လူသားဦးဆုံးချစ်သူတောင် သိပ်မဟော့ဘဲ ကာယာသည် မရှိခဲ့ဘဲ ပြဿနာရှိလာတော့ ပိုဆိုးပြီ။

အဖေက အောင်ကျသွားခဲ့၏။

ပြင်ပသို့ပြန်သွား မျက်နှာက ပြောနေထင်နေလို့အစ ချစ်သူကို ပိုမို ချစ်နေလိုက်။ ကြာရိပ် ဘာမှနားမလည်တော့ပါ။

ဦးလင်းညိုစာပေ

ပြောင်းမယ် ပြောင်းမယ်ဆိုတော့လည်း ငွတ်။

“အဲဒါပေါ့... စိပ်ပုတီးကို ဟန်ပြုကိုင်ပြီး ဆင်ကြဲကြဲနေတာ”

ဟု တီးတိုးသံများကို ကြားရတော့ ကြာရိပ် ရင်နာလှသည်။

“ဦးကြားရဲ့လား၊ အဲဒီလိုတွေ အပြောခံရအောင် အဖေဘာလို့လုပ်တာလဲ ဟင်... အဖေမဟုတ်ဘဲနဲ့ သူတို့ပြောကြတာလား... မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်အဖမ်းခံရမလဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ပြောပါဦးလေ”

ငနွည်းတွေ သိမ်းနေသော ဦးမင်းထင်လက်တွေ မသိမသာတုန်ယင်လာ၏။

အဲကြိတ်ထားသည့် မျက်လုံးဝင်းဝင်းကြီးများနှင့် ကြာရိပ်တို့ လှည့်ကြည့်ကာ...။

“ဒါတွေ ခုပြောလို့ ညည်းနားလည်မှာ မဟုတ်သေးဘူး ဒီကြာ... တရားဥပဒေဆိုတာ အပြစ်မရှိတဲ့သူကို အပြစ်မပေးဘူး”

“ဟင် ဒါ ဒါဆို... အဖေက သူ့ခိုးပေါ့... ဟုတ်လားဟင်”

★ ချစ်စရာ စာပေအဖြစ်
၂၀၂၄ - ၅၀၀၀၀၀၀၀

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ပြန်လွတ်မှာလား ဟင်”

“မလွတ်နိုင်ဘူး”

ဦး ဘာတွေဖြေနေတာလဲ ကြာရိပ် နားမလည်ခဲ့ပါ။

မီးလင်းညိုစာပေ

ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးကို ရောက်လာတော့ ရွာမှာ လို ခြံနဲ့ ဝန်းရံကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေရတာမျိုး မဟုတ်တော့။

ခပ်စုည့်စုည့် ဆယ်ပေအခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ကိုယ့်လိုပဲ ဝတ်ဝန်းကျင်အခန်းကျဉ်းလေးတွေ ညပ်သပ်နေသည့် ဆင်းရဲသား ဖျပ်ထွက်ဆိုသော နေရာလေးတစ်ခု။

ဦးလေးက မိုးလင်းသည်နှင့် ပန်းရံအလုပ်ဆင်းသည်။ ညနေကျတော့ ပြန်ရောက်၊ ထမင်းစား ခဏစားပြီး ငါး နှိပ်မှာ ညှစ်င်းအလုပ်ထပ်ဆင်း၏။

တစ်ခါတလေလည်း ညဉ့်သုံးနာရီလောက် ဖြန်ရောက် သည်။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ မနက်ခြောက်နာရီလောက်မှ ဖြန် လာသည်။

တအားပင်ပန်းနေတာကိုလည်း သိပါသည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စများထက်ပိုဆိုးနေသည်က အိပ်ခန်းကျဉ်း လေးထဲမှာ ညစဉ်တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရသည့် အဖြစ်များ။

“ဘာဖြစ်လဲ သမီး . . . ညည်းကို အစောင့်အရှောက်နဲ့ ထား ပြန်စေ အိမ်အစောင့်ကိုပဲ ထပ်ပြီးစိတ်ချရဖို့လိုတယ် . . . ကိုယ့်အား ကျင့်စဉ်နဲ့ ကြိုးစား အိမ်ငှားကတည်းက ညည်းကို စိတ်ချလက်ချ လာမယ့်လို့ရမယ့် နေရာတို့ ဦးက တူးခဲ့တာ မကြောက်နဲ့”

တုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။

ပန်းတနော်မှာ ဆွေမျိုးတွေ ရှိဖူးပေမယ့်လည်း အပေ နီးမှုနဲ့ထောင်ကျပြီးမှ သူတို့ဆီ ဝင်ထွက်သွားလာတာတောင် မကြိုက် ကြတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဘယ်သူနဲ့မှ မနီးတာကောင်းတယ် ဟူသော စိတ်နာသံ၏ နောက်မှာ ကြာရိပ်ငဲ့ ရန်ကုန် ရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ် သ်။

ကပ်လျက်အခန်းများမှာတော့ လူရည်သန်ဆိုသော ဝန် ထမ်းအလုပ်ကိုယ်စီနှင့် သန့်သန့်ခန့်ခန့် လူတွေချည်းပါပဲ။

လူကြီးတချို့ကို ဦးက သေချာအပ်နှံပြီးမှ ကြာရိပ်ကို မိတ် ချလက်ချထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ရောက်စကဆို တကယ့်ကို အံ့ဩကြောက်လန့်မိခဲ့သည်။ နေ့ကျတော့ မြင်တွင်းက အံ့ဩစရာ။

မနက်ခုနစ်နာရီခွဲလောက်ဆို အိမ်ဝန်းအတော်များများမှ ယောက်ျား မိန်းမ ထမင်းဆိုင်ကလေးတွေ အသီးသီးတွဲ၍ ထွက်လာ ကြပြီ။

ထိုထဲမှာ ကွက်ကျွတ်အိတ် ခပ်မွှမ်းမွှမ်းလဲမှာ အဝတ်ပို တစ်စုံထည့်၍ ဖြစ်သလို ကသုတ်ကယက် ထွက်သွားသူ တစ် ယောက်စ နှစ်ယောက်စပဲဖြစ်တာ အကောင်းဆုံး အဝတ်များနှင့် အကောင်းဆုံး အိမ်ကအစ ဆလင်းဘတ်ကိုလွယ်၍ မျက်နှာသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေလို ဝင်းမွတ်လှပနေသော မိန်းမလှလေးများက

တကယ်တမ်းပုံကြီး။

နေကြရသည့် အခန်းကျဉ်းကလေးနှင့် တိုက်ကြိုပေါ်က ကမ်းလာသလို ပြင်ဆင်ထွက်လာသော ပုံစံတွေကတော့ မအံ့သြ ဘဲပနေနိုင်။

ညသက်ကျတော့ သူတို့အခန်းတွေမှာ အလုပ်ကပြန်ကြ မယ်ပေးစားပေးသက်ကြ ဟကယ်ကို ခုံပေးနေသည်။

ဒီဘက်မှာ ကြာရိုင်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း။

ထမင်းဆိုးကလေးကိုဖွင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချက်ပြုတ်သား တာလေးကို နှုတ်ပြီး မျက်ရည်ကျမိသည်။

အထီးကျန်ဘဝသည် အပေးရုံတော့တတည်းက ကြာရိုင် ကို ခြောက်လှန့်နေခဲ့ကူးဖြစ်သည်။

“ကလေးအခေါ်ရုံသွားအောင် ခေါ်... ဆုတို့ဆီပို့ထားလက် ရင်ကောင်းမလား” ဟုအေးအေး ကြာရိုင် ညှိုးဝယ်နေတာကိုကြည့် ပြီး ပြောသဖြင့် သဘောတူကား ဦးက ပန်းတနော်ကို လိုက်ပဲ့သည်။

ဒါကောင် ဆွေမျိုးတွေဆီ ပို့ထားမိသောပြောသည်။

အဖေတို့ ဦးတို့က ကြာရိုင်အတွက် စားပို့စာပို့ဖို့ အလှူပေး မိသောမျိုးပုံစံကတော့ ခေါ်ပေးခဲ့သည့် ဟာကယ်ကလေးကွဲကွဲပေး ကိုယ်တို့က လက်ခံအောင်ပေး နေရုံတည်း ရှိသည်။

အမြဲတမ်း ကြာရိုင် ရွာပြန် သွားလျှင် သူတို့က အပေး မပျက်။

သူမ ပြန်ရောက်သွားပြီဆို လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ တစ် ယူတစ်ပိုင်ပါလာတာက ရင်ခုန်စရာ ဖြစ်နေကြ၏။

ခုတော့ အားလုံး ပြောင်းလဲကုန်ကြပါပြီ။

“ပန်းတနော်ကလေးတွေကို မေ့လိုက်တော့ သမီး... ဆွေ မျိုးဆိုတာ... ရွှေရိမ့် မျိုးတော်တာ... အဲဒါကိုမှတ်ထား”

ဦးက ကြာရိုင်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်သည်။

အဖေဆီကိုလည်း သွားတွေ့သည်။

ထိုမှနေ၍ ကြာရိုင်တို့ အိမ်လုံးကလေး တစ်လုံးငှားနိုင်ခဲ့ သည်။

ဦးလေးတစ်ချက်မှ မနားဘဲ ကြိုးစားခဲ့သမျှ ဆန်ပွဲရုံတစ်ခု မှာ သူငွေး၏လူယုံဖြစ်လာခဲ့သည်။

... ဦးတော့ နေ့ချင်းကြိုးဆိုသလို သူငွေးကိုယ်တိုင်အိမ် တို့လာသည်။

ပြီးတော့ ကြာရိုင်တို့ ငှားနေသည့် အိမ်ကို အပိုင်ဝယ်ပေး ခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့မှာ ဆန်ဆိုင်လည်း ဖွင့်ပေးသည်။ ကြာရိုင်ကိုယ်မှာလည်း လက်ထောက်ကလေးတွေ ဆွဲကြီး လေးတွေနှင့်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“အဖေ့ဒီတစ်ခါ သွားတွေ့ရင် သမီးလိုက်မယ်နော် ဦး”

“မလိုက်နဲ့... ဒီလိုနေရာမျိုးက ညည်းတို့နဲ့မဆိုင်ဘူး... ”

လွတ်လာရင် တွေ့ရမှာ”

ဦးက ဟိုတုန်းကတည်းက အနေတည်သူမို့ ဒါဆို ဟိုဟာ ထပ်ပေါ်မှာပဲ။

ထပ်နေမှာတော့ ဦးမင်းထင် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေပါ တ်။ သစ်နေကုန် တည်းမှမထွက်ဘဲ အခန်းအောင်းနေသည်။

ဒီနေရာမှာ ဦးမင်းထင်သာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် အခန်းအောင်း ပြီး ငိုနေသလားဟု ထင်မိမည်သာ။

“ဦးရှေ့... ထမင်းစားရအောင်”

ဦးရှို့ကုန်း ထစ်ခါတလေ ရှားပါးစွာ လက်ဆုံစားရမှာမို့ တက်ကြွစွာ ခေါ်မေမေလို့ ဦးက ထွက်မလာပါ။

“စားနှင့်တော့ ဦးမကားခွင်ဘူး”

အထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ချိုးချိုးခွတ်ခွတ်နှင့် ဘာတွေလုပ် နေမှန်းမသိဘဲ မနက်အခါကတည်း အိတ်ထစ်လုံးနှင့် ထိုင်ကထွက်၏။

“သမီး ဦးအဖြစ်နောက်ကျား... သူငယ်က ခန့်သွက်ဖို့ ခေါ်ထားလို့” ဟုဝါပဲမှာသွား၏။

ထိုနေ့က ဦးထွက်သွားမှ ဦးစိပ်ခမ်းထဲဝင်ကာ ထစ်နေ ပျက်စားတွေလုပ်နေခဲ့သလိုဟု သိချင်၍ ဝင်ကြည့်မိသည်။

“ဖိုကြွ... ဦးအခန်းထဲမှာ အာပူဝင်ရှေ့ခန်းနော်”

ဟု ချဉ်းချဉ်းမှာဟာ... မေမေ ခဏခဏတော့ ဝင်ပြန် ပါသည်။

အထဲမှာ အဝတ်တွေ အိပ်ရာတွေ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာမြင် သမျှ ကြာရိပ် - သိမ်းဆည်းပေးခဲ့တာပဲဖြစ်၏။

ဦးမင်းထင် ဘာမှဆူဆူပူပူ မလုပ်ခဲ့၍ ဒါကိုနေ့စဉ်လိုပဲ လုပ်ခဲ့သည်။

အခန်းထဲမှာ ရွယ်တသံသေတ္တာလေး နှစ်လုံးရှိကာ တစ် လုံးက အဖေသေတ္တာဖြစ်၏။

“အဖေသေတ္တာပဲဆိုပြီး မဖွင့်နဲ့... သူမရှိတဲ့အချိန်မှာ ခြေ ခုလက်ရာ မပျက်ရှိပါစေ”

ဟု မှာထားသည့်အပြင် အမြဲတမ်း သော့ခတ်ထားတတ် သဖြင့် ကြာရိပ်ဖွင့်ဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိခဲ့ဖူးပါ။

ထိုနေ့ကတော့ အံ့ဩသွားသည်။

က... ဘာမှာ သော့ချမကားခဲ့တာ ဦးမေ့သွားလို့လား... .

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာရိပ် ဝန်းသာသွား၏။

သော့မှမရှိတာ ဦးမသိအောင် ခြေရာလက်ရာ မပျက်ပြန် ထားလိုက်မည်ဟု တိတ်တိတ်လေး ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

အဖေ့ကို သတိရစိတ်များ ခုန်ကြွလာရင်း မျက်ရည်လည်း ကျခဲ့သည်။

အထဲမှာ အခန်းအမှေ့ခါတ်ပုံဟောင်းလေးတွေနှင့် မှတ်ပုံ ထင် သန်းခေါင်စာရင်းကအစ စုထည့်ထားသော အိတ်လေးတစ် လုံး။

ပြီးတော့ အဖေ လူမျိုးကတည်းက နှစ်သက်ခဲ့သည်ဆိုသော မှန်လေးတစ်ချပ်၊ ပြီးတော့ အဖေအထက်အဖေအဖေ...

လက်ရာခြေရာပျောက်စေရ ဟူသော သတိလေး ပျောက် သွားကာ အထက်တွေကို အထပ်လိုက် 'မ' ဟူ၍ ဘာယုတ်ယမ္ပေပက် ကိုယ်စဉ် အထက်တွေထဲမှ ခပ်လေးလေး အရာတစ်ခုက ပေါ်ပေါ် ကျလာ၏။

ခွဲကြည့်လိုက်တော့ အရှုပ်လေးတစ်ခုရမ်း၊ ကြာရိပ်ကောက်ယူပြီး သေခွာကြည့်လိုက်တော့ တိုက်ပုံ အကျိုးကဲ့။

ပုဆိုးလေး ခါးတောင်းကျိုက်လား မကျဉ်းသော ဝတ်ဆင် ပုံနှင့် သျှောင်တစ်စောင်းကြီးကတော့ ထင်ရှားနေသည်။

ခါးတစ်ဖက်သောက်၍ လက်တစ်ဖက်စွေ့ကီ အနည်းငယ် ကန့်ကာ လက်ညှိုးဆိုးဘာပုံမှာ အစဉ်က လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးများ မာရင်းငှားအလုပ်သမားတွေကို လက်ညှိုးထိုးမိဒီးစေနေသလိုဖြစ် သည်။

ဘာသာလေးကို ထုထားမှန်းမသိဘဲ လေးတစ်နေတာကို မှတ်ယူမိ၏။

ပြီးတော့ ကျောက်ဘေးတစ်ခုရှိ မာဆစ်ထားသလို လုံ လုံချုံ့ချုံ့ပုံပေါက်ကာ ချိတ်လေးကိုင် ခုသည်။

အရာကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ မေးခွာချတာလေး...

အဖေအကျိုးတစ်ထည်ကို မြန်ကြည့်လိုက်သည်။ အဖေ အလွန်ဝတ်ခဲ့သော အဖြူရောင်လည်ကတုံးနှင့် ရုပ် အကျိုးလက်စွသည်။

"အစ်ကိုက ကြည့်လိုက်ရင် ခင်လာဩဘာစာ ဖတ်မယ်လူ ကုနေတာပဲ... ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာလိုလို လယ်ထဲလည်း လိုက်ဆင်းမနေပါနဲ့တော့ ကျွန်တော်ပဲ လုပ်ပါတော့မယ်"

ဟိုတုန်းကဆို ဦးက ခပ်ဖြူးဖြူးနှင့် နောက်ခဲ့ဖူးသည်။ အဖေက တခြားလယ်သမားတွေလို ဖျင်အကျိုးနှင့် စွတ် ကျယ်ကျောဖြင့် ဘယ်တော့မှ မနေဘတ်ခဲ့သူ။

မိတ်ပုတီးကိုင်ပြီး အေးချမ်းစွာနေတဲ့သူပါ။ အဖေဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုထဲဖြစ်မှန်း ခောက်ရတာလဲ...

ကြာရိပ် ဆယ်တန်းခရောက်နေပြီ။

ဒီမေးခွန်းကိုလည်း မကြာခင် တွေးမိပါ၏။

ဒါပေမယ့် ဘယ်တော့မှလည်း ဆုံခန်းမဟိုင်ခဲ့ပါ။

ထိုဖြစ်ရပ်များမှာ သူ့မ ဦးနောက်နှင့် လိုက်ပေးပိုင်သော ပုံစံထူးမွဲတွေရှိနေသည်လား...

အခန်း (၄)

"ကောင်မလေး... ကောင်မလေး... ထစမ်း ထစမ်း ဟိတ် ထ"

"ဟင်"

မနဲကို အပုတ်ခံလိုက်ရသလိုဖြစ်ကာ ကြာရိပ် ဖျတ်ချ ထသည်။

အိပ်ချင်ဖူးတဲ့ဖြစ်နေပေမယ့် လူကထိုင်ပြီးသားဖြစ်သွား တဲ့။ ဘယ်သူခေါ်တာလဲ..."

မျက်လုံးတွေကို ပွတ်သပ်၍ ဘေးဘီကိုကြည့်စဉ် သူမ အိပ်ရာအိညာဘက်ဘေးတွင် လူကြီးတစ်ယောက် ရပ်နေ၏။

ထူးဆန်းစွာ ထိုအချိန်မှာ ကြာရိပ် ကြောက်စိတ်မဖြစ်ဘဲ လိုလူကြီးကို သေချာကြည့်လိုက်မိသည်။

ညှုကိုင်းဒီးဖွင့် အိပ်တတ်သဖြင့် မီးရောင်အောက်မှာ ဝါးပင်တောင်ကြီးကို အရင်မြင်လိုက်ရသည်။

အရင်ကြီးက မြင့်မြင့်မားမား လှပုံက တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်။

အသွေးခဲခဲကျိမပါတဲ ချစ်လိုက်ပုံကို ရင်ကွဲဝတ်ထား၏။

မိုးလပြည့်စာပေ

ရွေးလူကြီးတွေ အကောင်းဆုံးထား၍ ဝတ်တတ်သော ဝတ်ကံကဲ့နှင့် ပုဆိုးကြီးကို ခေါင်းပေါင်စရည်နှင့် ဒူးလောက်တို တိုဝတ်၍ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာကို ကြာရိပ် သေချာကြည့်သည်။

"ဟိတ် ထ ထစမ်း... သွားခိုးမယ်"

"ရင်"

"သွားခိုးကြမယ်... ထ ထ"

"အို... မနိုးချင်ပါဘူး"

"မရဘူး... ခိုးရမယ်... သွားခိုးရမယ်... ထ လာခဲ့ ထ ထ ခိုးမယ် ခိုးမယ်... ထ ထလေ"

စကားတို့က အပ်ကြောင်းထပ်၏။

ကြာရိပ် တွေဝေသွားစဉ် လူကြီးက ဦးဆောင်ထွက်၏။ ထိုအခါ သူမ အိပ်ရာပေါ်ကဆင်းပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် သူမ လမ်းတွေလျှောက်ခဲ့သည်။

ဘယ်တွေ့ရောက်မှန်းမသိ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းလည်း မသိ။ အပျော်အပမ်းသွားပြီး ပြန်ရောက်ခဲ့သလို အိပ်ရာထဲပြန်ဝင်

အိပ်တော့ ဘယ်လောက်မှ မအိပ်လိုက်ရသေးဘဲ ပိုးလင်းသွားခဲ့၏။

"သမီး သမီး ထစမ်း... မိကြာ"

"ရင်"

"ဟဲ့... ထစမ်းဆို ဒီကောင်မလေး"

ဆွဲလှုပ်ပုတ်နှိုး၍ အလွယ်တကူမရဘဲ ဦးမင်းထင် ဆွဲထူ

မိုးလပြည့်စာပေ

ပစ်လိုက်မှ ကြာရိပ် ငုတ်တုတ်လေး ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ဟင်... ဦး ဦးပြန်လာပြီ... ခုမှပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

နေအတော်မြင့်နေပြီပင်သည့် အခန်းထဲသို့ ပြာကျနေသော နေရောင်နှင့်အတူ ဦးမျက်နှာက ခြူးတူးပြတ်ဖြစ်နေသဖြင့် ပို၍ ပူလောင်သွား၏။

“ဦး ဦးဘာဖြစ်လာလို့လဲ ဟင်”

“ညည်း ငါ့ကို မခေးပါနဲ့... ညက ညည်း တစ်ခါမှမခွဲတူးလား”

“ဟို... အဲ... မ မနွီးဘူးထင်တယ်”

ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့ ခေါင်းငုံ့ချက်လွှာချပြေမိသည်။

ဦးအကြောင်း ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် ဆူပူသံတို့ နားစွဲနေရာမှ ကြာရိပ် မရဲတရဲ ချော့ကြည့်မိသည်။

ခါတိုင်းဆီ ‘မိန်းကလေး ဝီလောက်အိပ်ရသလား’

‘မိုးလင်အောင် အိပ်တဲ့မိန်းကလေးက အလကားပဲ ဝေသေ ဆူပူမှုတွေ လာတတ်ပြီပေါ့။’

ဒါက မိုးလင်အောင် အိပ်မိတိုင်းဖြစ်၏။

အဲဒီ နေ့အခြေနေသည်အထိ မဟုတ်ခဲ့သေး။

“ဟင်... အဲ... ဆူညံသံထွက်မလာဘဲ ဦးမျက်နှာက ပြာကျနေရိပ်... ဦး ပျောက်လွန် ကမ္ဘာအရှေ့အစမ်းကြီး တစ်ခု

လို ငေးဝိုင်းခိုင့်ကျနေ၏။

ကြာရိပ်လည်း ဘာမှမမေးခဲ့ဘဲ ဒီတိုင်းစောင့်နေခဲ့၏။

ထိုအခါ ဦးထံမှ မောလှသော သက်ပြင်းချသံကြီးနှင့်အတူ ကြာရိပ်ဘေးမှာ ခုံဆွဲထိုင်လိုက်၏။

ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသော တစ်စုံတရာသိ လက်ညှိုးထိုး၍...

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း... မိကြာ”

ပြသည့်နေရာသို့ ကြာရိပ် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်...

“ဟယ်... အမလေး”

ကြာရိပ် ဒူးနှစ်လုံးကိုဖက်၍ ထိုင်နေရာမှ ဆောင့်ကြောင့်လေး ဝေါက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

လက်နှစ်လုံးခန့်မို့သော သောင်တန်အုပ်ထူကြီးတွေက ဆင့်ထပ်နေတာ မနည်းမနော ပြီးတော့ ပိုက်ဆံတွေအောက်မှာ ပြုံးပြက်လက်နေသည့် ရတနာတွေက အပ်လဲက်။

စုထုပ်လိုက်လျှင် တစ်ထမ်းတစ်ပွေ့စာတောင်မကနိုင်။

“ဦး”

ဦးလေးဖြစ်သူကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်ကာ လက်ညှိုးသည် မဝံ့ရဲသော်လည်း ရင်နာစွာနှင့် တစ်စေ ထိုးညွှန်ပြီသားဖြစ်၏။

“ဦး... ဦး ဒါတွေမိုးလာတာပေါ့... တစ်ညလုံး ပျောက်သွားတာ ဦးဒါတွေ သွားမိုးနေတာပေါ့ ဟုတ်လား... ရက်စက်

လိုက်တာ ဦးရယ်... အဖေလည်း ထောင်ကျနေပြီ...
 ... ဒါကို ဦးက ထပ်လုပ်တယ်... ဦးသာ တစ်ခုခု ခြစ်
 သွားရင် သမီးဘယ်လို နေရမလဲ... သမီးတဝက်ကို နည်းနည်းလေး
 ပု ပမည်းစားတော့ဘူးလား”

မြော၍ ဆက်ရည်တွေကျတာ သူ့မျှားပစ္စည်းတွေဟူသော
 ကြောက်စိတ်နှင့် လက်ညှိုးထိုးထားမိသည်လက်က ကတုန်တယင်
 ဖြစ်လာ၏။

“မဟုတ်ဘူး”

ဦးမင်းထင်သည် တူမဖြစ်သူကို ကြေကွဲစွာကြည့်ရှင်း
 မဟုတ်ဘူးဆိုသော စကားသံပင် မထွက်နိုင်က ခေါင်းတဖမ်းယမ်း
 ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ခုပဲ ဦးရောက်လာပြီး ဖြေချထားတာကို ဘာမြင်လို့ ငြိမ်း
 နေတာလဲ ဦးရယ်... ဦးဒီတစ်ခါပဲ လုပ်တာလား... ကြာပြီလား
 ဟင်... အခု သမီးတို့ ငြိမ်းပွားပြေလည်လာတာ ဒါတွေကြောင့်
 လား”

ထိုအခါ ဦးမင်းထင်သည် သူ့လက်ဝါးကြမ်းကြီး နှစ်ဖက်ကို
 ပုတ်ပစ်ပြန်ပြကာ...။

“လက်တွေ့ ဒီလောက်ပေါက်ပြဲအောင် ယောဒီမှာ ပန်း
 မထွက်ဘူး”

“ဟင်... အခု သမီးတို့ ငြိမ်းပွားပြေလည်လာတာ ဒါတွေကြောင့်
 လား”

“ဒီလောက်ကျပန်းတက်အောင် ရှာကျွေးခဲ့တာ သူ့ခိုးလို့
 ပျည်းက ထင်သေးသလား”

“ဟင်... ဘာ”

ကိုယ့်ဦးလေးပေမယ့် ဒေါသစိတ်နှင့် အထင်မြင်သေးစိတ်

ရောထွေးပါလာခဲ့သည်။

မဟုတ်တာလုပ်တာလည်း လုပ်ခဲ့တယ်ပေါ့...။

လုပ်လာတာတွေကိုတော့ ပြန်ပြီး ဝန်ခံဖို့ကျမှ ဘူးကွယ်နေ
 ပတာ ဒီက ပစ္စည်းတွေက သူ့ဟာသူ စားပွဲပေါ်တက်နေကြတာလား

“သမီး ညည်းညာက ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ ပြန်စဉ်းစားစမ်း”

“ရှင် ဦး ဦးဘာပြောတာလဲ... သမီးက ဒါတွေသွားခိုး

မလို့ ဦးပြောတာလား”

ဦးမင်းထင်က ခေါင်းတစ်ချက်ခါ၍...။

“ဦးမေးတာကိုပဲ ညည်းဖြေစမ်းပါ... သေချာပြန်စဉ်းစား
 ပြည်စမ်း”

“စဉ်းစားရော မလိုဘူး... ဒီလိုအလုပ်မျိုး သမီးလုပ်ရ
 အောင် ဒီစိမ်ထဲမှာ သမီး တစ်ယောက်တည်း နေရတာတောင်
 အယ် လောက်ကြောက်ခဲ့သလဲ... သမီးကိုယ်သမီးပဲသိတယ်
 မနေကျမို့လို့ ပြီးတော့ ဦးဆွမှာခိုးလို့ သမီးနေရတာ... ဒါတွေကို
 ပုမျှား အိမ်သွားခိုးဖို့ထိ သမီး လုပ်ရမယ်လို့ ဦးစွပ်စွဲတာ အံ့ဩ
 လိုက်တာ”

ကြာရိပ် ဟီးခနဲ ဝိုချလိုက်သည်။

ဦးမင်းထင် အတန်ကြာ ဝိုင်နေပြန်သည်။

ဦးမှ အနားမှာ အဆင်သင့်ယူထားပြီဖြစ်ပုံရသည့် တစ်ထက်ပိုကို ကြာရိပ်ရှေ့မှာချထားလိုက်၏။

“အဲဒါကိုကြည့်စမ်း သမီး... ညက သူ့သမီးဆီကို ရောက်လာသလား”

ဝိုကြည့်လိုက်မိတော့ ကြာရိပ် ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

အရုပ်လေး ဒါ မနေက အဖေဖေသေတ္တာကို ခိုးဖွင့်တုန်းက တွေ့ခဲ့သည့် အရုပ်လေးပါလား။ သေချာကိုင်ကြည့်ပြီး ခုထားလိက်ထား သေတ္တာထဲကို ပြန်မထည့်ခဲ့ဘူး ထင်သည်။

ဦးလေး သိသွားပြီဆိုသော အတွေးနှင့် ကြောက်သွားမိပြန်၏။

သို့သော် ဦးမင်းထင် မျက်နှာက ထိုကိစ္စအပေါ် ဝရုဇိုက်လိုပုံမရှိဘဲ ကြားရိုင်းကဲ့သို့ စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ဒီအရုပ်ကို ညည်းမနေက ထုတ်ကြည့်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟို... ဟိုလေ သေတ္တာက သော့မခတ်တာပဲလို့...”

“ခေဦး အဲဒါထားလိုက်တော့... ညက ဒီအရုပ်ပုံစံနဲ့သူကြီး ညည်းဆီရောက်မလာဘူးလား... သူ့ဘာတွေပြောသလဲ၊ ညည်းဘာလုပ်ခဲ့သလဲ... သေချာဦးစားပါ”

စဉ်းစားရမယ် ဒါ တကယ်ဟုတ်သလား... . .

ကြာရိပ် ချက်တောင်ပင် မခတ်မိဘဲ မျက်လုံးလေးဖြူးလျက် ဦးစားနေမိ၏။

စိတ်မျက်လုံးမှာ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာသည်။

“ထ ထ သွားဦးမယ်... ထ”

အသံဩဩကြီးကို ကြားယောင်လာ၏။

ဟုတ်သည်။ ဒီလူကြီး... . .

အရုပ်ကြီးကို ချောက်ချားစွာ ဝိုကြည့်၍ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်သွားသည့် ကြာရိပ်ကို စိုက်ကြည့်၍ ဦးမင်းထက် သဘောပေါက်သွား၏။

သူသည် အရုပ်ကို ကြာရိပ်ရှေ့ကနေပြန်၍ ကောက်ယူပြီး ပတ်ထစ်စနှင့် ထုတ်ပတ်လိုက်ရင်း... . .

“ဒါ တကယ်တော့ ဦးမကောင်းလို့ ဖြစ်ရတာပါ... ဒါကို အစ်ကိုပြောကတည်းက စွန့်ပစ်ခဲ့ရင် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု တိုးဘိတ်စွာ ရေရှုတ်နေ၏။

ပြီးတော့ ရတနာတွေကိုပါ အောက်မှာ မူလက ပါလာပုံရသည့် တားပဲ့ခင်းလိုအခနှင့် ပြန်၍ထုပ်ပိုး၏။

“ဦး ဘာတွေလဲ ဟင်... သမီး သမီးက တကယ်ပဲ ဒီလူကြီးနဲ့ပါသွားပြီး နီးယူခဲ့တာလား... သမီး မသိတော့ဘူး... သူ့သမီးကို နှိုးသွားပြီ ဒါတွေဘယ်လိုယူလာတာလဲ... ဘယ်သူဟာ

တွေလဲ... ဒါဆို သမီး အဖမ်းခံရတော့မှာပေါ့”

လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်ကာ ဝိုင်းလည်း ငို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငိုနေပီပုန်းလည်း သိပ်မရသော ကြာရိပ် ပခုံးလေးကို ဦးမင်းဘင် က အားပေးသလို ဆုပ်ကိုင်၏။

“သမီး ထောင်မကွရပါဘူး... ဒါတွေ သူ့နေရာသူ မြန် ရောက်အောင် ဦးကြီးဘေးမှာပါ”

“ရ ရလို့လား ဦးရယ်... သမီးကြောက်စယ်... သမီး ကိုကယ်ပါဦး... သူများအိမ်ထဲကို သမီးဘယ်လို ဝင်ဦးယူခဲ့တာ လဲ... အို... ဒုက္ခပါပဲ”

ဦးမင်းထင်က နေရာမှထကာ ဘေးဘီတို့ မသိမသာလိုက် ကြည့်ပြီး လုံခြုံပြီထင်မှ မြန်ဆိုင်၏။ ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေကို လှမ်း ကြည့်၍ လေသံကိုပါ နှိမ့်ချကာ...

“ဒီအဖြစ်တွေကို ဦးပြောပြမယ်... သိပ်ကို မိုးသားတဲ့ သမီးရဲ့အဖေ သူ့ခိုးဖြစ်သွားခဲ့တာ အဲဒါပဲပေါ့”

“ဟင်”

“ဒီအရှုပ်ကလေးကို သူ ခဏာငြိမ်လှနေတဲ့ ဘုရားပျက် ပာဏ်ဂူထဲက ရခဲ့တာ”

ဟုအစချီကာ အတိတ်၏ပင်ပန်းစသည် မိုက်ပုတ်လွှာ များစွာ လေပြည်နုနုကြောင့် လျော့ရုံလျော့ရုံ မြေကွဲသွားခဲ့၏။

အခန်း (၅)

လည်ပင်းမှာ ပုတီးချိတ်တော့လည်း ရယ်ကြသည်။
‘ဘုရားဝတာကြီး ဘယ်ဘုန်းဆိုတာတွေက အကောင်းမေးတာ မဟုတ်မှန်း သိနေသဖြင့် လက်မှာပတ်တော့ ပြူးစိစိ။
ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပုတီးမြဲတော့လည်း လူတွေ၏ကဲ့ရဲ့မှုက ပလွတ်။

ထန်းရည်နူး ကွဲခိုးနေကြတော့လည်း အလကားကောင်
ထု ပြောကြတာ စွံ့စွံ့မဲ့မဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူတော်လူကောင်းအဖြစ် ရင်မကော့ရနိုင်
ခဲ့သော သူ့ရင်မှာ ဒီတစ်ခုကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့ရသည်။
ငါတောင်ငါးဘာလုပ်တာပဲ ဟုဖြေသိမ့်ရင်း တစ်ပတ်
အစိဋ္ဌာန်ဝင်ထားသည့် အရှေ့နူးနူးအရပ်အဖြစ် တောင်ပို့ကြီးဘေး
မှာ ထိုင်လှိုက်သည်။

ဒီမှာထိုင်တာ ဒီနေ့နဲ့ဆို သုံးရက်ရှိပြီ။
ထစ်တက်မှာ ကမ်းပါးကြီးရှိကာ သူ့ထိုင်သည့် နောက်မှာ
လူကလစ်ပင်ကြီးရှိ၏။

ပျက်စီးမှုများသည်က အောက်ခြေသာသာပဲ ကုန်တော့
ကုန်ပဲ ဟယ်ပုဝင်က စေတီပျက်မှန်း မသိသော တောင်ပို့ကြီး
ကန်ပဲ။

တောင်ပို့ဖြစ်သွားရခြင်းမှာ စေတီကိုမြေသားတွေ ပို့ချ
ထားသည်က တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ဝါးချိုနေပြီနဲ့ စေတီပျက်အသွင်
မရှိတော့ဘဲ တောင်ပို့ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ထို့ပြင် တောင်ပို့ခွံ နုလွန်နေသော မြေသားများဖြစ်ရာ
ကလေးတွေ ရောက်လာလျှင် ထူကြံနက်ကြံနှင့် မြေကိုဖဲ့ထုတ်ကာ
ဟိုလွှဲပစ်ခီလွှဲပေါက်။

ရွာထဲက ဘေးမဲ့ပေးထားရသည့် အုပ်စုတွေ ရောက်လာမှ
သာဖိုးနေ၏။

သူတို့ရောက်မလာလျှင် ဒီနေရာလေးက အဘေးချမ်းဆုံး၊
သူ့ပုတီးစိပ်၍ ပြီးခါနီးတော့မှ ထိုအုပ်စုရောက်လာ၏။
လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကုသလို ဆူညံပွထသွား၏။

စေတီဝင်သက်က အပေါ်ထဲ ဝင်နေကြပုံပေါ်ကာ ဝီဘက်
ဝင်ပေါက်တစ်ခုနားမှာ သူ့ရိုနေတာလည်း သိပုံမရ။

ထည့်ခွန်နှင့် ဘာကိုထုနှုတ်နေကြမှန်းမသိ။
ပျက်လုံးတွေ မှိုတ်ထားသော်လည်း ရေ့မှာ နုတ်ခနဲ ပြုတ်

ကျလာသောအသံတစ်သံကို ကြားလိုက်သည်။
ခြေသလုံးနားထိ လိန့်ကုလားပြီးမှ ရပ်သွား၏။

ဦးကျောက်တုံး မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ဘဲ ကိုယ့်အလုပ်ကို ပြီး
ပြီးအောင်လုပ်ခဲ့၏။

သူ့မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တော့ ကလေးတွေလည်း မရှိတော့ပါ။
ဆူညံသံသုံးသုံကြားနေရသေးပေမယ့် အတော်ဝေးဝေး
ကောက်နေပြီဖြစ်၏။

ဆရာတွေ နေရာပြောင်းသွားကြပြီဟု ပြု၍တွေးမိရင်း
နဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ရုပ်တုလေးတစ်ခု။

စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။
အရုပ်က ဘုရားရုပ်တု နတ်ရုပ်တုလည်း မဟုတ်ဘဲ လူပုံ

ဖြစ်ပေမယ့် ငါ့ကို ကိုးကွယ်စေချင်လို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြွလာတာပဲဟု ယုံ
ကြည်၏။

ကိုးကွယ် အရုပ်ကို ကောက်ယူကာ အိမ်ကျတော့ ဘုရား
မင်ဘေးတန်းမှာ သေချာတင်ထားလိုက်မိ၏။

အမြစ်အဖျက်တို့က ထိုညနေမင် စခဲ့တာဖြစ်သည်။
အားလုံးထက် အိမ်ရာစောစော ဝင်တတ်သော ညီဖြစ်သူ

ကို မြင်ထောင်သွားထောင်ပေး မီးခွက်မှတ်ပေးခဲ့ပြီးမှ သူ့အိပ်ရာ
ဝင်သည်။

သူ့ခမျာ ပင်ပန်းရာတယ် ဟူသော ညာတာစိတ်နှင့် အိပ်
ပျောင်းလျှင် ပစ်ခတ်အိပ်မောကျတတ်သည့် ညီအတွက် သူညာတိုင်း

အတွဲများပေးတတ်ခဲ့

သမီးလေးကတော့ မိန်းကလေး။

ဟိပ်ဟူရီတဲ့အချိန်လေးမှာပင် သူ့ဘာမှ မြန်ကြည့်ဖို့ မလို-
ဟိပ်ရာဝင်မှာ ချက်ချင်းအိပ်မပျော်ဘဲ ညဉ့်နက်မှ ဟိပ်
ပျော်သွားခဲ့၏။

“ဟိတ်ကောင် ထ ထ... မင်းနိုးရမယ်... ဟိတ်ကောင်
ထ... ထ”

သူ့နားထဲမှာ စကားသံတစ်ခုကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ကြားနေ
ခဲ့၏။

“ဟိတ်ကောင်... သွားနိုးမယ်... ထ ထ ဟိတ်ကောင်
ထ... ထ”

“ဟင် ခင်ဗျာ”

ဦးကျောက်တုံး တိုက်ရာထဲကနေ ကျုံးထလိုက်သည်။

သူ့ကောက်လာခဲ့သော ဓူပ်တူကို သတိမရသော်လည်း
သျှောင်တစောင်းနှင့် တိုက်ပုံနှင့် သူ့အိပ်ရာဘေးမှာ ရုပ်နေသော
လူငါးကို လေးစားစွာ မော့ကြည့်မိ၏။

စူးရဲသော မျက်လုံးမျှားမှနေ၍ သူ့ကို ထရပ်ဖို့ လက်ဖုတ်
ဖက်ပုတ်ထားဖို့ အမိန့်မပေးရဘဲ အလုံလုံ ပြစ်ပြီးခဲ့သည်။

“ထ... ထ မင်း နိုးရမယ်... သွားနိုးမယ် ထ”

“နိုးရမယ်... ဘယ်မှက... ရမှာလဲ”

“ဘိဉ့်လှိုက်နဲ့ ထ... ထ”

ဦးလမြည့်စာပေ

ပြော၍လူငါးက နောက်လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဦးကျောက်တုံး နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့၏။

သွားသမျှ လမ်းမှာ မှောင်မည်းနေသည်။

သဋ္ဌာန်ပေါ်အတူထိုင်ကြ၏။

ခတ်တဲ့သူ မမို့ဘဲ သဋ္ဌာန်ကရေပြင်မှာ ဟူးဟူးဟဲဟဲ ပြေး
နေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ညကြောင့် မှောင်မိုက်နေသလို တစ်
ခြမ်းလှဲလှဲရိပ်ပါးပါးလေးနှင့် ကြယ်ရောင်တို့၏ လင်းအားနှင့် ကမ်း
စားသစ်ပင်ရိပ်တို့က အားပြိုင်နေသည်။

ရွာကနောက်မှာကျွန်ခဲ့သည်။

ရွာဦးစေတီအနီး ညောင်ခြေထောက်ပင်ကြီးဘက်က ဆွဲ
ဆွဲငင်... နိုက်သော ခွေးအသံသံသံကို ကြားလိုက်ရစဉ် ရွာဘီ
သခင်လည်မြန်ကြည့်မိ၏။

ငါတို့ဘယ်သွားနေကြတာလဲဟု ဖျက်ခနဲ တွေးမိသည်။

သို့သော် ထိုအတွေးက ချက်ချင်း ပြန်ပျောက်သွားသည်။

မှောင်မိုက်သည့် ချောက်ကမ်းပါးတို့ကို တောက်လျှောက်
မြင်ခဲ့ရပြီး မီးတွေဖွေးနေသော သဘောသိပ်ကမ်းကြီး တစ်ခုကို
လှမ်းမြင်လာရ၏။

ပန်းတနင်္ဂနွေ... .

သို့သော် အားလုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်ခြင်းဖြင့် သိပ်ကမ်း

ဦးလမြည့်စာပေ

တစ်ခုလုံးမှာ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

သင်္ဘောကြီးတွေပေါ်မှ မော်တော်ငယ်လေးတွေဆီမှ
ချောင်းထန်သံ လမ်းလျှောက်လှုပ်ရှားနေတာ တချို့ကလေးရှိပေမယ့်
လျှင်လျှင်အေးအေး သမ္မာန်ဆီသို့ စောင်း၍ပင် မကြည့်ခဲ့ကြ။

လူကြီးကလည်း ဂရုစိုက်ပုံမရှိ။ သူ့ကိုလှည့်ပတ်ထေးမော
နေတာလည်း မရှိဘဲ သင်္ဘောတွေနှင့် ထေးကွာသော သမ္မာန်ဆီပ်
ဒီဘက်မှာပဲရပ်ပြီး သူ့ဆင်းတော့ ကိုယ်လည်းဆင်းရအံ့။

“လာလိုက်ခဲ့... ဒီတိုင်းသွားမယ်”

သင်္ဘောကြော့၍ နောက်လှည့်မခေါ်ဘဲ လူကြီးက ဝပ်စိုက်
စိုက်လျှောက်သွားနေသည်။

သူ့လည်း လိုက်နေခဲ့မိတာ ဘယ်ထိမှန်းမယိ ဘယ်လောက်
ဝေးနေပြီမှန်း မသွက်မိဘဲ မော့ပန်းရမုန်း မယိတာလည်း ကိုယ့်
ကိုယ်ကို သတိမရ။

ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတွေနှင့် အလွန်ဖောင့်ဖိုက် တိတ်ဆိတ်နေ
သည့် နေရာတစ်ခုကို ရောက်ခဲ့သည်။

ကြီးမားသည့် ခြံတံခါးကြီးတစ်ခုရေမှာ လူကြီးရပ်သွား

ရန်ပုံ ဆင်လမ်းလှမ်းကနေ သူ့လိုက်စင်မိသည်။

လူကြီးက လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်လျှက် တံခါးကို မျက်
မှာယူဖို့ပင်လေသည်။

ထောင့်ပတ်လက်ဆီဘီဘွာ ရပ်နေသည့် လူကြီးကို သူ

နောက်ကနေ ဝေးနေမိခဲ့မှာပင် ခြံဝန်းတံခါးကြီးကို လူကြီးက
တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီဖြစ်၏။

ထို့နောက် တိုက်ကြီးအငင်ဝတ်ခါးရှေ့ရောက်ပြန်သည်။

ပြီးလျှင် အတွင်းတံခါးများ အဆင့်ဆင့်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီ
လူကြီးက တစ်နေရာကို ဦးတည်သွားနေ၏။

အခန်းတချို့ဆီမှ အိပ်မောကျနေသည့် အသံတချို့ကို
ကြားရသည်။

ဒါပေမယ့် သူတို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့သမျှမှာ ရှင်းနေသည်။

ခက်ခဲသော အတားအဆီး တာမှမတွေ့ရဘဲ ကိုယ်ကိုင်
လျှောက်လှမ်းနေရသည်ကိုက ခြေဖဝါးတို့ဟာ ကြမ်းပြင်နှင့် ထိတွေ့
မိသည်မထင်။

လေထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေရသလို ပေါ့ပါးသွက်လက်နေ
သည်။

ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ပျောက်နေသူ တစ်ယောက်နယ် တစ်
ယောက်ယောက် ဖြစ်သွားမလားဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်ဆိုတာလည်း
ရင်ထဲမှာ ခိုးစိမ့် မရှိခဲ့။

သူ့များ၏အိပ်ရာ ပိုက်နက်ဆိုသော အသံနှင့် မဟုတ်ဘဲ
လမ်းသေးတစ်နေရာမှာ အပန်းခြံရပ်နေသူလို ပေါ့ပါးစွာပဲရှိနေ
၏။

လူကြီးသည် ကိုယ်ကို တိမ်းဖယ်ကာ နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်

လျက် သူတို့နေရာကို လှမ်းကြည့်မိ၏။
 အလွန်တရာ များပြားသော ရတနာပစ္စည်းတွေက ငါ့ရဲ့
 တစ်လုံး၏ ထပ်ခိုးလေးထဲမှာ ပြီးပြတ်လက်နေသည်။
 လူကြီးက ငြိမ်သက်ငွာ ခုန်နေ၏။
 စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုသော်လည်း အဝတ်စတစ်ဝကို နဲ့
 ဝပ်သလို လှမ်းဆွဲ၍ ပြန်ခင်းလိုက်မိသည်။
 မှီသမျှ အကုန်ကနူးထည့်လိုက်သည်။
 သူချည်နှောင်ပြီး ပန်းပေါ်ထမ်းတင်လိုက်တော့ လူကြီး
 ရှေ့ကို ပြန်တိုးရပ်၏။
 ငါ့ပစ္စည်း အရာအားလုံးအနည်းငယ် ပြန်ပြန်သည်။
 ထို့နောက် လူကြီးကပဲ ဦးဆောင်၍ လာလမ်းအတိုင်း
 ပြန်ထွက်ခဲ့ကြ၏။
 အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း လာခဲ့တုန်းက အတိုင်း
 ပဲဖြစ်သည်။
 အဆောက်အအုံတွေ အကုန်လုံးက ပိတ်နေကြဆဲ။ . .
 လူတွေလည်း အိပ်စက်နေပြီ။
 အိမ်ထဲနံရံယောက်အတွဲ ပြန်လာကြပြီး လူကြီးက နောက်
 ပေါ်ကပ်စင်သွားသဖြင့် သူအထပ်ကို ထမ်းရင်းလိုက်ခဲ့သည်။
 မြဲနောက်များ ခြေထောက်တို့ ငြီးနှားက သရက်ပင်ခြေကို
 မှီခိုပြီးပြန်လာလည်း သူ့အားလည်း မေ့မိခဲ့သည်။

ထိုအောက်မှ ပေါက်ပြားနှင့်တွင်းတူးပြီး ရတနာတွေကို
 နှိပ်လိုက်သည်။
 ထိုအချိန်၌ လင်းကြက်တွန်သံကို သဲသဲကြားရသည်။
 ပေါက်ပြားကိုတံ၍ အိမ်ထဲပြန်ရောက်လာတော့ သူ့မျက်
 မှောင်တွေ မှေးစင်းလာခဲ့၏။
 အိမ်ရာထဲ ပြန်ရောက်ချိန်ထိ သူသည် နောက်ဖေးခက
 ကပေါ့အပါး ထသွားခဲ့သလိုသာ စိတ်မှာခံစားရင်း ပြန်လည်အိပ်
 မှက်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၆)

သူသည် ထမင်းစားရင်း ဆေးဝယ်ရင်း ခေါင်းထဲမှာ ဖျတ်
ခနဲရှင်ခနဲ မြင်ယောင်နေသည်က အလွန်များပြားသော ရတနာ
တွေပဲဖြစ်နေသည်။

ဟိုမှာတစ်ပုံ ဒီမှာတစ်ခု။
ဝါဘာဖြစ်လို့ ဝါတွေကိုပဲ မြင်နေခဲ့တာလဲ...
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုမှ တွေးလို့ရမချ။
သူ တစ်နေ့ပုတီးစိပ်ဖို့ ရွာထဲကို မြတ်အသွားတွင်...
"ဒိုးခင်... ဟဲ့ ထ ထစမ်း... နင့်အတွေးဆီမှာ ခူးထဲ
သွားတောင်း"

"ဟာဗျာ... အစ်ကေလည်း အတွေးက မပေးပါဘူး
"မပေးရင် နှိခုံး... ထ ထ... သွေးဒိုးချေသွေး ထ...
ပါ... ခိုးသားခိုးခဲ"

နှီးကျောက်တုံး ခေါင်းထဲမှာ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်
"ထ တ... သွေးဒိုးရအောင်... ဟိတ်ကောင် ထ ထ
အသံတစ်သံကို တရင်းတနိုးကြားလာသည်။

ဒါ သူ့ကိုပြောနေတာမှန်း သိသည်။ ခုပဲ ပန်းကိုပုတ်နှိုးလိုက်
ထလိုလေးလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သို့သော် ဘယ်သူ့လာနှိုးမှန်းမသိ။
ရွာဦးဝေတီဒါနောက်ဘက် ဝက်သစ်ခြံပင်လေးနားမှာ သူ
"မိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့သလို သေချာထိုင်၍ တရားမှတ်နေစဉ် ရှုပ်ပုံတွေ
အာရုံထဲမှာ ထင်လာခဲ့၏။

ရှုပ်တုထဲက သျှောင်တစောင်းနှင့်လူကြီးပါလား...
သူ့ကိုခေါ်ထုတ်သွားခြင်း သယ်ပိုး၍ပြန်လာခြင်း အားလုံး

ကို အစအဆုံး မြင်ယောင်ခဲ့၏။
သူ အထိတ်တလန့် ထရပ်လိုက်မိသည်။
နှစ်ကြိမ် မဟုတ်ဘူး သုံးကြိမ်...
သုံးကြိမ်ဆိုတာ သူ့သိနေသည်။
ဝါနှိုးမိပြီ ငါ့သီလပျက်ပြီ...
ဝါ မဟုတ်ပါစေနဲ့...
အကြိမ်ကြိမ်ဆဲတောင်း၍ ချွေးပြန်ကာ သူ့အိမ်သို့ ချက်
ပျင်းပြန်ခဲ့သည်။

အာရုံမှာမြင်ထားသည် နေရာများ၌ လိုက်တူးကြည့်တော့
ဂင်းဝင်းလက်လက်တွေ့က အပုံလိုက်။
ဘုရား... ဘုရား
အားလုံးကို နေရာတကျ ပြန်ဖို့သိမ်းဆည်းရင်း တစ်ကိုယ်

လုံးနုတ်ပူးသလို တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာခဲ့၏။

ပုတီးကို ဆုပ်တိုင်မထားပုံတော့ဘဲ ဘုရားစင်ပေါ် ပြေး
တင်လိုက်ရ၏။

ထို့နောက် လယ်ထဲဆင်းနေသော မင်းထင်ဆီလို့ ချက်ခင်း
လိုက်ခဲ့မိ၏။

ခြေလှမ်းကို ဘယ်လိုပုံမမှားအောင် ထိန်းသော်ငြား လမ်း
တစ်လျှောက်မှာ ဘယ်ဖုတ်နှာကိုမှ မော့မကြည့်ရဲ။

“ဘုရားဒကာကြီး”

ဟုနုတ်ဆက်သံကြားလျှင် ကိုယ်က ကော့ခနဲ ခါထွက်သွား
ကာ နားထဲမှာ ဘုန်းခနဲ ပွင့်၏။

နောက်ဆက်တွဲ ‘ဘယ်တုန်း’ဆိုသော မေးခွန်းကို ဘာမှန်း
ညာမှန်း ကြားလိုက်သည်မဟုတ်ဘဲ စားပြီးပြီထု ဟုဖြေလိုမဖြေ၊

‘မဟုတ်ဘူး’ဟု လန့်ဖျန်ပြောလိုပြော။

သူ့ကိုကြည့်၍ ဘာပြောပြော ရှိုးမယ်ဖွဲ့နေသည် မဟုတ်
သောစွာသားတချို့က ပြုံး၍သာသွားကြသည်။

သူ့ မင်းထင်ဆီရောက်တော့ ခလုတ်တိုက်ခဲ့သော ခြေမက
ပြည့်လန်၍ သွေးတွေထွက်နေ၏။

ဘုရားက ကင်ပွန်းခါးခူးပြီး တစ်ချောင်း ဖော့ဖိနပ်
ကောက်ကာ ခြေမင်းထီ ကျွေးကျော် ရန်စနေသည်။

အထူးတန် ရူးသွားတာကို သတိရမှ ကန်သင်းရှိုးဆီ ပြေး

သင်းကာဖိနပ်ကို ခွတ်ရသည်။

ဆူးကို ဖိနပ်ထဲကနေ မရမက ဆွဲထုတ်ရင်း ဦးမင်းထင်ဆီ
ရောက်၏။

“မင်းထင် . . . မင်းထင်”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ အစ်ကို”

ပျာယိပျာယာ ဖြစ်လာသည့် ပုံစံကို လှမ်းမြင်ပြီးကတည်း
က ဦးမင်းထင်ကလည်း လုပ်လက်စ အလုပ်တွေကို ပစ်ချခဲ့ပြီး

ပြေးတတ်လာသည်။

လယ်ကွင်းလယ်ကွက်တို့၏ အလယ်မှာ လေကတဟူးဟူး
ဖိုစေ့နေသည်။

ထိုယုံသေးမှာ ပုခင်းကလေးတွေ ပျံ့နေသည်မှလွဲ၍ ဘာ
မှမရှိပါဘဲ ဦးကျောက်တုံး ဘေးဘီလိက်ကြည့်ကာ ခွေးပြန်နေသည်။

“မင်းထင်”

ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။

“ဘာတုန်း ဘာဖြစ်လာတာတုန်း”

ဦးမင်းထင် ဘာမှမသိဘဲ နိုးရိပ်စိတ်တွေ ဖြစ်သား
အကျောက်တုံး လက်စောင်းဖိုးကြီးကိုပါ ဆုပ်ညှစ်မေးသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူက တကယ်လူ့အေး တရားသမား၊
ဒီလိုပုံစံမျိုး ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ပြုံးပြုံးမြဲမြဲဖြစ်

လာက်တာ တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးပါ။

"မင်းထင်... ငါ ငါတော့ မှားပြီ"
 "ဟင်... အာမာဒ်ကလေး... အာမာဒ်ကလေး"
 "ငါ သူ့နားပြန်ပြီကွ"
 "ဟင်... ဟာ... အနိဗ္ဗာန်မရှိ"
 "နီကလေး... ငါ ငါလုပ်ခဲ့တာ ငါသိတယ်"

"အစ်ကို အာမာဒ်ကလေး... အာမာဒ်ကလေးလို့လဲ...
 ဒီလောက်ကြောက်နေရင် မကောင်းမှန်းသိ အတောတည်းက မလုပ်
 နဲ့ပေါ့"

"ဒီလိုပါကွာ"

ဦးကျောက်တုံး ရုပ်တုကို ယူလာရာမှ သူ့ကိုယ်သူ အိပ်မက်
 မသိ နိုးမှန်းမသိ ပြစ်ခံရတဲ့အတွက် သူ့သိန်းလည်သလိုပဲ ရှမ်းပြ
 သည်။

"ရုပ်တုကို ငါ့သဘောကျလို့ ယူလာခဲ့တယ်... သေချာ
 ခေါင်းရင်းခေါင်းဖျားဒဏ်အားဖြင့် ကြည့်ပါစေရုံရောက်ပါလို့တောင်
 ကိုင်တင်မိခဲ့သေးတယ်... စိတ်ထဲမှာ တကယ်ပဲ အနိဗ္ဗာန်သိရှိခဲ့တဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လောက်လို့ ငါထင်ခဲ့တာပါ"

ဦးမင်းတင် အံ့သြလွန်းသဖြင့် တကယ်တုတ်လို့လားဆို
 ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အစ်ကိုဖြစ်သူတို့ ကြည့်နေမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးကျောက်တုံးကလည်း ညညမှာ သူလိုက်သွားခဲ့ပုံ ယူလာ

ဒါတွေကို တရားထိုင်ရင်းမြင်မှ ပြန်တူးကြည့်တော့
 ရတနာတွေ တကယ်ပဲရှိနေပုံ အားလုံးကို သေချာပြောပြနေ၏။

"ဒါအခု ရတနာတွေ သုံးစုတောင်ရှိတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်ဆိုကွာ... တစ်ထုပ်တစ်ထုပ်ကို ရေအိုး
 တစ်ဝက်စာမကဘူး... တစ်ထုပ်ကဆို ရေတစ်အိုးစာလောက်ကိုရှိ
 တာ... ကြောက်စရာကြီးကွာ ပြီးပြတ်လက်နေလိုက်တာ... ငါ
 ကို ပစ်ချမယ့် မိုးကြိုးသွားတွေ ကျနေတာပဲ"

"အစ်ကို တိုင်ငာညီတာကို သူက တကယ်စောင့်ရှောက်
 တာပဲ... ဘယ်မှာလည်း အဲဒါတွေ ကျန်တော် ကြည့်မယ်"

"ဟာ... ဟေ့ မင်း မင်းကြည့်နဲ့ လူဆိုတာ လောဘမျိုး
 ကွ... ငါလည်း မြင်တော့လောဘရှိတာပဲ... ဒါပေမယ့် ဒါမသန့်
 စင်ဘူးဆိုတာသိလို့ ငါ့ကိုယ်ငါ ထိန်းနိုင်တယ်... မင်းဆိုမလွယ်ဘူး
 မကြည့်ပါနဲ့ကွာ"

ဦးမင်းထင် ဒေါသထွက်သွားသည်။

"ဒါကိုလည်း မတိုင်ပင်နဲ့ဗျာ... ကိုယ့်ဟာကိုယ်ထင်ရာ
 လုပ်"

"ဟာကွာ... မင်းကလည်း"

ဦးကျောက်တုံး ဒါကွာတော့ ပျာပျာသလဲ လေပြည်ထိုး၏။

"ဒါတွေက ခိုးရပါပစ္စည်းတွေကွ"

"အဲဒါ ကျန်တော်က ယူမယ်ငင်မယ် ပြောနေလို့လား"

“အေးပါ... ဒါဆို ငါပြောပါမယ်... ပြုရင် မင်းမြင်မှာက ရှင်းရှင်းလေးပဲ... ငါတို့ ဒါတွေကို ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာ အရင် ပြောပါဦး”

“အခုဘာတွေ ဖြစ်နေသေးလို့လဲ အစ်တို့... ပတ်ဝန်းကျင်အသံကို နားစွဲပြီးမှ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့”

ဦးမင်းထင်က ပြောပြီး ကန်သင်းပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဦးကျောက်တုံးက ဦးမင်းထင်ဘေးမှာ ကပ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပျက်နှာချင်းထိမတတ် တိုးကပ်၏။

“ပစ္စည်းတွေက အများကြီးကွ... ကြာမှပေါ်ရင် ပိုဆိုးကုန်မှာနော်”

“နောက်ဆုတ်ပြောပါ အစ်ကိုရာ... ဒီနားမှာ လူမပြောနဲ့ ခွေးတောင်မရှိဘူး... သစ်ပင်တွေ နံရံတွေမှာ နားမျက်စိရှိလည်း တိုးမှာပျံ့ပဲဖြစ်ရတယ်... အစ်ကိုတို့ဆို မြင်နေရင်တောင် ပကြားဘူး”

ပျက်နှာကို နောက်ဆုတ်လှန်၍ စိတ်မရွည်သလို ဖြစ်လာ၏။ ဒါဒီလောက် ကြောက်စရာလား...

ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ပိုင်းထဲ ကိုယ်မသိလိုက်ဘဲ ဧရာဝတီလာတဲ့ ကိစ္စ။

ခိုးမှုပြောက်နေပေမယ့် ကိုယ်ကလိုချင်လို့ သက်စွန့်ဆဲဖျား

သွားခိုးခဲ့တာ မဟုတ်။

ဒီကိစ္စဟာ သေသေချာချာ စဉ်းစားရမယ့်ကိစ္စ။

“မင်းထင်... ငါသွားခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်... ဒါပေမယ့် ဘယ်ငွန်းလည်း မသိဘူး... ဒါတွေကို ငါဘယ်လိုက်ပေးရမလဲ လုပ်ပါဦး”

“ဪ... အစ်ကိုက ဒါကြီးကိုရွက်ပြီး ပစ္စည်းရှင်ရှာဦးမယ်ပေါ့”

ဦးကျောက်တုံးက ကြောင်တောင်တောင်ပုံစံနှင့် ဦးမင်းထင်ကို ပြန်ကြည့်နေ၏။

သွေးခါးထဲမှာ ပူထူကာ ဘာမှမကြတတ်တောင် ချေးကဲသွားနေတာက ချွေးစိန်၍ နှုတ်ခမ်းတွေ တုန်နေသည်ကို မြင်တာနှင့် သိ၏။

“အစ်ကိုတို့ အဲဒါခက်တာပဲ... ကြောက်တတ်တာ နှစ်ခါသေတယ်တဲ့... ဒီကိစ္စဘယ်သူသိလို့တုန်း... ဒီရွာက ဘုရားတရားနဲ့နေတဲ့သူ... ဟိုးပန်းတနော်ထိသွားပြီး နှစ်ထပ်သုံးထပ်တိုက်ကြီးတွေပေါ်က ရတနာတွေ သယ်ယူလာတယ်ဆိုတာ”

“အမလေး... ဟာ တိုးတိုးပြောစမ်းပါ... မပြောပါနဲ့ကွာ... အဲဒါကြီး ဝါမကြားပါရစေနဲ့... ထပ်မပြောပါနဲ့တော့”

ဦးကျောက်တုံးသည် ဦးမင်းထင် ပါးစပ်ကို ထပ်တံတော့မလိုလို

ထိုင်ပဲခိုခိုတော့ခလိုလိုနှင့် မပြောဖို့ကို ထင်ခါလင်ခါတားသည်။

“မင်းပြောချင်တာကို ငါသိတယ်... ဒါတွေကို ပိပိခိုခို သိမ်းထားလို့မှန်းလည်း ငါသိတယ်... ဒါပေမယ့် မကောင်းမှုဆိုတာ ထာဝရ ထိတ်ကွယ်ရာမရှိဘူး... ငါ့ဗိတ်ငါလည်း မလုံဘူး... ငါကတော့ ဒါကို မဖြစ်ဖြစ်ဘောင် ဝိုင်ရှင်လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးရမှာပဲ”

“ဒါလည်း လုပ်သင့်တယ် အစ်ကို... ဒါပေမယ့်”

“မပြောနဲ့တော့ကွာ... ငါတစ်နေ့မှ မနေရဲဘူး... ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နို့ပေါ်မှာ ဘာသံတွေ ထွက်နေသလဲ ငါသွားစုံစမ်းမယ် သိတာနဲ့...”

“အစ်ကို ပြန်ပေးရင် အစ်ကိုပဲ ထောင်ကျမှာ”

“ဘာဆိုလို့လဲကွ”

ဦးမင်းထင်က ခပ်မဲ့မဲ့ပြုရာ၌ အလိုက်တာဆိုသော မျက်ပန်းများနှင့် ဦးကျောက်တုံးကို စိုက်ကြည့်၏။

“ဒါ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်သလဲဆိုတာ ဥပဒေကိုမှ ကျွန်တော် မသိတာ ရှင်းပြတတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းပြန်အပ်တိုင်း လူ့စွမ်းကောင်းတွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သေချာတယ်... ”

... ကပ်ခါတလေကတော့ ဥပဒေနဲ့ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းရှင် များလှပန်းသိတတ်မှု မသိတတ်မှုကြောင့် တစ်ပက်သား ဒုက္ခရောက်

သွားကြတာတွေ ရှိတယ်... အဲဒီအချိန်မှာ ဥပဒေက ပစ္စည်းရှင် ဝါးစင်ထဲမှာရှိတာကို... အစ်ကို မအာမလည်နဲ့ ပစ္စည်းထုပ်ကြီး ရွတ်သွားရင် ထောင်ထဲရောက်မှာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်တယ်... ငါကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သန့်စင်ချင်တာ”

“လုပ်ပေါ့... ကျွန်တော်ကတော့ ပစ္စည်းတွေကို ကာကွယ်နိုင်ရင် ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်... ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကိုတော့ ကာကွယ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောနေရင်း စကားဦးတွေက လွဲချော်လာကြ၏။

ဦးမင်းထင်အမြင်မှာ ဦးကျောက်တုံးတာ သူဟာသူပြီးစီးအေးချမ်းနေသော အရာကို ပြန်လည်တူးခွင့် မီးမွှေးဖို့ ကြိုးစားနေသည်ဟု မြင်၏။

ဦးကျောက်တုံးအနေနဲ့ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သန့်စင်လိုသူသာဖြစ်သည်။

သို့သော် ကောင်းခြင်းမကောင်းခြင်းကို နားလည်ပေမယ့် ခွဲခြားထုတ်ပစ်ဖို့ကိုတော့ သူမတတ်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။

လက်အုပ်အိထားပြီးမှ ဘယ်အရပ်မျက်နှာကို ဦးချရမှန်း မသိဘဲ ဆောင့်ကြောင့်မထိုင်နိုင်ဖြစ်နေသည်လူလို ခိုးထုပ်ခိုးထည်ကြီးနှင့် ဝိုင်ရှင်လက်ထဲ ဘယ်လိုပြန်ထည့်ရမှန်း မသိဖြစ်နေသော ဦးကျောက်တုံးအဖြစ်ကို ဦးမင်းထင်က စူးစိုက်ကြည့်၏။

“အစ်ကို့လျှင်ခဲ့တဲ့ ထိခွက်ကို ကျွန်တော် မခေမန်ချင်ပါဘူး
ယူထားပါလား ပြန်ပို့ပါလားလို့လည်း မပြောချင်ဘူး... ဒါပေမယ့်
တစ်ခုတော့ ရိုတယ်နော်... ကြောက်ရင်းနှစ်ခါသေတယ်...
ပတတ်ရင် နှစ်ခါမှားတယ်... အစ်ကိုတကယ်လို့ ထပ်မှားခဲ့ရင်
ဖဲဒ်အမှားက ခွေးတုပ်ခဲသ တောင်းပန်လိုက်လို့ရတဲ့ အမှားမျိုးတော့
ပြစ်မှားမဟုတ်ဘူး”

ဦးမင်းထင်က သူ့မျက်နှာကို ထေးကြည့်နေရင်း တံခွား
ကို ဝှံ့ မှီချသသည်။

“အစ်ကို့ကို ကျွန်တော်က ပြစ်သင့်တာကိုပဲ ပြောပြနိုင်တာ
ပါ... ဘာလုပ်ပါ ဘာကိုပဲပါလို့ ပြောလို့မရဘူး... အစ်ကို့က
အကြီးပဲ... ဒါပေမယ့် ကလေးမျက်နှာက ခြုံသေးတယ်... အစ်
ကို့က မွီးသားမှုကို အသက်လို ဖက်တွယ်ထားချင်သလို ကျွန်တော်
ကလည်း လူလားမပြောကံသေးတဲ့ ကျွန်တော့်တူမလေး မျက်နှာက
လွဲပြီး ဘာမှမကြည့်နိုင်ဘူး... တွန့်တော်တို့ နှစ်ယောက်ထဲမှာ
တစ်ယောက်ကတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ရလိမ့်မယ်”

ဦးမင်းထင် အပြောကြောင့် ဦးကျောက်တုံး နားမလည်
နိုင်သလို မျက်လုံးပြန့်နှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဦးမင်းထင်က ဘာမှထင်မပြောတော့ပါ။

ဦးစိုက်နေသော မျက်ဝန်းနှစ်စုံသည် အတန်ကြာ ဆုံဆည်း
မရှိဘဲ ခပ်လွဲလွဲ စိုက်ကျသွားကြ၏။

ဦးမင်းထင် နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။
ဦးကျောက်တုံး ထိုင်နေရင်း တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲရှိ
သည်။
လယ်တွင်းပြင်တို့ကို ဖြတ်သန်းတိုးဝှေ့လာသော လေပြည်
သွေးက သူတို့နှစ်ဦးအနီးကျမှ အားလျှော့ပြေကျသွားခဲ့၏။

အခန်း (၇)

“အဲဒီမနက်မှာ သမီးအပေက ပစ္စည်းတပ်ထုပ်နဲ့ မြို့ကို တက်သွားတယ်... သူမသွားခင်ကတည်းက ဦးနုသူတောင်းစပြတ် ခဲ့ကြတယ်... ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်ကြေး ကိုယ်ဖြစ်တိုယ်ခံ”

ဦးမင်းထင်က နေအတော့မြင့်နေပြီဖြစ်သည့် အပြင်လောကဆီကို လေးနေရင်း စကားရပ်ပစ်သည်။

ကြာရိပ် အားမလိုအားခရ ဖြစ်လာခဲ့၍...

“ဦး ဝါ ဝါဆို အပေက အဲဒီအခေါက်မှာပဲ အမမ်းခံရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ကြားရတဲ့သတင်းကတော့ ပစ္စည်းရှင်ဆီ သူမရောက်ခဲ့ပါဘူး... ဝါပေမယ့် ပစ္စည်းတွေ သူဆီမှာ ရှိနေတာကို စုံထောက်က သတင်းအနုရသွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို တစ်ယောက်ယောက် ထပ်ခိုးသွားခဲ့တယ်”

“အပေရယ်”

ကြာရိပ် မုတ်ရည်တွေ ပြည့်စိုက်လာသည်။

ဦးမင်းထင်က ကြာရိပ်ခံစားနေရတာကို သနားကြင်နာစွာ

ကြည့်၍ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ထစ်ခါတလေ အပုန်ဟာ မှားနေတတ်တယ်... မှားတယ်ထင်တာက မှန်နေတတ်တယ်။ ကိုယ်ကရှင်းပေမယ့် မလည်လေရှုပ်လေး၊ အပုန်တရားဟာ ထကယ်ရှိနေတာပေမယ့် အလင်းရောင်တိုင်း အဖြူရောင် ဖြစ်မနေတတ်သလိုပေါ့ကွယ်”

“ဒါတွေကို ဦးအဖေ့ကို ပြောပြသင့်တာပေါ့... အဖေ့ကိုလို့ထွက်သွားတာကို ဦးက အမုန်းခံပြီး တားသင့်တာပဲ... ဘာလဲဦးက ပစ္စည်းတွေကို ခွဲယူထားပြီး ဇာတ်မြှုပ်နေရင်ခွဲတာလား... အဖေကတော့ တစ်နိုင်တစ်ပိုင်းနဲ့ အမမ်းခံခဲ့ရတာလား”

ရတနာတွေ ဒီလောက်အများကြီးကို အဖေ ကစ်ခါတည်းတော့ သယ်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဟု ကြာရိပ် တွက်ကြည့်မိသည်။

ပစ္စည်းရှင် တစ်ဦးစီကို ရင်းပေးဖို့ ပထမဆုံး တစ်ထုပ်ကို သယ်၍ သွားလိမ့်မည်။ ထိုအခေါက်သည် ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်လား...

ဦးမင်းထင်က ဘာကိုမှမမြေ့ရှင်းဘဲ မျက်နှာသေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်၏။

“မတရားမှုဟာ ဆိတ်ကွယ်ရာရှိတယ်လို့ ညည်းကြားဖူးလား မိကြာ”

ကြာရိပ် ဘာမှမပြောဘဲ မျက်ရည်တွေတွေကျ၍ ကြည့်မှတ်၏။

မေခန်း (၇)

“အဲဒီမနက်မှာ သမီးအဖေက ဝစ္ဆည်းတစ်ထုပ်နဲ့ ဖြို့တဲ့ တက်သွားတယ်... သူမသွားခင်ကတည်းက ဦးနဲ့သူ့စကားပြောတဲ့ ခုံကြတယ်... ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်ကြေး ကိုယ်ပြစ်ကိုယ်ခံ”

ဦးမင်းထင်က နေအတော်မြင့်နေပြီဖြစ်သည့် အပြင်လောကဆီကို ငေးနေရင်း စကားရပ်ပစ်သည်။

ကြာရိပ် အားမလိုအားမရ ပြစ်လာခဲ့၍...

“ဦး ဒါ ခိုခို အဖေက အဲဒီအခေါက်မှာပဲ အဖမ်းခံရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ကြားရတဲ့သတင်းတော့ ပစ္စည်းရှင်ဆီ သူမရောက်ခဲ့ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းတွေ သူ့ဆီမှာ ရှိနေတာကို စုံထောက်က သတင်းအနုရသွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို တစ်ယောက်ယောက် ထပ်မံသွားခဲ့တယ်”

“အပေရယ်”

ကြာရိပ် မှက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်လာသည်။
ဦးမင်းထင်က ကြာရိပ်ခံစားနေရတာကို သနားကြင်နာစွာ

စိုးသပြေညိုစာပေ

ကြည့်၍ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“တစ်ခါတလေ အမှန်ဟာ မှားနေတတ်တယ်... မှားတယ်ထင်တာက မှန်နေတတ်တယ်။ ကိုယ်ကရှင်းပေမယ့် မလည်လေရွပ်လေ။ အမှန်တရားဟာ တကယ်ရှိနေတာပေမယ့် အလင်းပရောင်တိုင်း အဖြူရောင် ဖြစ်မနေတတ်သလိုပေါ့ကွယ်”

“ဒါတွေကို ဦးအဖေကို ပြောပြသင့်တာပေါ့... အဖေပဲလိုထွက်သွားတာကို ဦးက အမှန်းခံပြီး တားသင့်တယ်... ဘာလဲ ဦးက ပစ္စည်းတွေကို ခွဲယူထားပြီး အတ်မြုပ်နေရစ်ခဲ့တာလား... အဖေကတော့ ဟစ်နိုင်တစ်ဝိုင်းနဲ့ အဖမ်းခံခဲ့ရတာလား”

ရတနာတွေ ဒီလောက်အများကြီးကို အဖေ ကစ်ခါတည်းတော့ သယ်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဟု ကြာရိပ် တွက်ကြည့်မိသည်။

ပစ္စည်းရှင် တစ်ဦးစီကို ရှင်းပေးဖို့ ပထမဆုံး တစ်ထုပ်ကို သယ်၍ သွားလိမ့်မည်။ ထိုအခေါက်သည် ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်လား...

ဦးမင်းထင်က ဘာကိုမှမဖြေရှင်းဘဲ မျက်နှာသေနှင့် စူးနိုက်ကြည့်၏။

“မတရားမှုဟာ ဆိတ်ကွယ်ရာရှိတယ်လို့ ညည်းကြားဖူးလား မိကြာ”

ကြာရိပ် ဘာမှမပြောဘဲ မျက်ရည်တွေတွေ့၍ ကြည့်နေမိ၏။

စိုးသပြေညိုစာပေ

"ငါမတရားခဲ့ရင် ငါတရား ငါ့စီရင်မှာပဲ... ဒီနေ့ထိ မစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ညည်းမှာကော ငါ့မှာပါ ဘာများမှတစ်ပါး ဂွန်းခဲ့လေ... ငါ့ကြောင့် ညည်းမှာ ဘာများ သိက္ခာကျအရှက်ပေးခဲ့တာရှိလဲ... အေး ဦးကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိပ်ပြာသန့်တယ် ညည်းရဲ့ရှေ့ရေဖာတွက် အစ်ကိုဘာဖြစ်နေနေ ငါသွားမကြည့်ဘူး..."

... ဒါဟာ ငါတို့ညီအစ်ကိုချင်း အကြင်နာတရား မခံနိုင်မဟုတ်ဘူး... သူဒီအချက်ကို မလည်သွားတယ်... သူမေ့ဆုံးမိမှာခဲ့တဲ့အတိုင်း ငါ ညည်းကို ငါ့ရဲ့ခွန်အားနဲ့ ရှမ်းကန်ကျွန်းပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ... တမလွန်ကနေ သူကျေနပ်နေမှာပဲ "ဟင်"

ကြောင့် တိုင်မနေရာမှ ပျက်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိ၏။

"ဦး ဦးအပြောလိုက်တာသေ... အမေသေပြီ ဟုတ်သလားအဲဒီလို မြင်လိုက်တာလား ဟင်"

အထကတည်းက ယောင်မှားထွက်သွားမိတာ မဟုတ်၊ ပြောချိန်တန်၍သာ ဖွင့်ပြောလိုက်တာမို့ ဦးမင်းထင်ပျက်မှာလို့လောက် ခေါင်းညှိတိုင်း။

"ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့အမေမေမိတော့ဘူး... ကျွန်ုပ်တို့ သူ့အမေဆုံးမယ့် နှစ်သက်ထဲမှာ ငါ့သူ့ဆီရောက်သွားတာ... သူ့ကံမြတ်ချက်ကို မှားတယ်လို့ ဝန်မခံခဲ့ပေမယ့်"

တော်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်... 'ငါ့သမီးလေးကို စိတ်ချပါရစေကွာ' လို့ သုံးကြိမ်တိတိမှာတယ်... ဒီရုပ်တုကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီလားလို့ လည်း ခဏခဏမေးတယ်"

"ဟင် ဒီရုပ်တုကို အဖေက လွှင့်ပစ်ခဲ့တာလား... ဝါဆို ဦးကတမင် ဒီလိုအသုံးချဖို့ သိမ်းဆည်းထားတာပေါ့"

ဆတ်ခနဲ ပြန်ထိုင်ချကာ ကြာရိပ် ချိုးချိုးဆူငိုလေသည်။
"ပြောပါဦး ဦးရဲ့... အခု သမီးပါအဖေ့နောက်လိုက်ရတော့မှာ... သမီးတို့ သားအဖကို အသုံးချပြီး ဦးကတော့ တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ပိုက်ရတော့မှာပေါ့"

"တိတ်စမ်း မိကြာ... ဝါ အသုဘကိစ္စလို လူကြားမကောင်း ရင်ဘတ်ထုဒ်ရမယ့် ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး... ဒီရုပ်တုကို ငါလွှင့်မပစ်ရက်ခဲ့တာဟာ ဒီရုပ်တုမှာ မမြင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားတွေ ရှိနေတာကို လေးစားလို့ မြတ်နိုးလို့ အသုံးချဖို့ မဟုတ်ဘူး..."

... ညည်း ပြောသလို ဟိုတုန်းကတည်းကနေ ခုချိန်ထိ ငါ့ဝါကို အသုံးချနေခဲ့ရင် ခုလို ပင်ပင်ပန်းပန်း ရွာဖွေစားသောက် နေရဖို့တောင် မလိုဘူး"

"ဝါကတော့ ဦးက အမြင်ကျယ်တဲ့လူ အကြံကြီးတတ်တဲ့လူပဲ... ဘယ်လိုဖြစ်မှုမပြောကတောင် ဘယ်လိုကိုင်တွယ်မယ်ဆိုတာလည်း သိနေမှာပေါ့... အခု သမီးတို့လည်း ဟိုတုန်းကနဲ့ ဘဝချင်းတူတော့လို့လား"

“ဟိ... ကြာ...”

ဦးမင်းထင် ဝန်းခဲထကာ လက်ကြီးတစ်ဖက်ကို အားရ ပါးရ လွှဲမြှောက်ပစ်လိုက်ပြီးမှ လေထဲမှာ မြောက်လှက် တန်းသန်း ပြီးမှင့် ရပ်တန့်သွားခဲ့၏။

ဒေါသကြောင့် လက်ဖျားသာမက ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပါ တဆတ်ဆတ်တုန်ခဲ့၏။

“ညည်း... ညည်း သိပ်ခိုက်တဲ့ မိန်းကလေး”

ဟုအံ့ကြိတ်ပြောလျက် လက်ကိုပြန်ချသည်။

ထို့နောက် အလွန်ဆိုးနှင့် ကြေကွဲသော အသံကြီးနှင့်...

“ငါဘာဖြစ်နေနေ ဝါရဲ့တစ်ဘဝလုံးကို ညည်းအတွက် မြှုပ်နှံထားခဲ့ဦးသား... ဦးဘောက်တုံးဆိုတဲ့ ညည်းအဖေက ငါ့ရဲ့ တစ်ကိုအရင်း ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဒီလူနှစ်ယောက်အတွက် ညစ်ရှင်းယုတ် ဟမှုတွေ ဖွေးမြူထားပါ့မလား... အဲဒါညည်းစဉ်းစားစမ်း”

“ဦး”

ဦးမင်းထင် မျက်ရည်ကျသောအခါ ကြာရိပ် ခေါင်းတွင် တွင်ခါရင်း ဦးမင်းထင်ရင်ခွင်ထဲကို ဝင်ပက်တွယ်လိုက်မိသည်။

“ဦးရယ်... သမီးမှားပါတယ်... သမီး တကယ်ခိုက်တဲ့ ပန်းပု... သမီးကို ခိုက်ပါ ဦးရယ်... နှိုက်လိုက်ပါ”

ဦးမင်းထင် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ညည်း မမှားပါဘူး... အဖေဖေဦးလေးဆိုတော့ ထပ်...”

မညီနိုင်ဘူး... ဒါကို ငါနားလည်တယ်”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး... သမီး ဦးကို အဖေလိုပဲ ချစ်ခဲ့တာပါ... အဖေဆုံးသွားပြီဆိုတာကို ဒီပြဿနာတွေ မြစ်လာမှ သိလိုက်ရတော့ မြန်းခနဲ မှားယွင်းတဲ့အတွေးတွေ ဝင်ခဲ့မိတာ... အဲဒီအတွက် သမီးကောင်းပန်ပါတယ်... သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

ဦးမင်းထင် ခေါင်းဆက်ညိတ်၍ ကြာရိပ် ပခုံးလေးကို အသာအယာ တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

“သမီးနားလည်ရင် ငြီးတာပါပဲကွယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးဆို၍ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။

နားလည်ခဲ့တာက ဦးရဲ့သဘောထား စေတနာ မေတ္တာ ကိုသာ... မြစ်နေသမျှကို ကြာရိပ် နားမလည်ပါ။ လက်တွေ့မှာတော့ သူမဟာ မြစ်မူတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့ပြီး ပြိမြစ်၏။

အဖေသည် အမှန်တရားကို အသက်ခွဲလဲ၍ ရယူဖို့ ကြိုးစားသွားခဲ့သည်။ သူမ ဘာလုပ်သင့်သနည်း။

ဦးဘယ်လို ညွှန်ကြားမှာလဲ...

ဒီရုပ်တုကို လွှင့်ပစ်မှာလား...

ကြာရိပ် ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အပြစ်ကို ပြေရင်းပေးမှာလား...

အခန်း (၈)

ညှိပင်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း ကြာရိပ် သူရားချိနိုးသည်။

ရုပ်သွင်က လူကြီးရောက်မလာပါဝေနှင့်ဟု အထပ်ထပ် ဆုတောင်း၏။

ဝါတွေကို ပြောဆိုခဲ့ကြပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ဦးမျက်နှာ မသာ မယာနှင့် သူမကိုပါ အပြောအဆို တန်းသွားတာမို့ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ် သက်၍ ဘာမှလည်း သိပ်မမေးရဲတော့ပါ။

ညညဆို ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းဖို့သာ ကြိုးစားရ၏။ တစ်ခေတ်သေးသည်က ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဦးအပြင်ထွက် ပေမယ့် ညတက်မှာ စောစော ပြန်ရောက်တတ်ခဲ့၏။

နီးတစ်ဝက် ဖျော်တစ်ဝက်နှင့် ညချားတွင် ဟိုလူကြီးကို မေးစာအိပ်မတ်ထဲမှာ ထည့်မက်ခဲ့သည်။

ဒီကတော့အဖေကွပ် တောပေးရပ်နေသလိုလို့ . . .

အလှူခွင့် ခြင်းကလေးကနေသလိုလို့ . . .

အဖေကလေးကလေး ထိုလူကြီးနောက် လျှောက်လိုက်နေရင်း

အဖေကလေးနမ့် မသိလောက်တော့သည့် အကွအဝေးကျမှ

မထိဝင်ကာ . . .

"ဟင့်အင်း မလိုက်ဘူး . . . ကျွန်မ မနိုးဘူး မနိုးဘူး"

ဟု အော်ဟစ်၍ ပြန်လှည့်ပြောခဲ့၏။

ထိုလူကြီးက နောက်ကလိုက်လာသည်။

"ဦးရေ ကယ်ပါဦး . . . ဦးရေ အဖေ"

အသက်ထွက်မတတ် ဘယ်လောက်ပဲပြေးနေနေ လှည့် ကြည့်လိုက်တိုင်း လူကြီးက သူမနောက် လက်တစ်ကမ်းပင်မကွာ လှမ်းဆွဲတော့မလိုလို ခုန်ကုပ်ကုတ်ဖဲ့တော့မလိုလို လက် ကြီးတွေက တပြင်ပြင်။

"အင့် . . . အအ"

ထိုအချိန်မှာ ခလုတ်တိုက်ကာ ကြာရိပ် နှစ်ပတ်သုံးပတ် ပိန်ထွက်သွား၏။

ဖုတ်ခဲနဲ့ နိုးလာသောအခါ အိပ်ရာထက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင် ဖျက်သားနှင့် ချွေးတွေက ရေချိုးထားသလို ရွှဲနစ်နေသည်။

နောက်တော့ သူမဘယ်လိုမှ မခံနိုင်တော့ပါ။

"ဦးရယ် . . . အဲဒီရုပ်ကြဲကြီးကို သွားလွှင့်ပစ်လိုက်ပါတော့

ကြာရင် သမီးစု့ရင်စု့ မစု့ရင်စု့မဟုတ်"

ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အတော်ကြီး ချောင်ကျသွားသလို ပျက်ပြစ်သူ မျက်နှာလေးကို ဦးမင်းထင်က ကြင်နာစွာ စိုက်ကြည့် ခဲ့။

ထိုအောက် နည်းထက်က ဆဲစလေးများကို တယုတယ သပ်
တပ်ပေးကာ နူးညံ့သော စကားများနှင့် ထူးဆန်းစွာ ပြောခဲ့၏။

“သမီးခလေး ဒီလောက်ဖြစ်နေတာကို သိရက်နဲ့ ဦးတံ ဒီ
ရုပ်တုကို စာခွန်းကျန့် သိမ်းဆည်းနေပါမလား သမီးရယ်...
...ဟက်ဟက်တမ်း ဒီရုပ်တုရှိနေရင် အပြင်မှာရှိနေရင်
လည်း သမီးညည်း ဖြစ်သလို အော်ဟစ်ငြင်းဆန်နေလို့ မရဘူး...
သူက သမီးခလေးမှာ လိုက်ဆိုလိုက်ရမယ်... ခွမ်းအားရှိတဲ့ လူတွေ
ကို သာမန်လူတွေက မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး”

“အပြင်မှာရှိရင်ဆိုတော့ အပြင်ထုတ်မထားရင်တော့ ခုလို
မဖြစ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သမီး... သူတို့ တစ်နေရာမှာ သိမ်းဆည်း
ထားရင် ဘာအလုပ်မှ သူမလုပ်ပါဘူး... အပြင်ရောက်လာလို့
ခုလိုဖြစ်ရတာ”

“ဒါဆို ဦးက ပြန်သိမ်းထားလိင်ပြီပေါ့... ဒါသိမ်းထား
သင့်တဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်... သမီးတောင်းပန်ပါတယ်
အဲဒီရုပ်တုကြီးကို သမီးကြောက်လွန်းလို့ပါ”

ဦးမင်းဆင်က ခခါင်းကိုဘယ်ညာခါယမ်း၍ သပ်ရှင်းပြ၏။
“မသိမ်းဘူး သမီး... အဲဒီရုပ်တု ဦးဆီမှာ မရှိတော့ဘူး”
“ဟင်”

“သမီး ဒုတိယမြောက်လန်တဲ့ ညကတည်းက စွန့်ပယ်တော့

ဖို့ ဦးထုတ်ကြည့်ခဲ့ကယ်... ဒါပေးမယ့် မရှိတော့ဘူး... ဒီစာတစ်
စောင်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်”

အကေတည်းက ပြောပြဖို့ ရည်ရွယ်၍ ယူလာခဲ့ ဟန်တု
သော စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဦးမင်းထင်က သေချာပြန်ပြီးမှ ကြာရိပ်
လက်ထဲထည့်ပေး၏။

ဦးလေး ဦးမင်းထင်ခပ်ထူး... .

ဦးလေးကတော့ လုပ်မစားခဲ့တဲ့ သူတော်ကောင်း
ပါ။ မှားခဲ့ဖူးတာကို နောင်တရနေခဲ့တဲ့ လူကြီးလူ
ကောင်းပါပဲ။ ဒီရုပ်တုကို သိမ်းဆည်းခဲ့တာက သက်
သေပါ။ ဒါကြောင့် လုပ်စားချင်တဲ့သူက ယူသွားပါပြီ။

အမှားကို ကျူးလွန်ရတဲ့သူဖို့ မှားဖို့ယူတာပါ။
ဒါကိုဦးလေး မမတ်တော့ဘူးဆိုရင် ခိုးယူသွားပြီဆို
တာသိရင် သိပ်တော့နှုမော့ တမ်းတမဖြစ်လောက်ဘူး
လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။

သူ့ခိုးလုပ်စားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေးမယ့် သစ္စာတော့
ထားပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြင်ခဲ့ကြားခဲ့သမျှ အသက်နဲ့
ခန္ဓာမြဲနေသရွေ့ ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး
လို့ ကတိပေးပါတယ်။

လက်ဆင့်ကမ်းယူသူ

နောင်ထွက်ပေါ်လာမည့်
ခေတ်သစ် ငတက်ပြား

စာဆုံးတော့ ကြာရိပ် ဦးမင်းထင်ကို တအံ့တဩ မေးကြည့်
လိုက်မိသည်။

“ခါဆို ဒီလူက သမီးတို့ပြောနေကြတဲ့နားက ကြားသွားတာ
ပေါ့... သူတင် ဦးသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သမီး... သူဟာ ဒီသနားအနားက လူပဲဖြစ်
မယ်... ဦးတို့ တင်တာထွက်တာ မရှိတဲ့အချိန်ကို သိနေတဲ့သူပဲ...
ဒါပေမယ့် ပူစရာမရှိပါဘူး... ကိုယ်ပစ်စရာမလိုဘဲ ပစ်ပြီးသား
ဖြစ်သွားတာပေါ့... ”

... သမီးတို့ ဦးပြောချင်တာက ဒီတိုက်ကြည်လင်ကောင်
ကြီးစားနေပါ... ဖာမ်မှာ အာမလည်းမရှိတော့ဘူး... ဒါဟာ
ရုပ်တုနဲ့မဆိုင်တော့ဘဲ သမီးရဲ့ ဇွဲလမ်းမှုသက်သက်နဲ့ပြုတ်
နေတာ... ကြာရင် စိတ်ဝေဒနာဖြစ်သွားမယ် သမီး”

ပြောနေရင်း ဦးမင်းထင်က နောက်ထပ်မစွည်းတစ်ခု ထပ်
ထုတ်လိုက်ပြန်မိ၏။

အစ်မချစ်၊ ဦးပြောလေးနဲ့ပဲ လက်ဖွဲ့ထုပ်သေးသေးလေးပါ
သော ကြိုးတစ်ခုနဲ့

“ရော့... ဒါလေးဆွဲထား... ဦးယုံကြည်လေးစားတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုပဲ... သွေးလေးချောက်ချား

ပြီး ကံစေတာနို့နဲ့ပေးတဲ့အခါ အပြင်ပယောဂတွေပါ ရောဝင်လာ
တတ်တယ်... မကြောက်နဲ့ကြားလား”

“ဟုတ်”

ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးကို လက်ခံခဲ့သော်လည်း အားကိုးတ

ပြီး မဖြစ်ခဲ့မိသော စိတ်ကကြောက်ရွံ့ပြုဖြစ်သည်။

ထို့နောက်များတွင် မပျက်မကွက် ရောက်လာခဲ့သော အိပ်
မက်ဆိုးများအား ကြာရိပ်သတ်ပုတ် လုံးထွေးနေခဲ့ရင်း...

အခန်း (၉)

“အေး...”

အာခေါင်ခြစ်တော်လိုက်မိမန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိလိုက်၏။ ထထိုင်လိုက်ပြီး ချိန်တွင် သူမ၏လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်က လည်တိုင်ကို ထပ်ထုပ်ကိုင်ထားလျက်...

“ညီမ သတိရပြီလား”

“အေးလေး... တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ”

အသီးသီး သက်ပြင်းချတုန်ကြသူတွေကို လှည့်ပတ်ကြည့်တော့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် မန်နေဂျာနှင့် အလုပ်သမားနှစ်ယောက်၊

ပြီးတော့ ဆရာဝန်နှင့်တူသော လူတစ်ယောက်က ခေးတိတ်ကိုဆွဲလျက် ထရပ်ခရုပြီဖြစ်၏။

သူမ ဟိုတယ်ပေါ်မှာပဲ...

ဝါဘားဖြစ်သွားတာလဲဟု မျက်မှောက်ကုတ် စဉ်းစားမိတော့မှ ညကသူမ ဟိုတယ်တံခါးဝမှာ မေ့မေ့လျော့လျော့ သွားခဲ့တာကို သတိရသွားသည်။

လူတွေပိုင်းနေသော နေ့ခင်းကြောင့်တောင်ကြီးမှာပင်

မိုးလပြည့်စာပေ

ပြက်သီးတွေ ဖွန်းခဲ ဝေသွားခဲ့သည်။

“ကဲ... ဝင်းမောင်ရေ... ဒေါက်တာ့ကို ပြန်ပို့လိုက်ပါဦး”

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ထိပ်ပြောင်လူဝကြီးက စိတ်လက်ပေါ့ပါး ဖြာပြော၏။

“ဆရာလည်းလာလေ... သူပြန်ကောင်းလာပြီပဲ... အေးအံ့ကို သွားဖို့တိစ္ဆာ နောက်တောင်ကျနေပြီ”

“ဪ... အေး ဟုတ်သား”

“ဒီမှာ”

အားလုံးထွက်သွားကြမည်ပြင်တော့ ကြာရိပ်က ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကို ရည်ရွယ်၍ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟို... ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ...”

“ဘာလဲဗျာ... လိုအပ်တာရှိရင် စာရေးကိုပြောလေ... ညကတည်းက ခုထိ မင်းကို ကျုပ်တို့လူလဲစောင့်ရတာ ဘာမှကို မလုပ်ကြရဘူး... ဒေါက်တာရောက်လာတော့ ထိတ်လန့်စရာတွေ ပြီး ရှောင်ဖြစ်သွားတာ... စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးတဲ့... ဒါပေမယ့် လုံးဝသတိမရတော့ စိတ်ပူကြတာပေါ့... အလိုလိုကာမှ ကျုပ်ဟိုတယ်က ဒီနှစ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးလက်ကီးမကောင်းခဲ့တာ”

“ကျွန်မအတွက် အေးလုံးဝကျပျားခဲ့တာ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်... မေးစရာလေးရှိလို့ မေးပါရစေ”

“ကျွန်မအတွက် အေးလုံးဝကျပျားခဲ့တာ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်... မေးစရာလေးရှိလို့ မေးပါရစေ”

မိုးလပြည့်စာပေ

“ဘာလဲ”

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်မျက်နှာက သူမ သတိရတာမှာ အကုန်
အတည်းတစ်ခုက လွတ်မြောက်သွားသလို ရွှင်ဖြူကြည်သာနေ
သလောက် ခုတော့ ဇယားမရှုပ်ချင်ဘူးဆိုသော မျက်နှာထားနှင့်
လေသံတ ခြောင်းသွား၏။

“ဒီတိုတယ် အပေါ်ထပ်မှာ ကလေးသရဲရှိနေသလား”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

မကြားချင်တာကိုမှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လူကြီးမျက်နှာ
ပြုစုပြီးပြတ်ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျွန်သည့်လူတွေပါ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကုန်ကြ၏။

သူတို့ကတော့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်လို မဟုတ်ဘဲ အပြစ်ရှိသူ
များလို့မလုံမလဲ ဖွဲ့ကွယ်ချင်ကြတာမျိုး။

မျက်နှာတွေ နှံ့ခက်ာ ဟိုလို့ဒီလို့။

ကြာချိင် သဘောပေါက်သွား၏။

“ဒီအပေါ်ထပ်မှာ ကလေးသေထားတယ် မဟုတ်လား...
ပြောခမ်းပါရှင်... ဝါ ကွယ်ဝှက်ခရာ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး...
ကောင်လေးက သူရလင်းတဲ့ ဝါးနှစ်သားလောက် သူ့ဘာဖြစ်လို့
သေသွားတာလဲ”

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က မျက်နှာတစ်ခုကို မျက်သွားဖြူမှ ချက်
ချင်းပြင်ဆင်သည်။

စိုးလပြည့်စာစေ

အကောင်းဆုံးဖြေဖို့ အဖြေကိုရှာနေဆဲ... .

“ကလေးက ရိုးရိုးပဲ ရေနှစ်သေတာပါ”

ဟု ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ကောင်ခါငင်ကာ ထဖြေလိုက်
သဖြင့် အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“ရေနှစ်သေတာက ရိုးရိုးသေတာလားရှင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရေထဲမှာ ဂေါ်လီလုံးတွေ ဘောင်းဘီ
အိတ်ထဲက ထွက်ကျတာကို သဘောကျပြီး ပစ်ချရင် လိုက်ကောက်
လိုက်နဲ့ဆော့ရင်း ကန်ထဲမှာပဲ ကြွက်တက်သေသွားတာ... . တဲဒါ
ကြောင့် ရေကူးကန်မှာ ရေချိုးတဲ့သူ မရှိတော့တာပေါ့”

“ဟိတ်တောင်... . မင်း”

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်ကာ အလိုက်
ကမ်းဆုံး မသေသော ဝန်ထမ်း၏မျက်နှာကို လက်ပြန်ရိုက်ချပစ်
လိုက်သည်။

အချိန်ကြောင့် ဝန်ထမ်း နိုက်ခနဲ ငိုက်ကျသွား၏။

“ဟို... ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့... သူက မှန်တာပြောတာပဲ... .

ဒီအကြောင်း သူမပြောလည်း ဘယ်လိုဘယ်ပုံ သေတယ်ဆိုတာ
အနီးစပ်ဆုံး ကျွန်မ ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်... . ဒီလောက်ထိ ပြောင်း
ဆန်အောင် ခြောက်နေတာ ရိုးရိုးရောဂါနဲ့သေတဲ့သူ ဘယ်လိုမှ
မဟုတ်နိုင်ဘူး... . ညက... . ညက ကျွန်မ... .”

ပြောပြခါနီးမှ ထိတ်လန့်စိတ်ဝင်ကာ ရကားတွေ ထစ်ပေး!

စိုးလပြည့်စာစေ

ကုန်ပြန်သည်။

“မင်း ငါ့ဟိုတယ်ကို မဟုတ်တမ်းတရား စကားတွေနဲ့ နာမည်မဖျက်နဲ့... ခုခေတ်ကြီးမှာ သရဲတွေ တစ္ဆေတွေ မရှိဘူး ဒီစကားတွေ မင်းခေတ်နှောင်းအစမှာ သွားပြန်ပြောချေ”

“ခေတ်နှောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ခေတ်သစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူမသေတဲ့ ခေတ်ဆိုတာ နှိုသလား”

ကြာရင် ဆတ်ဆတ်သိမ့် မခံပါ။

ကိုယ့်မှာခံလိုက်ရတာ လက်တွေ့ကြီး ဒီမျက်လုံးကြီးထဲမှာ သေ... ချာချာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီး မြင်လိုက်ရတာ။

ပိုင်ရှင်လူကြီးကလည်း မကျေနပ်။

သူ့မျက်နှာမှာ ငြင်းဆန်နိပ်ခြင်းတို့ မရှိသော်လည်း ဝန်မခံ နိုင်ဘဲရှိနေသည်။

ဝါဟာလျှို့ဝှက်ချက်...။

သို့သော် ဒီမိန်းကလေးက တကယ့်ဇော်ဇော်ကြပုံစံ။

“ဒီမှာ မိန်းကလေး”

သူ စကားလေ့လာသည့်နှင့် သခင်အလိုကို သိတတ်သော သတ္တဝါတစ်ကောင်လို မန်နေဂျာက ရွေ့ထွက်ရပ်ပြီး ပျာ့သော ပျက်မှာရင့်...။

“ဒီလိုနဲ့ပါတယ် ညီမလေး... ညီမကလည်း ဒီဟိုတယ်မှာ ခုမှတည်းကလေးပဲ မဟုတ်ဘဲ... အခံက ဒီမှာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဆို

ဦးလပြည့်စာမေ

ဟာကို ညီမသိမှာပါ”

“အစက ဟုတ်မဟုတ် ဘယ်သိမလဲ... ကျွန်မက တစ် ကောက်တည်းနေတာမှ မဟုတ်တာ... ညတုန်းက ကျွန်မ တစ် ကောက်တည်းရယ်”

“ဟင်... ဟိုညီလေးကော”

မေးလိုက်တော့ ကြာရင် ဒေါသထွက်သွားမိသည်။

ထိုထိုကစမ်းမလို့ ပြင်တုန်း သူက ဦးအောင်မေးနေပါ

ဟား...။

ပိုင်ရှင်ကတော့ ထိုအဖြစ်လောက်ထိ သေချာသိထားပုံမ ပါပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တာမှဝင်မပြောဘဲ ခပ်တည် တည်ကြီးရပ်ကြည့်နေ၏။

“ကျွန်မက ခရီးထွက်သွားတာ... သူက ဒီမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့

သူ... သူ့ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ရှင်တို့က ပိုသိမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး သူဒီမှာရှိနေတာပါ... ဟိုတစ်ယောက် အဲ”

“ဟင် ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

မန်နေဂျာက မျက်နှာပျက်သွားလျက် စကားကို ဆက်မ ပြောဘဲ ရပ်ပစ်၏။

ပြီးမှ တောင်းပန်သလို ပြေးပြန်လိုက်ပြီး...။

“ဟိုလေ... အစ်ကိုပြောချင်တာက ဒီလိုပါ... ညီမမှာ

ဦးလပြည့်စာမေ

ညဘက်တစ်ယောက်တည်း အဖော်မရှိရင် ငိမ်းကလေးတစ်ယောက် အိပ်ဖော်ထားပေးပါမယ်... ဒီအတွက် ညီမဘာမှထပ်မပေးရဘူး ညီမကသာ ဒီမှာရှိတဲ့ ခဏ္ဍိသည့်တွေကို စောစောကလို့ ထိတ်လန့် ရောစကားတွေနဲ့ ပါဒမပြန်ပါနဲ့”

“အဲဒါ... ရှင်တို့ တည်းခိုခန်းမှာ လူရောရှိလို့လား”

“ဟာ ရှိတာပေါ့ ညီမရယ်... လူပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် ရှိပါတယ်... အပေါ်မှာ သိပ်မနေကြလို့ပါ... ညီမအခန်းနဲ့တူ လျက် နှစ်ခန်းကျော် Bတွဲထိုင်မှာပဲ... ငိမ်းကလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်... သူ့မှာတော့ ဘာမှပြဿနာမရှိဘူး”

“ဪ... ကျွန်မကတော့ ပြဿနာရှာတာပေါ့”

“ဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး... ညီမ အဖော်ရှိနေတာ သိအောင်လို့ပါ... အဖော်ရှိတော့ မကြောက်ဘူးပေါ့နော်... ညီမ အဲဒါတစ်ခုတော့ ခဏ္ဍိသည့်ပေးပါ”

ကြာရိပ် မှိုသိပ်နေလိုက်သည်။

ထကယ်ဆို သူတို့တို့ကယ်က နာမည်ပျက်ပြီးသားဟောင်း၊ ရှင်ထံမှာ ဘားတိုက်ရယ်ချင်ပေးဖို့ မရယ်ဖြစ်တော့ပါ။ ကိုယ်မှာလည်း အဖော်အကယ်လိုနေတာ ဖြစ်သည်။

ကြောက်လန့်နေရပေမယ့် မောင်ဘယ်ထွက်သွားတာမှန်း မသိဘဲ ဒီကသွားလို့မပိတ်။

“ဟိနဲ့ မောင်... အဲ... ဝတ္ထုနဲ့မယောက်ျားကို ရှင်သိ”

“ဟယ်နော်... သူ ဘယ်သွားမယ်လို့ ပြောသွားလဲ ဟင်”

“ဘာမှမပြောဘူး... သူဒီမှာပဲရှိနေတာပဲ”

ဟု ထပ်ပြောတော့ ကြာရိပ် သဘောပေါက်သွား၏။

မောင်က ဥပဒေဘက်တော်သား။

“မောင်ဘယ်သူဆိုတာ မလိုအပ်ဘဲ လူမသိစေနဲ့ ကြာ... ”

“နေရာတွေက အမှောင်နယ်မြေ နယ်စပ်ဆိုတော့ ထိန်းသိမ်းရ ခက်တဲ့နေရာ... လူမသိလေ ဒကာင်းလေပဲ”

မောင် ကိုယ်တိုင် မှာထားခဲ့သည်။

ဦးဘော့ ကြာရိပ်ကို မောင်လက်ထပ်ပြီးစပေမယ့် တာဝန် တာဝန်ဖက်ရှိနေဆဲမို့ မောင်ဟာ လိုလျှင်လိုသလို ရွပ်ရွားနေရ သည့်ဟုလည်း မှာထားသည်။

ထို့ကြောင့် မောင်ရှိနေသည့် အမြစ်ကို သူမ ထပ်မမေး ခဲ့တော့ပါ။

လူတွေ ချောက်ခနပ်ပြီးဆိုသည့် ညကဖြစ်ကိုသာ ရင်ဟာ ထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်ကြည့်ရတော့မည်။

အခန်း (၁၀)

စိုးချုပ်တော့မည်။

အိပ်ဖော်လွတ်ခမ်းမည်ဆိုသော ရောက်လာမည့် တစ်ပုံ
တစ်ယောက်ကို မျှော်ရင်း ဇေယျာကျအားနည်းနေပြီဖြစ်သည့် အလင်း
ရောင်ကို ဆုပ်ဖမ်းထားချင်စိတ်တို့ ပေါက်နေမိ၏။

ထိုစဉ် သူမ နားထဲမှာ ခြေသံကြားလိုက်၏။

တဒေါက်ဒေါက် အသံကြောင့် ဒေါက်ဒီနပ်ဒီးထားသော
မိန်းကလေးခြေသံမှန်း သိလိုက်သည်။

နေရာမှ ကပျာကယာဆကာ အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍
အပြင်ကို လှမ်းပြုကြည့်လိုက်မိသည်။

မိန်းမတော့ မိန်းမပါပဲ...။

သို့သော် သူမထံ အိပ်ဖိုလာသော မိန်းကလေး မဟုတ်ဘဲ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခုတ်ခန်းခန်းကောက်တွင် တံခါးဖွင့်နေ
သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဖြင်လိုက်ရ၏။

သူမလို ဆံပင်တိုတို့ မဟုတ်ဘဲ တင်ပိုးထိရည်သော
ဆံပင်ပျော့က အုပ်ခဲဖျက်နေသည်က မနာလိုချင်စရာ။

စိုးလပြည့်စာပေ

ကိုယ်လုံးက ပိန်ချင်ချင်ပင်။
ဒါပေမယ့် အလွန်မြင့်သော ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နှင့် ခေတ်လွန်
အဝတ်စားများ ဝတ်ထားကာ ရောင်စုံဖြယ်ထားသဖြင့် လှနေသည်။
မှန်ပျာမှ နောင်ရိပ်သင်းနေပေမယ့် သူမ၏ ဘေးတစောင်း
ဖျက်နာထက်မှ ရဲတောက်နေသော ခုတ်ခမ်းနီကို မြင်နေရ၏။
ဝဲယာနှစ်ဖက်ကို ငြိမ်ကြည့်မိတော့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်
ပုဂ္ဂိုဓိနေ။

ဪ တော်တော်စည်းကားတဲ့ တည်းခိုဆောင်ပါလား။
ထိုအပျိုးသမီးကတော့ သူမလို ချောက်ချားနေပုံမရှိဘဲ
လှလှပပ ကြွကြွရွရွလေး ဖြစ်နေသည်။
အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီးမှ အခန်းရှေ့ကော်ရစ်ဒါတိုင်တစ်ခုက
ပိုးခလုတ်ကို လှည့်ဖွင့်လိုက်သေးသည်။

မီးဖွင့်လိုက်ခြင်းပါ။ ဒါပေမယ့် အခန်းရှေ့မှာ ရှိနေသည့်
ပိုးလုံးလေးက မပွင့်ခဲ့ပေ။
သူမသည် ခလုတ်ကို ဒေါသနှင့် တချောက်ချောက် နှိပ်နေ
ပြီးမှ လက်ပြန်ချ ခါးလေးတောက်၍ မီးလုံးကို မော့ကြည့်နေသေး
သည်။

ပြီးမှ ဘာမှမတတ်နိုင်သည့် အမူအရာလေး ဖြစ်သွားပြီး
ခါးထောက်ကိုဖြုတ်၍ တံခါးဖွင့်ဝင်သွားခဲ့၏။
ဟုတ်သားပဲ မီးဖွင့်လိုက်ရင် လင်းမည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

သူ့များလုပ်တာဖြစ်မှ သတိရကာ ကြာရိပ် အပြင်ထွက်
လိုက်ပြီး ရွှေကလေးကို သွားဖွင့်သည်။

မရပါ။ ဤသို့ ခလုတ်တိုင်း ဖွင့်မရ၍ မီးမလင်းသော
ကြောင့်သာ အပေါ်ထပ်မှာ မီးလုံးက အားနည်း။

လင်းသည့် မီးရောင်က အားမကောင်းနှင့် အလင်းရောင်
မရှိသလို ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းပင်။

ကြာရိပ်အခန်းဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပေမယ့် အထိမဝင်
ဖြစ်သေးဘဲ စောစောက အခန်းဆီ ရပ်ကြည့်နေခဲ့မိ၏။

ဥက တရုတ်ဗုတ် အသံကြောင့် သူမထွက်ကြည့်ခဲ့တော့
အဝ ဖြန့်ပေါ်လာကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

တံခါးပိတ်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်မိပြီး နံရံမှာ ကျောကပ်မိ
သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ထိုအခန်းရှေ့မှာပါ။

ဟိုကောင်လေးပဲ ဖြစ်သည်။

အလွန်ပုပြတ်သေးကွေးသော ကိုယ်လုံးလေးပေါ်မှာ
အခါကြီးကြီးကို ပွေးပွေးကြီး လှမ်းမြင်ခဲ့ရသည်။

ထိုခေါင်းကြီးက အခန်းတံခါးကို နဖူးနှင့် တခုတ်ခုတ်
ပုတ်ပုတ်နေရင်း သူမထွက်လာသည့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်
ရာ...

“အေးလေး”

အပျောင်ထုထဲမှာ ထိုခေါင်းကြီးကို တကယ်မြင်လာသလို
မို့က ခေါင်းထဲမှာ ငြာဝေသွား၏။

မျက်လုံးအစုံကို ယောင်ရမ်းမိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။
မီးကချုပ်သွားပြီဖြစ်၏။

အခန်းထဲမှာ ဝီတိုင်းနေတာလား... မဖြစ်ပါဘူး...
ဒီထက် ပိုမိုးချပ်လျှင် အပြင်ထွက်မို့က ပို၍မလွယ်တော့
ပဲဖြစ်မည်။

မီးရောင်မရှိသည့် လမ်းကလေးဆီ တစ်ချက်မျှော်ကြည့်
တာ တံခါးကို ဆွဲပိတ်ခဲ့လိုက်သည်။

ခြေလှမ်းကို ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့ရင်း နှစ်ခန်းကျော်
ပြီး အခန်းတစ်ခုခုအကွာဖြစ်စဉ် အထဲက ရေချိုးသံနှင့် သံချင်း
သံများသံသ့သ့ကို ဩဇာလိုက်ရ၏။

စောစောက အမျိုးသမီးဖြစ်လိမ့်မည်။
သူမကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါလား...

ကိုယ်ကပဲ အမိပွယ်မရှိ ချောက်ချား၍ တောင်မြင်
ပြောက်မြင် မြင်နေခဲ့တာလား...

အသံဖြစ်ဖြစ် သူမ၏သံချင်းသံကြောင့် ကြာရိပ် အား
မကုန်သွားခဲ့သည်။

အောက်ထပ်ကို အဆင်းမှာ လှေခါးထစ်တွေကို ခလုတ်
ပုတ်ပုတ်ပြေးဆင်းလာခဲ့မိ၏။

အခန်းမသင့်လျှင် ဂွန်းမြန်ကျလို့ သေဦးမည်၊
ဒါပေမယ့် ဆင်းသွားရကျိုးမနပ်ခဲ့ပါ။

“ဆရာမေ့သွားတယ် ထင်တယ်... ဘာမှမမှားသွားဘူး”

“သူမှာမသွားလည်း ရှင် မန့်နေရာပဲ... ရှင်စီခပ်ပေါ့”

ပေါ့”

မန့်နေရာက ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်လိုက်ပြီး စဉ်းစားပေး
မှ ခေါင်းညှိတ်၏။

“ဒါဆိုလည်း ညအိပ်မေးဖို့ဆိုတော့ အိပ်ခါနီးမှပဲ လွှတ်
ဖြစ်မှာပေါ့... ခုကတည်းက လွှတ်ဖို့က ဒီမှာဝန်ထမ်းအားလုံး ဘာ
သူမှမအားကြဘူး... ဟိုတယ်နဲ့ ဝန်ထမ်းက မညီညွတ်ဘဲ ညီညီ
သားပဲ... လူကနည်းနေတာဆိုတော့ ညီမ ညည်းပိုင်းကိုတွေ့
သည်းခံပေးပါ... ကိုးနာရီလောက်ကျ လွတ်ပေးပါပေါ့”

ဒါလည်း ဟုတ်တာနဲ့ ကြာရိပ် လက်ခံလိုက်ရသည်။

သူတို့က ဂရုမစိုက်ဘဲနေလျှင်တောင် ပြန်သွားလို့ မပြု
သည့်ကိုယ့်မှာ ဒုက္ခဖြစ်ရဦးမည်။

ကပေါ့ပြန်ထက်တော့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်က လိုက်ဖို့ခဲ

အတောက်အပိများ လူ့ဘေးနို့ သွားလာနေကြတာဖြစ်လျှင်

အတောက်အပိရေးဆရာတစ်ယောက်က ဟုတော့မိသေး၏။

ဒါပေမယ့် ဟိုအခန်းထဲမှာ မောင်နဲ့သူမ နေကြတာ
အသားတကျ ရှိနေပြီသည် ပစ္စည်းပစ္စယတို့ကို ပြန်သိမ်းဖို့ကမလွယ်

ပြီးတော့ အခန်းနားနီးနီးလေးမှာ ဟိုအမျိုးသမီး ရှိသား
ပဲဟု တွေး၍ စိတ်ကို ဖြေလိုက်၏။

ပြန်ထက်လာကြရင်း ထိုအခန်းရှေ့မှ ဖြတ်မိလျှင် ကြာရိပ်
က စာရေးကို မေးလိုက်၏။

“ဒီအခန်းက အမျိုးသမီးက တစ်ယောက်တည်းနေတာ
လား”

စာရေးက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။

မျက်ဝန်းတို့မှာ ရယ်လောင်ရိပ်နှင့် ချက်ချင်း ပြန်ငုံကာ
အသံထွက်ရယ်သည်။

“ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“ဘာမှမရယ်ပါဘူး... ကျွန်တော် မသိလို့”

“မသိတာ... ရယ်စရာလား”

ဟုပြော၍ မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည်။

အခန်း (၁၁)

“ဘယ်သူ”

“မသိပါ”

“မသိပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး မသိပါ”

နာမည်ကလည်း ဘာကြီးလဲဟု တွက်လိုက်မိသည်။

“သူကဘာလဲ”

“မသိဘူး အစ်မ”

“ဒီမှာတည်းဟာ ကြားပြီလား”

“မသိဘူး”

“တစ်ယောက်တည်းပဲလား”

“တစ်ဦးပဲ... ကျွန်မ မသိဘူး”

ဒေသက ဆောင့်ထွက်လာသည်။

ကြွက်ကိုက်ထားသလို နားရွက်လောက် ဆိပ်ပင်တို့တို့ အသားဖြူဖြူပိန်ပိန် ခိုးဟင်ဖြူလေးနှင့်တူသော မတိုးဆိုသည့် ကောင်မလေးကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“နိုင်က ဒီဟိုတယ်မှာ တံမြက်စည်းလဲ့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေပြီး ဘာမှကို မသိတော့ဘူးလား”

“တကယ်မသိလို့ပါ... ကျွန်မက အောက်ထပ်မှာပဲ နေရတာလေ... အပေါ်မှာနေတဲ့ ဧည့်သည်က သိပ်မရှိတော့”

“သိပ်မရှိဆို ချွံကိုမရှိဘူးဦးလား”

“ဟို... ရှိ ရှိတော့ ရှိပါတယ်”

ဒီလူတွေ ဘာတွေလဲ ဘယ်မျက်နှာကြည့်ကြည့် မလုံမလုံ ကြောင်တောင်တောင် အနားမှာ အဖော်ရှိတော့လည်း တစ်ညလုံး အေးချမ်းလို့ပါပဲ။

သူမ ကိုယ်တိုင် ညက အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ပဲ။

နောက်ညမှာလည်း အဆင်ပြေနေသည်သာ...

မနက်မိုးလင်းတော့ မနေ့ကလိုပဲ သူမ စောင်ခြုံမဖွင့်မီ 'အစ်မ ကျွန်မသွားတော့မယ်' ဟု နှုတ်ခမ်းတင်၍ မတိုးက ထွက်သွားပိုင်သည်။

ကိုယ်လည်း ခရုချီးအလှအပပြင်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့၏။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အပြင်ထွက် စားသောက်လိုက်။

ဟိုတယ်မှာ ပြန်လာပြီး မောင့်ကို မျှော်လိုက်။

ညနေစောင်းတော့ ရှေ့မျက်နှာစာဝန်းထဲမှာ ထိုင်နေရာ အနေ လေးပင့်ခွာ ထရပ်၍ အခန်းပြန်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ရသည်။

ဒီနေ့လည်း မောင်မလာပါလား...
ဘယ်ကိုသွားတာလဲ မောင်ရယ်... တကယ်ဆို ဓာလေး
ဘာလေးရေးခဲ့ဖို့ ကောင်းပါတယ်...

ဒီနေ့လာမှာပဲ မနက်ဖြန် ရောက်မှာပဲနှင့် ချော့လိုက်ရ
တာ ကြာတော့ အားနည်းသော မျက်ရည်တို့ ဝေဒနာခံခဲ့ပြီး

“ကြာနဲ့မောင် လိုက်လာခဲ့တာ နောက်ဆံတော့ တင်းတယ်
ကွာ... ဒက်ဒီက နေသိပ်မကောင်းဘူး”

ဟု မောင် စိုးရိမ်သလို ပြောဖူးသည်။

မောင် ဒက်ဒီ လှမ်းခေါ်၍ များ မောင်ပြန်သွားရသလား။
ဟိုကျမှ လူနာမသတ်သလို ကြာနေခဲ့တာလား...

ဒါဆိုလည်း ကြာတ နားလည်ပေးတတ်ပါတယ် မောင်
ရယ်... မောင်ဖုန်းလှမ်းဆက်လို့ ခုနေတာပဲ။

မောင်ကိုလှမ်း၍ တွေးရင်း လှေခါးထစ်တွေကို၎င်း ဖြတ်
တက်ခဲ့စဉ် ကွေ့တစ်ခုကို လှည့်အတတ်...

“အို”

“ဟင်”

ရင်ဘတ်ချင်း ကပ်မိတော့မတတ် ရင်ဆိုင်လိုက်မိသည့်
တစ်ယောက်ကို ကြာရိပ်ကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

“မသဲဝါ”

ဟုလည်း နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်မိသည်။

သူမသည် ဖြူလွန်းသော အသားနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးများက
မကားတိုက်အတော်ရှည်သဖြင့်ရာ ပါးစင်ပြလှသည်ဟု ဝေဖန်ချင်
စရာဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ထိုနှုတ်ခမ်းတို့ကို နိရဲသော နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားသေး
သည်။

မျက်ဝန်းတိမ်ကလည်း ရှည်ဖျော့ဖျော့ဖြစ်ကာ မျက်နှာ
ပိတ်က သေး၏။

မျက်ခုံးနှင့် မျက်လုံးက အကွာအဝေးကွဲသဖြင့် ရှည်သော
သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ရက်စက်တတ်သော အကြံကြီးသော ခက်
ထန်မှုများနှင့် နေဝင်ဗြိုးဖျ အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် လှလှပပ တစ်ခု
ပူပူရှိ။

ကိုလင်းနာကို သေချာဖြင့်ရတော့မှ သူမ အခန်းထဲမှာ
တစ်ယောက်တည်းနေရဲခဲ့ခြင်းကို အတော်လေး လက်ခံသွားခဲ့ရ၏။

“ရင်က သဲဝါနာမည်ကို သိနေပါလား”

သူမကပဲ စကားပြော၏။

ရှေ့ကပိတ်ရပ်နေခြင်းကို ဖယ်မပေးဘဲ စကားဆက်လိုပုံ
ပိုသောကြောင့် ကြာရိပ် နံရံဘက်မှာတက်၍ သူမနှင့် ယှဉ်ရပ်လိုက်
ပြီး

“သိပ်တော့ မထူးဆန်းပါဘူး... အခန်းနီးချင်းဆိုတော့
မေးကြည့်လိုက်မိတာပါ... မသဲဝါက တစ်ယောက်တည်းနေတယ်

နော်..."

ကြာရိပ် စပ်စုကြည့်လိုက်၏။

သူမက အမြဲတမ်း ဖားလျားချထားခဲ့ဟန်တူသော ဆံပင် ရှည်တွေကို ငုတ်ယူခဲ့ကြားဟန်နှင့် တယုတယ သပ်တိုင်းနေရင်း ခေါင်းခါသည်။

"တယ်တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်မလဲ... အဖော်ရှိတယ်"

"ဟုတ်လား... ဒါပေမယ့် ခုမှန်ဘူး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်... ခုတော့မရှိဘူး"

"တို့လည်း ဒီလိုပဲ... မောင် ခန့်ထွက်နေလို့"

အခန်းကိုလာလည်ပါလာဟု ပြောရန် ပါးစပ်ပြင်လိုက် မိစဉ်...

"အဖြစ်ချင်းတော့ တူသားပဲ... ဒါပေမယ့် သံဝါဏိတ်က ယူလိုမဟုတ်ဘူး"

"တို့ကဘာဖြစ်လို့လဲ"

"စပ်စုတာလေ... အဲဒါမကောင်းဘူး... ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်နေကြေးပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား"

သူမက ပြုံးနေရာမှ မျက်နှာကို တင်းကြပ်၍ ကြာရိပ်ကို ရှောင်ကင်းလျက် ခြေသံပြင်းပြင်း ဘာမင်ခင်း၍ ဆင်းထွက်သွား လည်။

အဖေက တစ်ခုတည်း ကျန်ခဲ့ပေမယ့် အခန်းထဲ ပြန်ရောက်

လာသည်အထိ ဒေါသက တန့်န့် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒါဟာ သူများကို မိတ်ဖွဲ့ချင်ခဲ့မိတာ ကိုယ့်ရဲ့အားနည်း ချက်ကြောင့် ငါဘာဖြစ်လို့ သူ့အကြောင်း သွားမေးခဲ့မိတာလဲ... . . .

တော်ပြီ ဘယ်သူ့ကိုစွဲမှ မစပ်စုတော့ဘူး... . . .

ဘာဖြစ်လဲ... သူတို့တောင် နေရဲနေတာ... ငါက ကြောက်စရာလား... . . .

ဘယ်လောက်ပဲ အားတင်းနေနေ ညရောက်ပြီဆို မောင့် ကိုတမ်းတရင်း ဝမ်းနည်းရင်းနှင့် မျက်ရည်ကျခဲ့ရ၏။

ထိုညတွင် ကြာရိပ်အိပ်လို့ ကောင်းကောင်းမပျော်။ ငှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီ နိုးလာတော့ လူခြေတိတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ခါးကံမှာ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ စောင်းနေရာမှ နောက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

"ဘင်"

ငုတ်တုတ်ကြီး... . . .

ကြာရိပ် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။

သူမ အိပ်ရာပေါ်မှာပဲဖြစ်ကာ ကျောပေးလျက် ခုတင် ပေါ်မှ ခြေချထိုင်နေသူမှာ တခြားသူလည်း မဟုတ်ဘဲ မတိုးမြစ် နေသည်။

မီးပွင့်ဆို မီးပွင့်သေးသေး ပေါက်စလေးကအစ အားလုံး

ဖွင့်ထားပြီးမှ ညှိတိုင်းအိပ်သည်။

ခုတော့ တစ်ခန်းလုံး မှောင်ကျကာ ဝါးဝါးကလေး ထင်း
နေသည့် အလင်းရောင်အောက်မှာ မတိုး ဆံပင်တို့တို့ စုတ်ဖွားဖွား
နှင့် ခေါင်းကြီးကို မြင်နေရ၏။

မတိုး ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ...။

သူမ အသက်မရှုခဲ့တောင် ငြိမ်သက်၍ စောင့်ကြည့်နေ
သော်လည်း မတိုး တုတ်တုတ်မျှ ခလှုပ်သေး။

ထို့ပြင် နားထဲမှာ အသံတစ်သံကို ကြားလာရပြန်သည်။

“ပြတ်... ပြတ်... ပြတ်”

ဘာသံမှန်း၊ မှုတ်တရက် မသိ။

သေချာနားထောင်ကြည့်တော့မှ တစ်စုံတစ်ရာ စား
သောက်နေသော အသံမှန်း သေချာလာသည်။

ထပ်၍သေချာသည်က မတိုးဆီကပ် မြစ်နေခြင်းပင်။

ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ စားစရာ ဘာမှမရှိ။

မတိုး ဘာတွေထစားနေတာလဲ...။

သူ့ဟာသူ ဆာလို့ထစားနေတာဆိုရင် ငါက ဘာလို့
ကြောက်ရမှာလဲ...။

သို့သော် ကြာရှည် အသံပေးလိုက်ဖို့ကို မတွေးမိဘဲ လက်
တစ်ကမ်းမှာရှိသည့် မီးအုပ်ဆောင်းလေးကိုသာ လှမ်းဖွင့်လိုက်မိ
သည်။

မိုးလမြည့်စာပေ

“ထောက်”

သူမ ထင်ထားသည်က မတိုး အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်
လာမည်ဟု...။

သို့သော် မတိုးသည် အနည်းငယ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ကျောခိုင်း
လျက်သားအတိုင်း တပြတ်ပြတ် ဝါးမြဲဝါးနေ၏။

ကြာရှည်ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာထက်မှ ဝန်း
မဲ့ထသည်။

အပေါ်ဦးချောင်းတွေကိုပါ ပြေးဖွင့်၍ သူမရှေ့မှာ ပြေး
ဖမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အမလေး”

ကြာရှည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွား၏။

မတိုးသည် မျက်နှာခိုက်ခိုက်ငုံ့လျက် သူမကို မျက်လုံးလှန်
ကြည့်ရင်း ဝါးမြဲဝါးနေခဲ့၏။

သူမ ငါးနေသည်မှာ လက်ချောင်းတစ်ချောင်းဖြစ်ကာ
သူမ၏နှုတ်ခမ်းနှင့် မေးဖျားမှာ သွေးများနီရဲနေရာ...။

“နင်... နင်”

ကြာရှည် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ နေရာမှာတင် ပုံခနဲ
ဝဲကျသွားတော့သည်။

မိုးလမြည့်စာပေ

အခန်း (၁၅)

သူမ ခုတိယအကြိမ်အဖြစ် မျက်နှာတွေကို မြင်ချပြန်သည်။

ဆရာဝန်ကတော့ ဟိုတစ်ခါ ဆရာဝန်ပဲဖြစ်ပေမယ့် အားလုံး၏မျက်နှာတွေကတော့ ဟိုတစ်ခါကလို ဝမ်းသာရွှင်ပျမှုတွေ မြစ်မနေကြပေ။

ဒါကိုလည်း ကြာရိပ် အထူးဂရုစိုက်မိတာမျိုး မဟုတ်။

သူမ လိုက်ရှာမိသည်က မတိုး သရဲမ...

“မတိုး... မတိုးကော... သူ သရဲ အဲဒါသရဲမ”

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က ကျွတ်ခနဲ ရှုံ့ပဲ့လိုက်ပြီး...

“အယ်ကလာ သရဲရမှာလဲ... ဟိုစွပ်စွဲ ဒီစွပ်စွဲနဲ့ ကြာရင် မင်းစူးသွားတာကို ဆေးကုပေးနေရတော့မယ်... ငွေလည်းကုန် ဟိုတယ်လည်း နာမည်ပျက်... ဒီမှာ ကြာရိပ် မင်း ဒီကနေ သွားပါတော့လို့ ကျွပ် မေတ္တာရပ်ပါတယ်”

ဒီလိုကျတော့ ကြာရိပ် မခံနိုင်ပါ။

လှဲနေရာမှ ချက်ချင်း ထထိုင်လိုက်မိကာ...

“ကျွန်မ စွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး... မတိုး ကျွန်မ ရှေ့မှာတင် လက်ညှိုးပြတ်ကြီးကိုစုပ် စုပ်နေတာ အမလေး... သွေးတွေမှ ရဲနေတာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ”

စာရေးက ရှေ့တက်လာပြန်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... မတိုးက ဝက်အူချောင်းကြော်စားမူတာပါ... အခန်းထဲကို အစားအသောက် ယူရလား မယူရလား မင်းဗျားကြိုက်မှန်း မကြိုက်မှန်း မသိတော့ သူ့မေ့ရ ခိုးစားရင်း... အချဉ်ရည်တွေ ပေကျဲနေတာပါ”

“ဟင်”

ဟုတ်သလား... စာရေးပြောတာ ဟုတ်သလား...

ကြာရိပ် သေချာစဉ်းစားသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို မှိတ်ဖြည်းဖြည်းမှ သွက်သွက်ကြီး ယမ်းပစ်လိုက်ကာ...

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မ သေသေချာချာ ကြိုးဖြတ်တာ... မြန်မာသရဲကားတွေလို နောက်ဆုံးကျတော့ အိပ်မက်မက်သလိုလို စိတ်ကူးယဉ်သလိုလို လုပ်ချပေမိနဲ့... ဒါကတယ်ဖြစ်ခဲ့တာ”

“ကျွန်တော်တို့ မညာပါဘူးဗျာ... မတိုးက သိပ်ကြောက်မက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ... ပြီးတော့ သူက ဆရာ့ကိုလည်းကြောက်မက်စရာမရှိဘူး”

၁၁၆

စေရီပဲပဲစေတင်စေ့က

ရ မကြာရိပ်ကိုလည်း ကြောက်ပုံရပါတယ်... သူပြောပြတယ်...
စိုးစားနေတုန်း မီးလင်းလာတော့ မမဦးလာပြီ ဆူတော့မယ်ဆိုပြီး
လက်ခွာပြန်ရော... ဒီကောင်လေးက အကြောက်ကြီးရင် သတိ
လပ်တတ်တဲ့ကလေး ချီတယ်"

"ဒါဆို သူ သူစားနေတဲ့ လက်ညှိုးပြတ်ကြီးကတော့"

"လက်ညှိုး မတုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော်တို့ တွေတာတော့
ဝက်ကုနေချောင်းတွေပါ"

"ဟင့်လင်း မဟုတ်ဘူး... သွေးတွေရဲညှိုး ကျွန်မ သေသေ
မှာသာ ဖြစ်တာ... လက်ညှိုးကြီးတို့ သူ့ရုတ်နေတာ ကိုက်စားနေ
တာ"

"ဝက်ကုချောင်းကို အခွင့်ရည်ခွဲတို့စားနေတာပါ မကြာရိပ်
ရယ်"

"အို... မဟုတ်ဘူး"

ပျက်နာကြီးကိုက မသုံးနဲ့မတုတော့တာ...

ရှင်လုံးပျောက်နေတာ...

သူမ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်လေ ဟိုတယ်ပိုင်စုဒ်ခြစ်သူ
ပါမုက်ဒုကာ တင်းမာလာခဲ့လေဖြစ်၏

"ဒီမှာ ကြာရိပ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး... မင်းလည်း လက်ပ
ခံဘူး... ကျုပ်တို့ကလည်း နာမည်ပျက်တယ်... ဒီတော့ အပြန်
မှာ မင်းပြောချင်သလိုပဲပြောတော့မှာခင် အထူးတူ ဒီမှာ တည်း"

မိုးသပြေညိုစာစပ

ဦးမနေနဲ့တော့"

"ဟင်"

ကြောက်လန့်နေတာတွေပင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိ။
ထွက်သွားတော့ဆိုတော့မှ စိုးရိမ်သွားခဲ့မိပြန်သည်။

မောင့်ကို သူမ ဒီကနေ စောင့်ရမှာပါ။

"ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်... ကျွန်မလည်း ရုတ်တ
ရက် ကြောက်လန့်ပြီး ကယောင်ကတမ်း လျှောက်မြင်တာဖြစ်မှာပါ
ဒါကို သေချာမသိဘဲ အပြင်မှာ လျှောက်ရင်းပြောရလောက်တောင်
ကျွန်မ ပွဲကြီး မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒီလိုပဲဖြစ်သင့်တာပါ... ကျွန်တော်တို့က
လည်း ကိုယ့်ဆီမှာ ခြံတဲ့စည်သည်တစ်ယောက်ကို ပုံပျက်ပန်းပျက်
မဆက်ဆံချင်ပါဘူး"

မန်နေဂျာက နှစ်ယောက်ကြားက တင်းမာမှုကို ဖျန်ဖြေ
ပေးဖို့ ကြိုးစား၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာရိပ်ကတော့ အောက်စည်းမှာ ရောက်
သွားပြီးဖြစ်သည်။

သူမ ဘာပဲပြောချင်ပြောချင် ဆင်ခြင်ရတော့မည်။

ဒီအခန်းရဲ့ ညသံသရာတွေကို သူမ ဘယ်လိုဖြတ်သန်းရ
လဲ...

မိုးသပြေညိုစာစပ

စာခန်း (၁၃)

“ငါတို့ဆရာကတော့ တောင်မလေးတွေနဲ့ အကျွန်းပေးပါ
တွာ... တစ်နေရာတည်း တစ်ချိန်တည်းမှာ နှစ်ယောက်တောင်”
တပည့်တွေက လက်တို့ပြောပြီး ရယ်ကြသည်။
သူမကြားယောင်ပြုကာ ရဲမှူးကြီးပြောတာကိုသာ အား
စိုက်လိုက်၏။

တာဝန်ကားပြောတတ်ပေမယ့် ရုံးခန်းထဲမှာ မဟုတ်ပါ။
ရုံးခန်း၏အဝင်ဝတ်ခါး ဒန်းစီးပန်းပင်လေးတွေနားမှာ
ရဲမှူးကြီးက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းရင်ထဲမှာ တယ်လိုခဲစားနေရမလဲဆိုတာတော့ ကျွန်
စာနာမိပါတယ်... ခါပေမယ့် တို့လိုဥပဒေဘက်တော်ကားတွေ
လာတွက်တာ တာဝန်နဲ့သံသယာဒင်ကို ခောထွေးလို့ မရဘူးလေ... ”

... ကြာရိပ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ မင်းရဲ့ငယ်သူငယ်
ချင်းလည်းဖြစ်တယ်... ဒီပြဿနာတွေ မရှိကြခင်ကတည်းက
ချစ်သူတွေလည်း ဖြစ်ခဲ့တာဆိုတော့...”

သူမဆိုတချို့ ပြုလိုက်တော့ ရဲမှူးကြီးဦးထွန်း၏ စကားက

တစ်ချိင်းတစ်ခုနှင့် ရပ်တန့်သွား၏။

“ဘယ်ထက်နိုင်မလဲဆရာ... တာဝန်ကို ကျွန်တော်နား
လည်ပါတယ်... အခု ကျွန်တော်တာဝန်ကို ကျွန်တော် ကျေပွန်
အောင် ထမ်းဆောင်ပြီးပြီ... သူ့ကိုဒါတွေ ဖုံးပိမထားပါဘူး...
ပြောပြမှာ... နားလည်ပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်”

သူ စကားမဆက်နိုင်...

ကြာရိပ်ကို သူ့ချစ်ပါသည်။

ငယ်စဉ်မှာ တစ်ခါဆိုပြီးစဉ်ကတည်းက မကြာမကြာ
သတိတရ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်ကမှာ နှလုံးကားမှာ ထိုစဉ်ကစ၍ စွဲလမ်းခဲ့တာဖြစ်
သည်။

ခုတော့လည်း ဦးမင်းထင်တစ်ဖြစ်လည်း ဦးစောနိုင်ဆို
သော ဂန္ထီရဆန်ဆန် ပစ္စလက်အတတ်များနှင့် မောက်ထွင်းမှုတွေ
ကျွန်းလွန်နေသည့် ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖမ်းခဲ့ရသည်။

ထိုအဖြစ်တွေထဲမှာ ကြာရိပ်တို့ သူ့ချစ်ခဲ့တာဟာ သန့်စင်
ခဲ့သော်လည်း ခုတော့ ဘယ်လိုမှ ရှင်းမရနိုင်တော့သည့် ရှုပ်ထွေး
မှုတွေထဲတွင် ကြာရိပ်သည် တန်ဆာခံအဖြစ် ရှိနေခဲ့တာကို ငြင်း
ဆန်၍မရနိုင်တော့ပေ။

ပန်းရနံ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ညောင်နံ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရနံ့ဟူသည် လေကိုပို
ဖျံသာ ဖြန့်ဖြူးရခြင်းဖြစ်သည်။

လေသည် ပန်းရနံ့လေးတွေကိုချည်း သယ်ဆောင်ချင်ပါ။
မရ။

အညှော်နဲ့ဆိုးတွေမို့ သီးခြားဖယ်ချန်ထားနိုင်ခြင်း ပါပျံ့
လေညှာရုပ်တစ်ခုမှ တိုက်သောလေသည် အရပ်မျက်နှာ
များစွာသို့ တိုက်မြဲတိုက်ရမည်သာ ငယ်ဗိုလ်ဆိုသော ဗုရဲအုပ်စား
ယောက်ဖီရစ်ထံမှာ သည်ဟာဘယ်လောက်ပင် သန့်စင်ခဲ့သလောက်
ဖြစ်ပေမယ့်...

"သူ နားလည်ပါစေလို့ ကျွန်တို့လည်း ဆုတောင်းပေးပါ
တယ်... အခု မင်းဘယ်သွားမှာလဲ... ကြာနိပ်ဆီတိုလား သဲဝါ
ဆီကိုလား"

ရဲဖြူးကြီးက ဆက်တောင်းသည်။

သူ ကားနားမှာရောက်နေကြပြီဖြစ်သည့် သန်းဦးတို့လူ
ဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ဒီဘက်ပြန်လှည့်၍...

"ကြာ ပြန်မရောက်လောက်သေးဘူး ထင်တယ်... သူ
တွေလည်း အခု သူ့အဖေကို ကျွန်တော်ဖမ်းထားတဲ့ကိစ္စနဲ့ သိပ်
တော့ပြောလည်မို့ မရှိဘူး"

"ကြီးစားကြည့်ပေါ့ကွာ... လက်ထပ်ဖို့ထိ ရည်ရွယ်ထား
ကြတာပဲ... သူ့နားလည်မှာပါ... ပြီးတော့ တို့ထင်ထားသလို
မဟုတ်ဘဲ တောင်မလေးလည်း သူ့အဖေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို တချို့
တလေတော့ သိချင်သိထားမှာပါ"

မသိပါစေနဲ့လို့ စိတ်ထဲက ကြိုက်ဆုတောင်းရင်း သူခေါင်း
ခါမိသည်။

ချစ်သူသာ သန့်စင်နေမည်ဆိုလျှင် ထိုအမုန်းနဲ့ပဲ သူရာ
သက်ပန်နေသွားပါတော့မည်။

သူ နာရီတစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ကာ သတိဆွဲ၍ လက်နှစ်ဖက်
ကပ်ကာ ခါးတိုမတ်လိုက်၏။

သူ ထွက်တော့မည်မှန်းသိ၍ ဦးထွန်းက ပျာပျာသလဲ လက်
ကာပြီး...

"နေပါဦး... မင်း သဲဝါကို အခု ပြန်တာနဲ့ ဖမ်းတော့မှာ
လား"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ... ငြိမ်းအောင် ဆွဲကြိုးချပြီး သေဆုံးခဲ့တဲ့
အမူရဲ့ တကယ့်တရားခံဟာ သူပဲဆိုတဲ့ သက်သေတွေ အခိုင်အလုံ
ရှိနေပြီဆိုတော့ ဖမ်းလိုရနေပါပြီ... လူသတ်ခဲ့စဉ်က သူသုံးသွားတဲ့
ပထမဆုံးမေ့ဆေး ဆွတ်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကို ရဖို့ပဲလိုတော့
တယ်"

"ကောင်းတယ်... တော်ကြာ ဇာတ်လမ်းက ထပ်ရှုပ်လာ
ဦးမယ်... မြန်မြန်ကြိုးစားကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူ အလေးပြုပြီး နေရာမှထွက်လာခဲ့သည်။
လူတိုင်းလူတိုင်း ချစ်ကြလားကြသည်။

ကျွဲကြွဲကြွဲကြာလည်း ခွင်းသည်။

သူကမှ ရယ်လို့ပြောပြစ် ငိုလို့မရ။

ကြာရိပ်ခဲ ခြေရင်းရမည့် ပြဿနာက မပြီးဆုံးသေး။

သဲပါက ထပ်၍ ရှစ်ပတ်လာပြန်သည်။

မြန်တေးကြည့်တော့ သူ့အငြိမ်က သက်ငြင်းချွန်ပင် နေရာ မရှိသည့် အပြစ်မျိုး။

ငယ်ခပ်ကဆုံးခဲ့ဖူးသော ကြာရိပ်နှင့် သူ့မြန်တေးကြာတော့ ခုရဲအုပ်တာဝန် စတင်ထမ်းဆောင်နေဆဲ ပြစ်သည်။

ကြာရိပ်ဟာ တောရွာလေးတစ်ခုမှာ သူ့တွေ့ခပ်ကလို့ ကျစ်ဆံပြီးလေးနှစ်ဖက်နှင့် ခပ်နှင်းနှင်း နှိုးရိုးလေး မဟုတ်တော့ဘဲ ပန်းအောက်ရည်သော ဆံပင်ခပ်တွန့်တွန့်လေးတွေကို ဖြန့်ချထားသည်။

အလယ်ခွဲ ဆံပင်လေးတွေက မှန်ညက်နေသည့် ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ပေါ်ထိ ခပ်အုင်အုပ် နှင်နေပေမယ့် သွက်သွက်လက်လက် နေထိုင်သွားလာတတ်သော ကြာရိပ်ပုံစံလေးနှင့် ဆံပင်ခပ်တွေ ဝေခဲလွင့် ဝိုက်ခဲ ဖျံတက်သွားတတ်ပုံလေးကိုက ကြည့်မဝနိုင်။

နှာတံ့ချွန်ခွန် မျက်ခုံးထူထူလေးဖျားကို သူ့မေဖူး

ကြေကွဲရာကောင်းသော တိုက်ဆိုင်မှုမှာ သူ့ပထမဆုံး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသော ကျွတ်သည်လည်း အမည်ပြောင်း ဇာတ်မြှုပ်နေသည့် သူ့ဇွှန်ကြီး ဦးစောနိုင်၏ ဖောက်ထွင်းမှုများပြစ်

သည်။ ကြာရိပ်နဲ့ သူ့ချစ်သူတွေ မြစ်ခဲသည်အထိ ဦးစောနိုင်နှင့် ကြာရိပ်တို့ ဆက်စပ်နေမှန်း မသိခဲ့တာ အမှန်ပင်။

ကြာရိပ်ဟာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် သတ်သတ်နေတာ မို့ အနီးအနားမှာ မိဘရိုနေလိမ့်မည်ဟု လုံးဝထင်မထားခဲ့ပေ။

သီလာခဲတော့ နောက်ကျသွားပြီဖြစ်၏။ ထိုစိတ်ညစ်ဖွယ်များကြားမှာ သဲဝါကလည်းဇွတ်... "ယူက တို့ချစ်သူနဲ့ သိပ်တူတာပဲ"

ဟုပြောကာ အခွင့်အရေးတွေ ပေးနေသည်။ စော့ချင်လည်း ဇွတ်ကွေး မလိုက်ချင်လည်း ဇွတ်ခေါ်။

နောက်ထပ်၍ ထူးဆန်းသည့် တစ်ခုက သဲဝါဟာ သူဖမ်းဆီးဖူးရမည့် တရားခံတစ်ဦးဖြစ်နေပြန်သည်။ "ဒီခါတ်ပုံကို ကြည့်ဦးငယ်ဗိုလ်... ရုပ်ကတော့ တကယ့် လူသတ်လောက်တဲ့ရုပ်ပဲ... ဒီကျွတ်ကို ပျဉ်းမနားက လွဲလိုက်တာ ခုပဲရောက်တယ်... တရားခံ ဒီမှာရှိနေတယ်ကွ"

"သူက လူသတ်သမားလား" ခါတ်ပုံကိုကိုင်၍ သူ့ အံ့ဩဟန်မပြဘဲ ဣန္ဒြေမပျက်ဖေးသည်။

မအံ့ဩတာက တမင်ဟန်ဆောင် နေရတာတော့ မဟုတ်ပါ။

သဲဝါ ပုံစံခပ်ရဲရဲကို မြင်ကတည်းက သူ့ရင်ထဲမှာ အထင်

ကြီးလေးစားမှု ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းက သံဝါဟာ ဘယ်လိုပုံစံခွက်ထဲက ဖြစ်ဖြစ် အံ့ဩဖွယ်မရှိ၍ ဘဲဖြစ်သည်။

တို့ပြင် သူမက တိုက်ကြီးတစ်လုံးကိုငှား၍ တစ်ယောက် တည်းနေသည်။

အနေအထိုင် အသွားအလာတိုင်းက ချောင်းဖျက်သလို သော်လည်း သပ်သပ်သည်းသည်းရှိ၏။

သံဝါဟာ သူ့ကို ချောချောရှိ တစ်ယောက်ဖုန်း မသိခဲ့ပါ။

“မင်း ဒီလိုကြည့်မိရင်တော့ အံ့ဩသွားမှာပါ... ဒီမှာ

ကြည့်”

နောက်ထပ် တစ်ပုံကို ကိုင်မိတော့ သူ့မှာ မျက်နှာတွေပင့် တက်သွားခဲ့၏။

ခါတ်ပုံထဲက ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူမှသူ။

“တဟံ့နှယ်လဲ ငယ်ဦးလ်... တဟံ့တုရဲ့လား”

“ဟူက တို့ချစ်သူနဲ့ သိပ်တူတာပဲ”

ဆိုသော သံဝါ၏စကားတို့ကိုလည်း သတိရသွား၏။

“ဘုရား... ခုနကမည်က သိုက်လှုပ်တဲ့... ရုပ်တော့ခေတ်က

ဒါပေမယ့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမား... လောဇ်ကစားသမားတဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲကြီးချသောသွားတာ... အစကတော့ ဖဲကြွေးတွေ နှစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်တို့ ကြံစည်သွားတယ်လို့ ထင်ခဲ့ကြတာပေါ့...

... နောက်တော့မှ အလောဇ်ကိုစစ်တော့ မေ့သေးမိ

ပေးတာလို့ ဆေးစစ်ချက်မှာတွေ့တယ်... အလောင်းကို ပထမ ပျား မြင်တဲ့သူက သူ့ဟေ့ခင်က ဝန်တာတန်းနားမှာ မိန်းမကိုင် ပတ်ကိုင်ပင် တစ်ထည်ခိုးနေတယ်... ဒါပေမယ့် လူသတ်မှုဖြစ် လို့ လူတွေရွံ့ပဲထွေးလာတော့ လက်ကိုင်ပင် မရှိတော့ဘူး...

... ရော့ကွာ... ဒီမှာ အဲဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချက် အလက်တွေ မင်း သေချာဖတ်... ဒီတာဝန်ကို မင်းကိုပဲပေးရမှာ ပဲ... တာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သေဆုံးသူဟာ မင်းနဲ့သိပ်ကို တူလွန်း တော့ အနီးစပ်ဆုံး မင်းပဲဖြစ်နိုင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခဏအား သဲဝါဆိုတဲ့ ငါ့နားကလေးက ကျွန်တော်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နီးပါတယ်”

“ဟေ... မင်း မင်းနဲ့ဆုံပြီပေါ့”

... မေးလာသည့် ခဲမှူးကြီး၏မေးခွန်းတွေကိုဖြေ ပုဂ္ဂိုလ် သဲဝါကို မမ်းဆီးမိဖို့ သူ အစီအစဉ် စတင်ဆွဲခဲ့သည်။

သိုက်လှုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံဖြစ်နိုင်ခြေ အရှိဆုံး လူက သဲဝါဖြစ်သောကြောင့် ကြာခိပ်ရယ် သဲဝါရယ် သူရယ်... သုံးပွင့်ဆိုင်ဆိုင် သုံးဦးတွဲလျက် ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်ခြင်း

... တာပတ်ပါတ် သူနဲ့မှ ပတ်သက်နေခဲ့သော မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ပုဂ္ဂိုလ် သုံးပွင့်ဆိုင် တိုက်ဆိုင်မှုများက ဟိုတယ်တစ်ခုတည်းမှာ တွေ့ရှိနေဖြစ် ခဲ့သည်အထိပင်။

ကားပေါ်မှ သန်းစိုးက သူ့ကိုကြည့်၍ ခဲရဲတရဲ စပ်စု၏။

“ဆရာက သတ္တိကတော့ ကောင်းတယ်လို့... ဒီခဲနဲ့... နှစ်ယောက်ကို အတူကပ်ထားပြီး ပြဿနာ လိပ်ပတ်မလည်ခင် ရှုပ်ကုန်မှာ မခိုးဘူးလား”

“လမ်းကြောင်းက သတ်သတ်စီမံကိန်း... ကြာမရှိခင် ခုပဲ သဲဝါကို ငါပမ်းရတော့မှာ”

“အင်း ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာလုပ်တာဆိုတော့ မဆိုးဘူး မကြာရိပ်ကလည်း အကြာကြီး ထွက်သွားနေတဲ့အချိန်... သဲဝါကို အခန်းကဲလည်ထားခဲ့နိုင်တယ်”

“ရပြီး ရပ်တော့”

သူ ကားရပ်ခိုင်းပြီး ဆင်းလိုက်၏။

ပြီးတော့ နားကြည့်လိုက်ပြီး...

“ညနေဖြစ်ပြန် ညဖြစ်ပြန် ကိုးနာရီမတော့ခင် မြတ်သူဆီ က ဖုန်းလာလိမ့်မယ်... ငါ့ဆီမလွဲနဲ့၊ မင်းတို့ ငါ့မှာတဲ့အတိုင်း အကြောင်းနဲ့နဲ့လိုက်... ဒါမှမဟုတ်လို့ လိမ္မော်တယ်ဆိုရင်...”

သူ အနည်းငယ် ခဏ်းစားလိုက်ပြီးမှ

“ငါ့ကိပ်ခေါ်ကွာ... အရေးကြီးတယ် ထိကျပစေ”

“ဟုတ်”

သူ ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၏။

လမ်းကြောင်းက ခြောက်ခြား ဘယ်နေသလောက် နေလည် ခင်းပုသော နေရောင်အောက်မှာ ‘အချစ်ည’ ဟိုထယ်ကြီးက ကြီး

မားခမ်းများစွာ ထီးထီးခြောက်သွေ့လျက်ရှိ၏။ ‘အချစ်ည’ ဟာ ကယ်တုန်းကမှ စိုမြေခဲ့သည့် နေရာမဟုတ်။

“ဒီမှာနေရအောင် မောင်”

ကြာရိပ်ပြောတုန်းက သူစိတ်ပူခဲ့သေးသည်။

‘အချစ်ည’ မှာ နာမည်ပျက်တွေ ရှိခဲ့ဖူးတာ သူသိ၍ဖြစ်၏။

“ဟော... တွေ့လား လွဲကြပြန်ပြီ”

“ဟင်”

အောက်ထပ် နည့်ခန်းကျယ်ထဲ သူလှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဖာရေက မျက်နှာပျက်သွားကာ အမြဲပြုံးချိုနေတတ်သည့် မန်နေဂျာက ရှေ့ထွက်လျှောက်လာကာ...

“ခင်ဗျား အမျိုးသမီး ဒီမနက်ပဲ ခရီးပြန်ထွက်သွားတယ်”

ယင် ကြာရိပ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ငထမ အမျိုးသမီးလေ၊ သူခင်ဗျားကို ဝတ်စို့နေပါသေးတယ်”

“တာများ မှာသွားသေးလဲဗျာ”

“သူ ဒီမှာမှယုခေမာလို့ ပြောတယ်... မကြာမကြာ လာပြီညီမယ်တဲ့... တစ်ယောက်ကည်းဆိုတော့ မအိပ်ဝံ့ဘူးထင်ပါ တယ်”

ပန်နေဂျာက မိုးမိုးမိဒီ ပြောပေမယ့် သူတွေ့မိလိုက်ပါ ပြည်။

ကြာဟာ တော်ရုံနှင့် ကြောက်တတ်သည့် မိန်းကလေး
မထုတ်။

အပေါ်ထပ်လှေခါးကြီးဆီ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး သူခေါင်း
ညိတ်သည်။

ထိုအကြည့်ကို သူတို့က ဘယ်လိုထင်သွားကြသည် မသိ။

“တစ်ယောက်တော့ ကျွန်ပါသေးတယ် ညီလေးရဲ့ . . . သူ
ကတော့ သတ္တိခဲ”

ဒီဟိုတယ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
အဖြစ်တွေ ဖူးနေသလဲဟု တွေးမိကာ ကြာရိပ်အတွက် ပူပင်သွားမိ
သည်။

သူမတော့ ဘယ်လောက် ကြောက်နေရာမလဲ၊
လှေခါးထဲကထွက် နင်းပြတ်တတ်ခဲ့ရင်း သူ့ခါတ်တို့က ကြာ

ရိပ်ထဲမှာပဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

စေ့ထားသည့် သံဝါအခန်းကို ဖြတ်ကျော်ကာ ရှိပြီးသား
ယောနှင့် ကြာရိပ်ခွဲသူနေသော အခန်းကို ဖွင့်ဝင်ခဲ့သည်။

အထဲမှာ ခွင်ပြွတ်သော အိပ်ရာကိုကြည့်ကာ သူ့ကို ကြာ
ရိပ်စိတ်ဆိုးကြောင်း တစ်ပြုထားခဲ့ဖူးနိုး သိကာ ပျံ့လိုက်မိ၏။

အိပ်ရာကိုကော စားပွဲကိုပါ သူ့သေချာပြန်သိမ်းကာ လှာ
ကပ်အိတ်ထဲက သားရေဓိတ်အနက်လေးကို ထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်ချက်ဖူဖွင့်ကြည့်၍ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ

သေချာထိုးသွင်းထားလိုက်၏။

ပြီးသည်နှင့် နာရီမှာတစ်ထားသည့် ရေဒီယိုတယ်လီဖုန်း
လေး၏နံပါတ်ကို ချနေဖို့ ကြာရိပ်ပြန်လာရင် ကျောချမည့် မွှေရာ
ခင်း အလယ်နေရာအောက်မှာ ခဲလုံးလေးနှင့် ပတ်ထည့်ထားလိုက်
သည်။

ဒီနံပါတ်ကို မသိဝေမယ့် ရွှေမှာအနီစက်လေး ချပြထား
တာမို့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမယ်ဆိုတာ ကြာရိပ် သိလိမ့်မည်။

ကြာရိပ်သည် ငယ်ငယ်ဆီသော ရဲတစ်ယောက်ဟာ သူမ
၏မခင်ကို မခိုးဆီးမည့်အဖြစ် မဟုတ်သော်လည်း ဝုရဲအုပ်ဆိုတာ
ကိုတော့ သိထားပြီးသား။

ထို့ကြောင့် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ရမည့် နံပါတ်မျိုးကို ဘယ်
လိုလျှို့ဝှက်လိုက်နာရမည်မှန်းလည်း သိနေခဲ့၏။

သူ ပြန်ထွက်ကာ တံခါးသေချာပိတ်ပြီးမှ ဆက်လျှောက်ခဲ့
သည်။

သံဝါ အခန်းရွှေမှာ ခြေစိုရပ်၍ နားစွဲလိုက်တော့ အထဲ
မှ နားကျပ်ကက်ဆက်လေး ဖွင့်နေသံကို အလှေအကျင့်ရှိနေသည့်
နားက အကင်းပါးစွာ ကြားရသည်။

မကြာခင်မှာ သံဝါကို သူဖမ်းဆီးရတော့မည်။

ထိုအခါ မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့် ရှုပ်နေသောသူလိုလို ပြုံးမိ
ကြည့်ခဲ့ကြသော ဟိုတယ်မှ ဝန်ထမ်းတို့၏ မျက်လုံးများကို အပြင်

မှန်ရစေမည်။

သံဝါကတရားနဲ့ ကြာရိပ်ကချစ်သူ...။

သို့သော် နှစ်ယောက်လုံးသည် လောင်းရိပ်မလွတ်သေး

ပန်းကလေးများသာ...။

အခန်း (၁၄)

“ဟယ်... ယူပြန်လာပြီ ကြာလိုက်တာကွာ”

ဝမ်းသာသွားပြီး နားကျပ်ကို ချက်ချင်းဖြုတ်သည်။

ကိုယ်ကို မတ်ပစ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း ထကြိုတော့မလို ပြင်

||၂၂ မှ အိမ်နဲ့ ပြန်ဖို့ချကာ ရှုမဲ့သွား၍ အပြစ်တင်သည်။

“တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲဆိုပြီး ရှစ်ရက်တောင်”

“ဟုတ်တယ်... ဟိုမှာကိစ္စမပြတ်လို့ ငွေရှာရတာ မင်း

ပြုသလောက်မှ မလွယ်တာ... ပြီးတော့ မင်းရှာခိုင်းတဲ့လူက

ကပ်တော်စွာရတယ်”

“တွေ့ခဲ့လား ဟင်”

“တွေ့တယ်”

ပြောပြီးသူက စားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်သည်။

စီးကရက်ထုတ်ပြီးမှ မီးခြစ်မပါသေးသဖြင့် စားပွဲပေါ်မှာ

လှန်ဖိလှန် ငြီးတော့ အံဆွဲဖွင့်ရှာ၏။

တကယ်က မီးခြစ်လိုချင်၍ မဟုတ်ပါ။

တမင်ရှာပေးခြင်းဖြစ်သည်။

အံ့ဆွဲထဲတွင် ငိတ်ချည်မထားသည့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တံ၊
လုံးနှင့် အထဲမှာ အလှအပအတိုအထွာ ပစ္စည်းများ...

သင့်ကြည့်နေတာဖြစ်တော့ သဲဝါက နေရာမှထလာတာ
သူလည်တိုင်ကို ပါးချင်းကပ်အောင် ဖက်လိုက်ပြီး သူမ ကိုယ်ကို
လိုက်နာကြည့်၍...

"ယူကြည့်လေ... ရပါတယ်သုရဲ့... ဝှက်ထားတာ
မဟုတ်တာ... အထဲမှာ ခေါင်းစည်းကွင်းတွေရယ် ဒေသဒတ္တ
တပ်ဖွဲ့ ဘိုမရုပ်လေးနှစ်ရုပ်ရယ်ပါပဲ"

"လက်ထိပ်ကကော"

"ဟင်္သာပိ"

သူမက လိုက်ရွတ်ကာ သဘောကျရာ ရယ်လိုက်၏။
ပြီးတော့ သူမ ကိုယ်တိုင် မမြင်သလို သေချာပြန်ပြန်
လိုက်ပြီး...

"ယူက နှုတ်လုံးကောင်းလိုက်တာ... ယိုးအောက်ထိ
မြင်တယ်နော်... ဟုတ်တယ်... လက်ထိပ်လေးလေ ကစား
ဆိုင်မှာရောင်းတာပဲ... ဒါပေမယ့် အရမ်းကိုလှလို့ ဝယ်လာ
သေနတ်လည်းပါတယ်... ကစားစရာဆိုပေမယ့် ကျည်ထွက်
နာတယ်... အဲဒါကို ခေါင်းဖုံးအောက်မှာ သိမ်းထားတယ်...
ကြည့်မလား"

"နေပသေ"

ငယ်ဦးလဲက လက်ထိပ်တစ်ခုကိုပဲ ဆွဲယူ၍ မျက်မှောင်
မှတ်လျက် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ မကောင်းပါ။

မကြာမီ သူမဟာ ထိုကွင်းနှစ်ဖက်ကြားမှာ နောင်ဖွဲ့ခံရ
တာမှာဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်း နားလည်လိုက်သည်မှာ သဲဝါသည်
မကောင်းမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်၍
အရားဥပဒေကို ကြော်ငြာရှုံ့နေလိမ့်မည်။

သူမ စိတ်အာရုံမှာ လက်ထိပ်ကိုသာ မကြာခဏ သို့မဟုတ်
အစဉ်သဖြင့် မြင်ယောင်နေသည်။

ကြောက်သည့်လူကို ပြေးဖက်တတ်သည့် ကလေးများနယ်
သူမဟာ လက်ထိပ်ကိုကြောက်၍ မျက်စိရှေ့မှာ အပိုင်ဝယ်ကာ
အစိန်စိန်ကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေမည်။

အစွန်းဆုံးထိ ကြောက်ရွံ့နေသော အရာကို ကစားစရာ
တစ်ခုအဖြစ် သဘောထား၍ ပြေသိမ့်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေရာ
ရှိသည်။

ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာကို ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဟု ထင်တာက လူ
ဝတာဝေး

ခုန်သူကို အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးကာ သဝန်တိုစိတ်နှင့်
ဝက်ပန်ခဲ့သည်။

ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ အားတော်တော် မေ့ဆေးပေးပြီး သတ်သည်။

ပြီးတော့မှ သူ့ကားသူ ဆွဲကြီးချသေသလို ကြံစည်ထားလို့ ခဲ့၏။

တစ်ခါ ချစ်သူနဲ့ချွတ်ချွတ်တူသော ငယ်မိလ်ကို တွေ့လိုက်သော ဇွတ်တရွတ် မိတ်ဆက်၍ ခင်မင်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာ လက်ထပ်ထိပြစ်၏။

သူမသည် ငယ်စဉ်ကာလမှ ခုခိုနိသီ စိတ္တဇနှင့်ပတ်သက်သော ကောက်ကြောင်း သာမှမရှိခဲ့သော်လည်း သိုက်လွင်နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ္တဇခံစားခဲ့ရသည်။

ထိုမှစ၍ တယူသန် တစောက်ကန်းလှုပ်တတ်၏။

သဲဝါသည် မိန်းကလေးဆိုသော စေတနာထိန်းမှုတို့ကို မေ့လျော့ကာ ငယ်မိလ်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ ခိုင်မာ ဖြိုးစားခဲ့သည်။

“တို့က ကလေးကခု တစ်ယောက်ပါ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ”

“မင်းက သိပ်တော်နေရင် တို့က အလကားကောင်ဖြစ်ပေါ့... အောင်မြင်မှုတစ်ခုခုကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ တို့ကြိုးစားရဦးမယ်”

“ဟင်္ဂုဇာင်းကွာ... ကိုမာစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အပျောက်ပျက်တာမှမလိုဘူး... လိုနေတာက အခုပဲ တို့သိပ်ခင်တဲ့ ချစ်သူ”

“ယောက်ျားလိုတာ”

သဲဝါ၏စိတ္တဇဆန်သော ကောက်ကွေ့ကြောင်းများကို မပူပန်ပေမီမချင်း သူမနည်းဘဲ ရှောင်ခဲ့ရသည်။

အမှုကို အမြန်ဆုံးပေါ်တောင် ကြိုးစားခဲ့၏။

အရက်ဖူးပြီးဆို ပြောချင်ရာ ပြောနေတတ်သော သဲဝါ၏ ပြစ်မှုကို သိင်ခဲယဉ်းအောင် မရှာဖွေခဲ့ရပါ။

ခုတော့ သူမ နံရံတွေထဲ ရောက်ရတော့မည်။

မျက်နှာရွေ့မှာ ဖောက်ခနဲ မီးတောက်ကလေး ပွင့်လာတော့မှ ကိုင်ထားသည့် လက်ထိပ်လေးကိုချကာ စီးကရက်မီးညှို့လိုက်ရသည်။

သူမီးညှို့ပြီးမှ သဲဝါက မီးခြစ်ကို ပြန်ပိတ်၍ ဘေးမှသူ့အား လိုက်ကာ လက်တို့သည် သူ့ကိုယ်တွင် ပြန်လည်ရစ်ပတ်၏။

“ယု”

“ဟင်”

“ယုက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကလေးကချေလို့ ပြောနေပေမယ့် ကိုကတော့ မထင်ပါဘူး”

သူပြုံး၍ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

သဲဝါက သူ့နဖူးက ဆံပင်တွေကို ပါးပြင်နှင့် ပွတ်တိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းနှင့်နမ်းဖို့ပြင်တော့ ငယ်မိလ် မျက်နှာနောက်လှန်၍ အရာမှ လှုပ်လိုက်၏။

ရေချိုးပေလို့ အဝတ်တွေ ချွတ်ထားသဖြင့် အတွင်းခံလေး သာရှိသော သဲဝါကိုယ်ပေါ်မှာ ဋ္ဌေးပွသဘက်သာ ကာကွယ်မထား လျှင်...

"ယူတို့လေ တို့က အဲဒါတွေကြောင့် အသစ်ကြီးဘာ ဟု ဆိုချင်သလောက်မှ ဒီလိုယူသမှုတွေပေးရင် နူးညံ့ပျော်ဝင်လာတတ်မည်"

သူမက မပြောရဲပေမယ့် ငယ်ငိုလ် မျက်နှာမှာ ရေခဲနူးပျံ့ အပက်ခံလိုက်ရသလို ပုရိုနိုးသွား၏။

“ယူ”

သဲဝါက သူရပ်နေသည့် ရေကို ကတိမ်းကပါးလေး တံ လာပြန်သည်။

“လက်တစ်ဖိုက်စွကို ယူဘာဖြစ်လို့ အချိန်တွေ ဆွဲနေတာ လဲဟင်... အကြောင်းတွေ လျှောက်ပြမနေပါနဲ့ ယူရယ်... အဘက်က ပြုဘာမည်းတာ ပြောမယ်သူ ဘယ်သူမှမရှိဘူး... အခြေအနေ သာဖြစ်ဖြစ် တို့ကလက်ခံတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

လည်ယိုက်ကို ရစ်သိုင်းဖက်တွယ်ကာ နှုတ်ခမ်းဖျားလေး ကပ်လာတော့ သူ့အသားထွန်းဖယ်ကာ စားခွဲဘက်ပြန်လှည့်လိုက်

“အလှိုင်းချတားဆဲ ဖြစ်သော လင်ထိပ်လေးကို ကောင်းညှို့ အဖွင့်အပ်တ် မလတ်လေးကို ဆော့လိုက်၏။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အခြေအနေတစ်ခုမှ ရုန်းထွက်လိုက် ခြင်းဖြစ်သော်လည်း သဲဝါက သဘောကျကာ ခပ်ခနဲရယ်သည်။

“သူ့ကိုင်နေတော့လည်း တကယ့်လက်ထိပ်ကို ကိုင်သလိုပဲ” ဟုပြော၍ ငယ်ငိုလ်မျက်နှာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို သေချာ ထပ်ကြည့်သည်။

“ယူချောပုံက လုံးဝကလေးကချေ မဆန်ဘူး... တို့က တော့လေ သူက ဘာပြောပြော တို့လူရွေးမမှားဘူးဆိုတာ တို့ယုံ တယ်... သူတို့ကို တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားသလိုပဲ”

“ဘာလဲ... တို့ကို သူ့ဌေးသားလို့ မင်းလင်သလား”

“ထင်မို့တို့ကိုပဲ ဝိတ်ရွပ်ပခံဘူး... တို့တကယ်ပြောတာ အရင်ရည်းစားထက် သူ့ကိုပိုတယ်”

ငယ်ငိုလ်က ဟွန်းခနဲရယ်၍ လက်ထိပ်ကို ချောက်ခနဲ ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။

သဲဝါက သဘက်ကို ချိုင်းအောက်မှ ပတ်ချည်ကာ ရေချိုး ကန်ဘက်လှည့်ထွက်သွားရင်း...

“ယူခိတ်ထဲမှာ တို့ကို အထင်သေးနေတော့ တို့ဝကားကို ရယ်မှာပါ... တို့ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင် ဘာပြောပြော ဘယ်လိုပဲ ဝေဖန်ဝေဖန် စိတ်ထဲရှိတာကို ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောရဲတယ်... အရင် ရည်းစားတုန်းက ယူလိုပဲ အရပ်မြင့်တာ ချောတာ ပြုံးတာ ရယ်တာ အားလုံးတူတယ်...”

... မတူတာတ၊ မှတ်လုံး သူ့မျက်လုံးက ခူးခဲ့တာကပဲ ပြီး သိပ်လှတယ်... တို့ဆဲဒီမျက်လုံးတွေကို အရမ်းသဘောကျ တယ်... ဟိုတစ်ခယောက်လို ငွေကိုအချောင်လိုချင် ခြင်ချင် နှပ်ချင် တဲ့ ရိုဝေဖြူယောင်းနေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး"

ကောင်းပြောရင်း ရေဆဲလ်ကိုဖွင့်ပြီးမှ သဲဝါက ဒီဘက်ပြန် လှည့်၏။

ရေချိုးခိုပြင်နေပေမယ့် သူ့မဆဲပင်တွေကို ဒီအတိုင်း ဖြန့် ချထားဆဲဖြစ်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးသည် ပိန်ရှည်သော အသွင်နှင့် ရက်စက် သော မှတ်ဝန်းများရှိသည့် သဲဝါသည် တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ပွင့် လင်းရဲတင်းလွန်း၍ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပင် လက်မရွှောက် အရှုံးပေးရလောက်ပါ၏။

တကယ်တော့ သူမသည် ချစ်သူ သို့မဟုတ်အပေါ် ဇွဲလမ်း လွန်း၍ သူ့အပေါ် ဣန္ဒြေမဲ့လောက်ဖောင် တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့သည်။

လူသတ်မှုကို ကျွမ်းလွန်ရဲရဲလောက်အောင်လည်း အမျက်ကြီး ခဲ့သည်။

ချစ်၍မုန်းသည်၊ မုန်း၍ သတ်ပစ်ခဲ့ပြီးမှ သူနုသို့ပို့ပါသည် ဟုတစ်ဖက်ဖက်နဲ့ကား ဝယ်ဗိုက်နောက်ကို လိုက်ခဲ့၏။

အစစ်စစ် ကျေးကျွန်ဖြစ်ခဲ့သည်သား... မဟာမင်းသား

စိုးလူမြင့်ညွှန်စာပေ

ကောင်းမလေးလား...

သူ့လက်ကိုင်ကို ချလိုက်တော့ အနားပြန်ရောက်လာပြီဖြစ် သည့် သဲဝါက ခရစ်နေသည့် လက်တစ်ဖက်နှင့် လက်ထိပ်ကိုင်ခဲ့ သည့် သူ့လက်ကို ဆင်ကိုက်လိုက်သည်။

"လက်ထိပ်ကို ယူကိုင်လိုက်တဲ့မုံလေး တို့အရမ်းသဘော ကျတာ... တကယ်လို့များ ယူက ခွဲကြီးတစ်ယောက်ဆိုရင် တဲ့ဘာ လုပ်လုပ် အဆင်ပြေနေမှာပဲနော်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ယူရယ်... ကိုယ့်ချစ်သူကိုတော့ ယူဘယ်ဖမ်းမလဲ... မဟုတ်ဘူးလား"

သူက ရယ်လိုက်သည်။

ကင်စစ်မှာ တစ်ခုံစိုပ် မြင့်တက်လာနေသည့် ရေပြင်နှင့် အရှိန်ပြင်းစွာကျနေသော တုံတိုင်းခေါင်းကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ကြည့်၍ ပြောချင်သည့် စကားဟိုတို့ နားဝင်ချီအောင် စီရင်နေမိ၏။

သဲဝါက လက်ထိပ်လေးကို ကောက်၍ သူ့လက်ထဲ ပြန် ထည့်ပေးပြန်သည်။

"ယူဘာရယ်တာလဲ ထင်ပါတယ်... ယူအဲဒီလိုဖြစ်ရင် တို့ကို ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ခွင့်လွှတ်မှာပေါ့ဆို တဲ့ အသံ တို့ကြားချင်တယ်... ညာတစ်ဖက်ဖြစ်ကြာ... ယူ ပြောစမ်းပါ... တို့တကယ်လို့ ခုနေ လူသတ်တရားခံဖြစ်ခဲ့ရင် ယူက

စိုးလူမြင့်ညွှန်စာပေ
၂၀၂၄ - ၅၆၈၈
www.burmeseclassic.com

ရဲဖြစ် နေပြီဆိုပါတော့ ယူဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ ဟင်"

"ဥပဒေမှာ ကျောသားရင်သား မရှိဘူးလို့ တို့ကြားနားတယ်"

"ဒါပေမယ့် လောကမှာအချစ် အဲဒီကိုလေသားမီးဟာ အပြင်းထန်ဆုံးတဲ့ တို့ရဲ့ဝက်ဒီ အသတ်မခံရဦးကပေါ့... ဒီစကားတွေကို တဖွဖွဆိုပြီး ညည်းခဲ့တယ်... ဒက်ဒီဟာ ဟိုဘုန်းတဲာ သာ အပြစ်တွေ ကျူးလွန်ခဲ့လို့ လက်တုံ့ပြန်ကလုစားခဲ့တာကို ခံရတာလဲမသိဘူး... ကိုသိသလောက် အပိုင်မှာတော့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ"

အားလုံးပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည့် နိုင်တွဲထဲက မှတ်တမ်းတွေကို မြင်ယောင်ကာ သူပြုံးမိပြန်သည်။

သဲဝါကတော့ လျှို့ဝှက်ချက် အားလုံးကို သူမသည်သာ သိထားခဲ့သလို ပဟေဠိဆန်ဆန်စကားတို့ကို သူများနားလည်စေရန်မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဆက်ပြောနေ၏။

ဒါပေမယ့် သူမ ရှေ့မှာရှိနေသော လူတစ်ယောက်၏ ခုနားငဲ့ညာသော မျက်ဝန်းများထဲမှ အားလုံးကိုသိမြင်ပြီး ဖြစ်ခဲ့သမျှအား သူမ နားမလည်နိုင်။

"ယူသာ ရဲတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် အဲ... ဘိုတစ်ခုခု ကျူးလွန်ခဲ့တာကို ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်တဲ့ နေရာတစ်ခဲက ဦးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင်လေ... ဘို တို့ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေတဲ့

အရာအားလုံးကို ဖွင့်ချပစ်လိုက်မိမှာပဲသိလား"

"ပြောလေ... မင်း ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ... ကိုက ပညာမတတ်ဘဲ မင်းရဲ့လက်အောက်က အညကြရ တစ်ယောက်မို့လို့ မထူးတော့မှာကို မပြောချင်တာလား"

သူမက ငယ်ဗိုလ်မျက်နှာကို မော့ကြည့်၍ ခေါင်းခါသည်။ တွေ့ဝေခြင်းဖြင့် ခေါင်းခါခဲ့တာမျိုးဖြစ်သည်။

"ပြောလည်း မထူးဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်အထုပ်ကို မဖြေချင်တာ တော့မှန်တယ်... ဒါပေမယ့် ယူ ပြောချလိုက်သလောက်တော့ တို့ ရင်ထဲမှာ မမို့ဘူး... ပြောပြီးပြီးပဲ ယူဘာဖြစ်ဖြစ် တို့က အထင်မသေးပါဘူးလို့"

"ထားပါတော့... ကဲ မင်းရေချိုးမလိမ့်လား... သွားချိုးလေ တော်ကြာနေစောင်းရင် နောက်နေ့ကူးသွားဦးမယ်"

"ဟုတ်သားပဲ"

ပုံကပြောတဲ့အတိုင်း ခရစ္စမတ်အမိ ပြန်လာခဲ့တာဟု သဲဝါတွေးမိပြီး တေ့နပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်တိုင်ပင်၍ ဒီဟိုတယ်မှာ တည်းဖြစ်ကြကတည်းက ခရစ္စမတ်ပွဲတော်မှာ ပျော်ရွှင်ကြမည်။

ဒီနေ့အကြိုနေ့မှာ ဘန်ဒကာကိမှာ အကောင်းဆုံးတွေ အပြန်အလှန် သွားဝယ်၍ ပွဲတော်မှာ အပြတ်ကဲမည်။

သူမရင်ထဲမှာ ရှိသမျှ တင်းကျပ်ပိတ်လှောင်မှုတွေကို

လည်း ခရစ္စမတ်ညွှန်မှာ အစွမ်းကုန်ပြောလေ့ရှိပေမည်။
 မနက်မနော့ လက်ထပ်ကြပါသည်။
 လက်ထပ်ဖို့ကို သူတော်မပေးခဲ့ပေမယ့် ခရစ္စမတ်ပွဲအဖို့
 ပြန်ရောက်လာကတည်းက ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်ထောက်ခံရန်ခက်
 ဘလေးထားသော်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်
 သိပါဆိုတာ ဘယ်တုန်းတခု လိုချင်တာ ရှေးခဲသွားဆိုတာ
 မရှိ။
 ဒီညနေ ဘန်ကောက်ကို ချောဝယ်ထွက်ဖိတာနဲ့ ဝယ်မည့်
 ဝတ်စုံက ပွဲတော်မှာ ဝတ်ဖို့ချည်းမဟုတ်။
 လက်ထပ်ဖို့အတွက် တိတ်တိတ်ချွယ်ချွယ်ထားသော မင်္ဂလာ
 ဝတ်စုံဖြစ်သည်။
 သူ့ဘဝမှာ ကိုယ်တိုင်ခင်ဆိုင် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသမျှ ပွဲပင်
 ကော့ကုန်ကုန်ပေးထဲတွင် ငယ်ငယ်ဆိုသော ယောကျ်ားအိမ်ထောင်
 သည်သာ ဖောက်ခွဲသွားခဲ့။
 ဆိုင်ခင်ဆိုင်ဆိုင်သော အလှူအတန်း။
 သူမကဲ့သို့ ပြည့်စုံကြွယ်ဝပြီးသုက် ငယ်တို့ထားကြောင့်
 ပေါက်ပွားပြီး လက်မခံဘာမှန်း နှစ်လည်နိုင်ပေမယ့် ကျန်တာ
 သူမကို ရရှိနိုင်သူကပဲ။
 လက်ထပ်ဖို့ကို သူမ ရရမည်။
 "သူမက"

ဒေါ်ခင်မာမာ

"ဘာလဲ"
 ဆုတ်ခွာဖို့ ဟန်ပြင်နေသည့် သူ့လက်ကို သဲဝါက စုတုပ်
 တိုင်လိုက်သည်။
 လက်ပေါင်းလေးဖက်ကြားထဲမှာ လက်ထိပ်ကရိုနေဆဲ...
 "သူကလည်း တို့နဲ့အတူတူ ရေခွိုးလိုက်ပါလား... လန်း
 သွားတာပေါ့ကွာ"
 "နေပါစေကွာ... မင်းပဲခွိုးပါ... မင်းပြိုင် ဆင်းလာခဲ့
 တို့အပြင်ခဏသွားရင်း စောင့်မယ်"
 "ဟာကွာ... မရဘူး... ယူမယ့်အောက်က ပျောက်
 သွားမှာကိုပဲ တို့မလိုချင်ဘူး... ဒီမှာပဲထိုင်နေပါ"
 "ဒီနီးကလေး တစ်ယောက်ရေခွိုးတာကို တို့ထိုင်ကြည့်မ
 နေချင်ဘူး... မင်းပြီးလောက်မယ့် အချိန်လောက် ကွက်တီ တို့
 အောက်မှာပြန်ရောက်နေမယ်"
 "ဟင့်အင်း... မသွားရဘူး... ယူဒီမှာပဲ ထိုင်နေ...
 တို့ကချိုးရဲပါတယ်... ယူမကြည့်ချင် တစ်ဘက်လှည့်နေပေါ့...
 တို့ကတော့ ဒါကိုရက်စရာလို့ မမြင်ပါဘူး... ရင်းနှီးမှုတစ်ခုပေါ့
 ဒီနစ်ယောက်ပဲနဲ့တာ စိတ်ရောကိုယ်ရော ဘာမှကွယ်ဝှက်စရာမလို
 သူ့ထင်တယ်... မဟုတ်ဘူးလားယူ ယူကတို့အပေါ် အဲဒီလို မရင်း
 နီးခဲ့ဘူးလား"
 "ဆိုင်မှမဆိုင်တာကွာ"

ဒေါ်ခင်မာမာ

သူ့မုက်နာရီမဲ့သွားတော့ သံဝါပြုလိက်၏။
ထိုယောကျ်ားဟာ တစ်ပါးသောကံကောင်းတွေလို မဟုတ်၊
သူ့မတက်က ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုကိုပြုတိုင်း အလွယ်တကူ သာ
ယာပျော်ဝင်လာခဲ့သည်မရှိဘဲ စိတ်ညစ်ညူးယာန်ဖြင့် အမြဲတမ်း
ရှောင်လွှဲဆုတ်ခွာသွားတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ခါ မကျေနပ်စိတ်လေး ပြစ်မိပေမယ့် သူ့
အထင်ကြီးခဲ့ရသည်။

“ကောင်းပါပြီ... ရော့ ယုသွားချစ်ရင်သွား... ဘို့ကို
လက်ထိပ်ခတ်ပစ်ခဲ့”

“ဘယ်လို”

သူ့ဆုပ်တိုင်းမထားဘဲနှင့် သူ့မအသာ လက်ထိပ်ခတ်
အတင်းထည့် ဖြည့်ပေးထားခဲ့သည်ဖြစ်သော လက်ထိပ်လေးကို
ခုကျမှ ဆုပ်ကိုင်ခံကြည့်မိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ လက်ထိပ်ခတ်ရမှာလဲ”

သူ ထပ်မံမေးတော့ သံဝါကရယ်၏။

“ဒါ ကစားစရာလေးပေမယ့် ဝိုးထောက်တောင် ပေးပေး
ခဲ့ရတာ ယူရဲ့... တကယ့်လက်ထိပ်လေးလို့ပဲ အားလုံးအပီလုပ်
ထားတာ... ဒါပေမယ့် ယူဝစ်ဆေးကြည့်ပါဦး... ပြီးရင် ဘို့ကို
အဲဒါနဲ့ခတ်ခဲ့... တို့ရအောင် ပြန်ဖွင့်မယ်... ဖွင့်လို့ရခဲ့ရင်
ခရစ္စမတ်ပွဲပြီးတာနဲ့ လက်ထိပ်ကြမ်း ယူခေါင်းညှိတ်”

ကြီးစားပြန်ပြီ ဟုငယ်ဗိုလ် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။
သံဝါသည် သူ့ကို ဘယ်လိုတွေးတင်ယူဆခဲ့သည် မသိ။
အလှအပ အဆောင်အယောင်များနှင့် အမျိုးမျိုးစည်းရုံး
ပြီး ခုတော့တစ်မျိုးဖြစ်လာပြန်ပြီ။

“အဲဒါကို ယူသေချာစစ်လေ... ကျေနပ်မှလက်ခံပါ...
က အဲဒါလေးကို ထည့်ဝယ်လာကတည်းက စိတ်ကူးထားပြီးသား
ပျက် သေချာဖွင့်တာပဲ ဖိတ်တတ်နေတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့
မို့တင် တစ်ယော့ပုံသောက်က ဖွင့်မပေးဘဲ မပွင့်ဘူးနော်... ဒါ
ပေမယ့် တို့က ဖွင့်နိုင်တယ်”

သူက သံမဏိရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော လက်ထိပ်
ပေးတို့ မြှောက်ကြည့်ပြီး သင်ဘာကျသွား၏။

ဒါကိုသေ့တံလို သဏ္ဍာန်တူတစ်ခုခုနဲ့ ဖွင့်လို့ရနိုင်တာ
ပဲလို့သည်။

ဒါပေမယ့် မလွယ်ကူပါ။ မဖြစ်နိုင်သည့်ဘက်မှာ ရှစ်ဆယ်
ပိုင်နှုန်းလောက်ရှိ၏။

ခတ်ပါဆိုတော့လည်း ခတ်လိုက်ရုံပါး
ကတိဆိုတာကို ဂရုမစိုက်တာ မဟုတ်သော်လည်း သူက

လိုသက်ထဲက တရားခံတစ်ယောက်။
ဖမ်းရမှာပေမယ့် ဖမ်းရမှာပဲဖြစ်၏။

သူမက လက်ကောက်ဝတ်လေး နှစ်ဖက်ကို ပူးယုက်ပေး

၍ရယ်နေသည်။

“ရော့ပါ... ဒီအစီအစဉ်က ခုလို ပြုန်းစားပြီးစရာ မဟုတ်ပေမယ့် နုမြစ်သွားတာလည်း ကောင်းပါတယ်... လက်ထိပ်ခတ်ခဲ့တော့ ယူအပြင်မှာ အချိန်ပြုန်းလို့ မရတော့ဘူး... ဝါမဟုတ် စိတ်ချရင်လည်း မသွားခဲ့တော့”

“ဟင်”

သူသက်ပြင်းချလိုက်ပါတော့သည်။

“အဟွန်း ဟွန်း”

သံဝါ ခိုးခိုးခစ်ခစ်လေး ရယ်သည်။

ကိုယ့်အစီအစဉ်ကိုလည်း အလွန်သဘောကျသွားပုံနဲ့ကား

“ရော့လေ... ခစ်ခစ်လော့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ သံဝါ... မင်းရေချိုးမှာ မဟုတ်လား... တို့

မသွားတော့ဘူး... သွားချီးခေါ့ပါ”

“ဟင့်အင်း... ခတ်ခင်းပါ... ဒီလက်ထိပ်လေးကိုမြင်တော့ တို့ကြောက်လန့်သွားမိသလိုပဲ... အဲဒါကို မကျေနပ်လို့ ဝယ်လာတာ... တို့အတွက်က ဝါဟာ ဆော့စရာလောက်ပါ... ခုလည်း ဆော့တာပဲ ရော့... ခတ်လိုက် တို့အိမ်ကတိုင်း ရေချိုးမယ်”
အဲဒါမင်းရဲ့ မကြာခင် ယာတော့မယ့် ကံကြမ္မာပဲ သံဝါကိုယ့်ကိုကြံမြှာ ကိုယ်ခင်းတာတော့ ငါတော်ခိုင်လား... ငယ်စဉ်သည် သံဝါကုန်နာလေးကို ရော့စုကြည့်ရင် မြူ

ရသော လက်တောက်ဝတ်လေး နှစ်ဖက်ကို ကျောဘက်ဆွဲလှန်ယူပြီး လက်ထိပ်ခတ်လိုက်၏။

“ဟင်... အိုး ဆရာကြီးကလည်း လက်ထိပ်ကို ရှေ့မှာ ဝတ်ပစ်လိုက်မယ် မှတ်တာ... နောက်ကိုဆွဲလှန်ပြီး ခတ်တာကိုးကလဲ... တို့ဖွင့်လို့မရအောင်လား မရနိုင်ဘူးထင်လို့လား... ဂျ အထင်မသေးခဲ့နော်”

“မသေးပါဘူး သံဝါ... မင်းက ဆော့ချင်တော့လည်း ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းသွားအောင်လို့ပါ... ကြောက်ရင် ဖြုတ်ပေးလေ”

“အိုး... ခိုး... မဖြုတ်နဲ့ ရတယ်... ယူအပြင်သွားမှာလား”

“မသွားတော့ပါဘူး”

“တိုးခေ”

ပြော၍ သူအိပ်ရာဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

သူမ ရေချိုးဖို့သွားပြီဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း သူအိပ်ရာထက်မှာ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် သူမကိုယ်ခန္ဓာသည် သူ့ဘေးမှာ ယှဉ်တွဲထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်တွင်းသို့...
“သံဝါ မင်း...”

“ဟဲ့တို့ တစ်သက်လုံးပုံပြီးချစ်တာ... အဲ့... အဲ့ဒါ”

“ဟဲ့တို့ တစ်သက်လုံးပုံပြီးချစ်တာ... အဲ့... အဲ့ဒါ”

“နေဦး”

သဲဝါ၏ တမ်းမက်သော အနမ်းတို့ကို သူ ရှောင်တိမ်းလို့

မရ၊

မွှေးပူသတက်သည် ကြမ်းပေါ်မှာ ပုံကျနေခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ထိုစဉ် နာရီခက်သံက အလွန်တီးညက်သော မြည်သံလေး ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူ့ခော့ လဲဝါပါ ပြုလုပ်နေသည့် မျက်နှာနှစ်ခုက ချက်ချင်း ပြန်တွာသွားခဲ့သည်။

“အဲဒါ ဖုန်းလား ဟင်”

သူ့ပခုံးစွန်းမှာခို၍ ဝှိုးသက်စွာ မေးတော့သူ “အင်း” တစ်လုံးပဲဖြေ... နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

နာရီချုံ့သည့် လက်တီအသားမြှောက်၍ ပါးစပ်ရှေ့မှာတပ်ကာ စကားပြောသည်။

ပြတင်းတံခါးနားထိ လျှောက်သွားသည့် သူ့ကို သဲဝါက ခပ်စူးစူးလေးကြည့်၏။

“လက်ကိုင်ပဝါရပြီ အမြန်လာ”

သတင်းက ဒါပဲဖြစ်သည်။

သူ အံ့ဩသွားကာ သုံးမိနစ်တောင့်ဖို့ပြောပြီး သဲဝါကို လှမ်း

ပြည့်၏။

“ဟဲ့သူ့ဝယ်ချင်းတွေ လှမ်းခေါ်နေလို့ သဲဝါ... မင်းကိုတို့

လက်ထိပ်ဖြင့်မေးခဲ့မယ်”

“မလိုပါဘူးဆိုမှ ယူအခု သွားစရာပေါ်လာပြီမို့လား... ဒီတိုင်းသွတ်လိုက်ရင် မျှော်နေရဦးမှာ... တို့ကို လက်ထိပ်နဲ့ထားခဲ့စင်တော့ နောက်ဆံတင်းပြီး ပြန်လာမှာ သေချာတယ်... မြန်မြန်သွား မြန်မြန်လာ ဘယ်လောက်စောင့်ရမလဲပြော”

“မဟုတ်ဘူးလေ... မင်း ဒါနဲ့လှုပ်ရှားရခက်မှာပေါ့”

“ရင်တယ်... ယူသာ ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်မလား အဲဒါပြော”

“အမြန်ဆုံး ရောက်မယ်ဆိုရင် မကျေနပ်ဘူးလား”

သဲဝါ ကျေနပ်လိုက်ပါ၏။

သူ ချက်ချင်းထထွက်သွားသည်။

စတွေ့ကြကတည်းက သူမကသာ ဆုပ်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရသော ငယ်ဗိုလ်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ကိုမှ သူမ ချစ်မိအပြစ်ရှိပြီ။

ငယ်ဗိုလ် အမြင်ကနေ တံခါးသော့ချသွားတာကိုပင် လိုက်ကြည့်ပြီး ရယ်ခိုသေးသည်။

ဒါဟာ သူ့ချက်ချင်း ပြန်ရောက်မည့် သဘောပေါ့... လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကန်ထဲမှာ ရေတွေလှုံနေပါပြီ။

ထိုစဉ် သူမမျက်ဝန်းထောင့်မှာ တံခါးပွင့်သွားသလိုလို အလင်းရောင် တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွား၏။

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမဟုတ်။
သူမ အဆင်သင့် ရွာထားခဲ့သည့် သံချောင်းလေးကို မှုတ်
တင်ခုံပေါ်ကနေ ခဲယဉ်းစွာ တောက်ယူရသည်။

နောက်ဖက် ခါးစပ်တောက်မှာ ပူးယုတ်တွဲခတ်သွားသဖြင့်
လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကောက်ရတာဖို့ မှန်တင်ခုံတို့ ကျောပေးရင်း
သည်။

သံချောင်းလေးအစကို မှန်ထဲမှာမြင်နေရကာ ပေါင်ဒါဘွဲ့
တွေ နှစ်ခုသုံးခုကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထိရမ်းဖယ်ရှားပစ်လိုက်မိလို့။

သံချောင်းကို သေချာမြင်ရတော့မှ မှန်ထဲကို လည်ပင်းထိ
ကြည့်၍ ကောက်ယူရန် သေချာချိန်ကိုင်ပြီးမှ လက်ထိပ်သော့ပေါ်
ထဲတည့်ရ၏။

ထိုအခါ သော့တံသို့မဟုတ် သံချောင်းမလိုဘဲ ကျွမ်းကျွန်
စွာ ဖွင့်ပိတ်သွားသော ငွေခိုက် လှုပ်ရှားမှုတွေကို ပြန်မြင်လာခံ
သဲဝါ ငြိုးလိုက်မိပြန်သည်။

ဒီလက်ထိပ်မပွင့်လျှင် သို့မဟုတ်ပါက သူ့ပြန်မလာသေး။
ရေချိုးဖို့ကတော့ မမြစ်ခိုင်တော့ပေ။

သံချောင်းတံကို ထိုးထည့်ထားပြီးသော်လည်း သော့
ဖွင့်လှီးပွင့်သောအခါ ခန္ဓာလေးတွေစို့လာသည်။

သဲဝါ ထပြုမပျက်သေးပါ။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ခြေထောက်စားသို့ ဒေါက်ခနဲ မာကျေ

သော အရာတစ်ခု ပြုတ်ကျလာ၏။

သေချာငုံကြည့်လိုက်တော့ ဖန်ဂေါ်လီလုံးလေး တစ်လုံး။

မဟူရာရောင် တောက်လက်နေသော ဂေါ်လီလုံးလေးက
အလွန်လှနေ၏။

ဒီဂေါ်လီလေး ဘယ်ကရောက်လာသလဲ ဘယ်သူပစ်လိုက်
သလဲဆိုတာ သူ့တွေးဖို့မပူလျော့သွားခဲ့၏။

ဂေါ်လီလီနိုသွားသည့်ဆီ လိုက်ကြည့်ရင်းမှ...

မုက်လုံးတို့က ရေလှံ့နေသော ရေချိုးကန်ဆီ ပြန်ရောက်
တာ သံချောင်းတံလေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက်နှင့် ထိုဆီလျှောက်ခဲ့မိ
သည်။

ရေဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ပိတ်ဖို့အခက်တွေ့ပြီ။

ရေသွေက လှံ့ကျနေ၏။

မားပွဲဆီပြန်လျှောက်လာရင်း သော့ကိုဖွင့်ဖို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့
လေး ကြိုးစားနေရာမှ စိတ်ဝင်တစား မရဘဲရ မြစ်ခဲ့မိ၏။

အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ကုန်လာသည်။

လယ်ခိုက် ပြန်ရောက်မလာပါ။

အိပ်ခန်းကြမ်းပြင်လက်ထိ ကန်ထဲက ရေတွေလှံ့ကျလာ
သဖြင့် သော့ဖွင့်ခြင်းကိုလည်း ရပ်ရသည်။

သော့ဟံကိုလည်း စိတ်ပျက်စွာ လွှတ်ချလိုက်၏။

ငါးမိနစ် သို့မဟုတ် ခဏအတွင်း ပြန်ရောက်လာမည်ဆို

သော သူ့ဘဲ ပြန်ရောက်လာသောအခါ... .

"ငါ ဒီလောက်ထိ သေချာအောင် လုပ်လွတ်လိုက်တာ
တောင်မှ" ဆိုသော ဒေါသစိတ်လေး ဝင်လာ၏။

ဒီထိုင်းထိုင်စောင့်နေလို့ မဖြစ်တော့မှန်းသိကာ ရေလှမ်း
နေသော ကြမ်းပြင်ကို နင်းဖြတ်၍ ရေချိုးကန်ဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။
လှည့်တ်လေးပါသည့် ဘုံဘိုင်ခေါင်းကို လက်နဲ့မဟုတ်ဘဲ
ခြေထောက်နှင့် လှည့်ပိတ်ဖို့ ကြိုးစားရ၏။

တကယ့်တကယ့် လျှပ်နိုင် မရွေးနိုင်အဖြစ်ကို အားမပါ
အားမရဖြစ်လာမှ ဒီဒုက္ခမသေးပါလားဟု တွက်မိသည်။

ခြေဖျားနှင့် ဘုံဘိုင်ခေါင်းကို လှမ်းချိတ်လိုက်၏။

လှည့်တ်ကို ထိမိသော်လည်း လှည့်ဖြစ်သည်အထိ ချိ
ကိုက်မရဘဲ လူက ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ခြေတင်ချောင်းက ကြမ်းပေါ်ပြန်ကျမီ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ယို
သွားစဉ် ဒုတိယတစ်ချက် ခြေပြန်အကျတွင် ဂေါ်လီလုံးကလေးက
ခင်းလိုက်မိသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေဖျားမှ စုယူဆွဲလို့လိုက်ခြင်း ခံရသလို
လဲငါ တစ်ကိုယ်လုံး ဘယ်လိုမှ ထိမ်းမရဘဲ ရေချိုးကန်ထဲသို့ မှောက်
လက်သား ဗျန်းခနဲ ပစ်ကျသွားလေသည်။

ယိုဘာညိုနီတွင် သူ့မ နှုတ်ခမ်းသည် နောင်တမရတတ်ပဲ
ပြုံးနေခဲ့သော အပြုံးတို့လည်း ရိခဲမည်မသင်း။

ပြန်လာမှာပဲဟု တစ်ထစ်ချ တွက်ခဲ့သော ငယ်မိလ်ကို
သူ့မ ဒေါသနှင့်ယှဉ်သော သတီးရခြင်းများ ရင်မှာ ပြည့်သိပ်ကျပ်
ခဲလျက်... .

အခန်း (၁၅)

သူမကို မြင်သည်နှင့် 'ဟာ... ခင်ဖျားယောက်ဘူး' ဟု
လက်ညှိုးထိုး၍ စကားစလိုက်သူက စသည်။

'ဟေ့ကောင်' ဟု ခပ်ကြိုက်ကြိုက်ဆိုရင်း လက်တို့တားဆီး
သူက ထား၏။

အခန်းထဲပြန်ရောက်၍ လွယ်ထားသည့် ဆလင်းဘတ်ကို
ဖြုတ် ဓမ္မရာပေါ်ပစ်တင်ကာ ဆွဲလာသည့် အဝတ်အစုံလေးကို
စားပွဲပေါ်ဆောင့်ချမိ၏။

မကျေနပ်သည့် စိတ်က ပြောလျှော့မသွားပါ။

ပထမဆုံး ဒက်ဒီဇီက ပြန်လာဝတ်လည်း ဒီရောက်တယ်
ဆို ပြုမိစိ ဖြစ်ထားသလို ပြစ်နေသော ချက်နှာတို့က တစ်ခုခုကို
သိနေသလိုလို ဖြစ်ကွယ်ထားသလိုလို။

မောင်... မောင် ဒီမှာ ဘာတွေခုပ်နေခဲ့သလဲ...

မောင် တစ်ခုခု လုပ်ထားတာတော့ သေချာပါပြီ။

ကြာရိပ် ခုတင်ထက်မှာ ခြေချထိုင်လိုက်ရင်း ဝိုင်နေမိ
သည်။

သူ့မှာတော့ မောင်ကိုတွေ့ချင်လွန်း၍ အလွန်ကြောက်
စရာကောင်းသာ ခြောက်ချားဖွယ်တွေ ပြည့်နှက်နေသည့် ဤဟို
တယ် ဤအခန်းထဲသို့ ကြိတ်မိုတ်၍ အကြိမ်ကြိမ် ခြေချခဲ့သည်။

သည်းခြေပျက်လောက်စရာ ညများကို ကြိုးစားကျော်ဖြတ်
ခဲ့ရသည်။

အမှောင်ထုက ကြီးစိုးလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကြာရိပ် နေရာမှ
ထကာ လက်ဆွဲအိတ်လေးထဲမှ ကက်ဆက် သေးသေးလေးကို
ထုတ်ယူကာ ကက်ဆက်ခွေလေးတစ်ခွေ ထည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် အလွန်ညည်းသော တီးလုံးဆန်များနှင့် နိုင်ငံ
ခြားသီချင်းကို ထွက်ပေါ်စေပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။

မောင်ရှေ့သော ညကို သူမ ဤနည်းဖြင့် တော်လှန်ခဲ့မိ
သည်။

ဒီညလည်း ဤနည်းကိုပဲ အားကိုးရမည်။

သို့သော် ကြာရိပ်မျက်နှာလေးမှာ ကြောက်ရွံ့မှုအစား နာ
ကျင်မှုတွေ နိတွဲလာခဲ့၏။

ဒီည နောက်ဆုံးပဲ မောင်...

မနက်ဖြန် ကြာ ဒီကထွက်သွားတော့မယ်...

မောင်တောင်မှ ကြာကိုထားခဲ့ပြီး မေ့မေ့လျော့လျော့ ထား
ခဲ့ရက်တာ ကြာက သံယောဇဉ်နွယ်နေဖို့ မရှိပါဘူး။

ကြာ မောင်ကို ထားခဲ့တာက ဘယ်ကိုသွားမယ် ဘာ

၁၅၆

အရပ်ခဲထောင့်အချား

ကြောင့်ဆိုတာ မောင့်ကို ပြောခဲ့ပြီးမှသွားတာပါ။
ပြောခဲ့တာထက် ပို၍ကြာခဲ့တာက အခြေအနေကြောင့်
မောင့်ကျတော့ ဘယ်သွားမှန်းမသိ ဘာအကြောင်းနဲ့
မပြောခဲ့ဘဲ ကြာရိပ် လိပ်ပြာလွင့် အသက်ထွက်တဲ့အထိ စောင့်
မှာလား...

ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေသော အင်္ဂလိပ်သီချင်းသံကြောင့်
စိတ်ထဲမှာ အားရှိသွားသလို ခြစ်မနခဲ့သော်လည်း သီချင်းတစ်
ပြီးလို့ တစ်ပုဒ်မလာမီမှာ တိတ်ဆိတ်မှုက ဆိုးဝါးစွာ ကြီးပိုးလာ
သည်။

"ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်"
"ဟင်"

တစ်ခုတစ်ခုနှင့် တံခါးရွက်တို့ ထိုက်ဆောင့်နေသံ...
ထိုအသံပြား၍ လွန်ခဲ့သော တစ်ညက သူမထွက်ကြည့်
ဖူးသည်။

သူမ ခြင်ခဲရသည်မှာ...
"ဘုရား... ဘုရား"

ကက်ဆက်ထဲက သီချင်းသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သော်လည်း
ထိုအသံကိုသာ နားဆွဲမိသည့်စိတ်က စည်းချက်မှန်မှန် ကွက်ပေါ်
နေသော ထိုအသံကြောင့် အားလုံးကို မေ့လျော့ထိုင်နေမိ၏။
သီချင်းတစ်ပုဒ် ပြီးသွားပြန်သည်။

စိုးသပြေညွန့်စာပေ

"ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်"

မြည်သံကို ကြားနေရဆဲ...
ဒါတာသံလဲ ဟိုတစ်ညက အသံဆိုလျှင် သဲဝါဆိုသော
မိုးမ၏ အခန်းရှေ့မှာဖြစ်သည်။
ဘုမကျတော့ သေဘူးလား...
ဒါကို မကြားဘူးတဲ့လား...
သူ့ကြားတာ မကြားတာတော့ မသိပါ။ ကြာရိပ်ကတော့

အပြောပြုနေပြီဖြစ်၏။
သီချင်းသံနှင့် ကြောက်စိတ်က ရောနှောပျောက်ကွယ်မ
ပူးဘဲ တခြားစိကြီးဖြစ်နေသည်။
ဒီတစ်ခါတော့ သူမဘယ်လိုမှ တောင့်ခံထားနိုင်ဖို့ မလွယ်
ပါ။

ဟိုဘက်ခန်းမှာလည်း သဲဝါရှိနေတာမို့ စိတ်ကိုတင်းလိုက်
သည်။ ကက်ဆက်ကို ပို၍ထကျယ်ပစ်လိုက်မိ၏။
သို့သော် ကက်ဆက်သံတိတ်ကျအသွားမှာ တဒုတ်ဒုတ်
ပြည်သံက ရွဲကောင်းစွာ မြည်သံပေးနေဆဲ။
မြည်သံသည် သူမထွက်မလာမချင်း လက်ယက်ခေါ်နေ
သည့်နည်း။

ကြာချီနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။
တံခါးဆီသို့ အကြိတ်၍ ခပ်ရဲရဲပဲ လျှောက်သွားခဲ့သည်။

စိုးသပြေညွန့်စာပေ

တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ အပြင်ကို တစ်ကိုယ်လုံး ထုတ်ရန် လိုက်မိပါသည်။

"ဟင်"

"ခုတ်... ခုတ်... ခုတ်"

ဟိုတစ်ခါ တလေးတိုမြင်လိုက်ရသည့် နေရာမှာပဲဖြစ်ကာ ဒီတစ်ခါ တလေးမဟုတ် သဲဝါ။

သူမ အခန်းရှေ့မှာ ငီးမရှိ၍ မောင်နေပေမယ့် ပြုရိပ်ခိုင်း ရပ်နေသော သက္ကာန်ကို မြင်နေရ၏။

ပြီးတော့ ကျော့ပြင်ထက်မှ ဆံပင်ရှည်တွေ...

ဆပင်တွေက မြင်နေကျလို မည်းခဲအုပ်ဖြာနေတာ မဟုတ်ဘဲ ကျော့လယ်မှာစုကုန်းတာ အနက်ရောင် မျှိုးတစ်ကြောင်း အထက်အောက်ဆွဲထားသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

သူမ ဘာလုပ်နေတာလဲ...။

သေချာကြည့်ရလေ သိက္ခာလာလေ...

သဲဝါသည် လက်ရစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ အခန်းတံခါးကို နဖူးနှင့် ပစ်လိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်ကိုယ်ကို ခေါင်းတွဲစေလို့၍ သေချာကြောင်းပြနေတာ

မျိုးလည်း မထုတ်နိုင်။

တစ်ခုခုကို ဝိတ်ပျက်ကုန်ခမ်း၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနာခံနေ သလိုလို။

တံခါးဖွင့်မရ၍ပဲ ဒေါသဖြစ်နေသလိုလို။

ဝါဆို တံခါးကို လက်နှဲ့ခေါက်ပါတော့လား...

သူမ ရင်ကြည့်နေဆဲတွင် သဲဝါ ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ပြင်ရပ်

၏။

နဖူးနှင့် တိုက်ဆောင့်ခြင်း ရပ်တန့်သွားသည်။

ဟိုနောက် သူမမျက်နှာဒီဘက်ကို တပြည်းပြည်း လှည့်လာ

၏။

"အာမလေး"

ရုတ်တရက် သူမ မျက်နှာကြီး ဆတ်ခနဲ လှည့်လာတာ

၏။

ကိုယ့်မျက်နှာရှေ့ ကပ်တပ်လေးထိ လွင့်တက်လာသလို ဖြစ်သွား

ကြာရိပ် လန့်ဖျန်ကာ နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိသည်။

သဲဝါ သဲဝါ ဘာလဲ...။

မျက်လုံးကြီး ပြူးနေသည့် မျက်ဝန်းထဲမှာ ရေတွေအပြည့်

ထပြင်နီရဲနေသည်။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ ရေခိုးထားစလို ရေသီးတွေနှင့်

သံပင်တိုစပ်စပ်တို့တွင်

ရေညိုခွဲကပ်နေကြ၏။

သူမ မျက်နှာသည် ရေနစ်ထားသူကဲ့သို့ ဖြူစက်စုတ် နူးပွ

နေလျက်...။

ဟိုအဝေးကနေ မျက်နှာရှေ့ကို ချက်ချင်း ရောက်လာပြီး

မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်လိုက်တာ ငါစိတ်ထင်လို့လား...
 မဟုတ်ဘူး... ဝါသေသေချာချာ မြင်လိုက်တာ...
 ကိုယ့်ကိုယ်မှာတောင် ရေပုတ်တွေ စင်သွားခဲ့သေးသည်။
 ကြာရိပ် ကိုယ့်မုက်နှာကို ပြန်စမ်းကြည့်တော့ ဘာလေမှ
 မရှိ။
 စောစောက ရေတွေတကယ်စင်ခဲ့တာပဲ...
 ကြာရိပ် အခန်းတံခါးကို လက်နောက်ပြန်ဆွဲ၍ တပြည်း
 ဖြည်းဆုတ်သည်။
 တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဆုပ်မိထားသော်လည်း လက်မဝါး
 ထဲမှာ ခွေးတွေပိုနေသဖြင့် ချော်နေ၏။
 မဟုတ်ဘူး... ဝါ သဲဝါမဟုတ်ဘူး... အယောင်ဆောင်
 ထားတဲ့သရဲ။
 အခန်းတံခါးကို ကျွော့နှင့်ကပ်လိုက်မိလို့ တစ်ရပ်ရှပ် ပြေး
 လာသည် ခြေသံကိုကြားလိုက်ရ၏။
 ယောက်ျားတစ်ယောက်...
 ဟုတ်သည်။ အတွင်းခံလှိုရှင် အမြူကွက်ကွက်လေးကိုသာ
 အထင်ရှားဆုံး မြင်နေရပြီး ဟောင်းဘီရှည်နှင့်ဖြစ်၏။
 ပြီးတော့ လောင်းကုတ်ဘစ်ထည်။
 အားလုံးသည် အနက်ရောင်ချားမို့ အမှောင်ထဲမှာ ထို
 အရာများက ပျောက်ကွယ်လှလှဖြစ်နေ၏။

တစ်ခုထပ်၍ သေချာသွားသည်မှာ ထိုသူသည် ကြာရိပ်
 ချစ်သောမောင်...
 သူမသည် သေလုနေမှား မကြောက်ရွံ့နေရခြင်းကို တံတု
 ရင်ဆိုင်ရင်း မလာအချင်း စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသည့် မောင်...
 မောင့်၏မြင်မားသောအရပ် အလွန်ကြည့်ကောင်းသော
 ကိုယ်လုံးချပ်ချစ် ကြာရိပ် မှတ်မိနေသည်။
 မောင် ပြေးသည့်ဟန်ပန်။
 အစစအားလုံးကို သူမ မှတ်မိနေသော်လည်း မောင်သည်
 သူမရှိသော သူမနှင့်အတူ နေခဲ့သော ဒီနေရာသို့ အရောက်ပြေး
 မလာခဲ့ဘဲ သဲဝါ၏အခန်း။
 စောစောက သဲဝါရပ်နေခဲ့သော အခန်းရှေ့မှာ ရပ်နေခဲ့
 သည်။
 သော့ဖွင့်ဖို့လုပ်နေသည်လား ဖွင့်နေသည်လား မသိဘဲ
 မျက်နှာက သူမရပ်နေရာသို့ မှတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာ၏။
 တွေ့ခနဲ တစ်ချက်ပြစ်သွားသည်။
 ပြီးတော့ ချက်ချင်းပြေးထွက်လာ၏။
 ကြာရိပ် ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ အခန်းထဲ ကပျာကယာ
 လှည့်ဝင်၏။
 "ကြာ... ကြာ နေဦး"
 ကြာရိပ်ကိုယ်လေး မောင့်လက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ တွေ့ခနဲ လှည့်

ပါသွားသည်။

“ကြာ...”

“ဟင့်အင်း ရှင်... လွတ် နှင့်အကြောင်း ကျွန်တို့သိသွား ပြီး ရှင်ဟာ သစ္စာမရှိတဲ့လူ လူလိမ့် လွတ်နေနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကြာရယ်... မောင်ရှင်ပြန်မယ်... မောင် က...”

“မရှင်နဲ့သွား... ကျွန်မ မျက်လုံးနဲ့ တစ်အင်မြင်ရတာကို ရှင်က တာငြင်းမှာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးကြာ... ကိုယ်ရှင်းပြတာကို မင်း ခဏလေး နားထောင်စမ်းပါ”

“မထောင်ဘူး... မထောင်ဘူး... အဲဒီမိန်းမ တေငုံနေ တယ်ဆိုတဲ့ ချစ်သူက ရှင်ပဲ... ရှင်နဲ့သူ့ အောက်ပြန်နေကြသား ငယ်မိလ် ရှင် ရှင်ဟာ ယိတ်ရက်စက်တဲ့လူ... သန္တာခွဲတဲ့လူ မယ် ထွက်သွား”

ကြာရိပ်ကို ဘယ်လိုမှ ချုပ်ဖက်လို့ မရသောကြောင့် သူ စေ့ခနဲ ပွေ့ချီလိုက်ပြီးမှ အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။ တံခါးကို ကိုယ်နဲ့ပြန်တိုက်ပိတ်လိုက်ပြီး ကြာရိပ်ကို မြေထဲမှ နုနုပျာ တသားချပေးလိုက်၏။ ကြာရိပ် ခေါက်ခနဲ ထထိုင်ကာ ရှိက်ကြီးထထိုင်တော့သည်။

ငယ်မိလ်က နေရာမှထကာ ဆူညံအော်ဟစ်နေသည့် ကက်

စိုးသပြေညွှန်စာအုပ်

အိပ်ကို သွားပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ပြန်လာတာ ကြာရိပ် ဘေးမှာထိုင်၍ ပခုံးလေး နဲ့ ဖက်ထားလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ ကြာ... မောင် ကယ်မသိလို့ပါ... ခောင် ဒီကိုတစ်နေ့က ရောက်တာ... အဲဒီ မှုက မောင် ဒီအခန်းထဲချက်ချင်းလာတာပါ... မင်း မရှိဘူး”

ကြာရိပ်က မျက်ရည်ပြည့်လျက်သော မျက်ဝန်းများနှင့် ငယ်မိလ်ကို စူးစူးရဲရဲ မော့ကြည့်သည်။

“ဪ... ရှင်တို့ ဒီလိုမျိုး ဦးရာလူရမယ်ဆိုတဲ့ ရောင်း နှုတ်ကြီးမှန်း ကြာက မသိခဲ့တာကိုး... ကြာမရှိလို့ ဟိုဘက်ခန်းထဲ ရောက်သွားတာပေါ့... ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ကြာ... အဲဒါလား”

“ဟုတ်တယ် ရှင်နဲ့သဲဝါ အတူနေခဲ့ကြတာ ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလား အဲဒါပြော”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် အဲဒါ”

“ရှင်...”

ကြာရိပ် ဘက်ခေါက်ကာ လက်တစ်ဖက် ဖြောက်တက် သွား၏။ သို့သော် ရှိက်ခွင့်မရလိုက်ပါ။

ငယ်မိလ်က ကြာရိပ်လက်ကောက်ဝတ်လေးကို မမ်းဆုပ် ထားလိုက်၏။

စိုးသပြေညွှန်စာအုပ်

ပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်လုံးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ခြပ်နေအေး ဆွဲပက်ထားလိုက်ပြီး... .

"ဒေါသတွေကြီးမားနေတော့တာပဲ ကြာရယ်... . ဝေရောင်းပြတာကို နားထောင်ပါဦး"

"မထောင်ပါဘူး"

"မထောင်လို့မရဘူး... . မောင့်ကို စိတ်တိုအောင် မလှုပ်တော့ကွာ... . ဒီက တအားနမ်းပစ်လို့မိရင် မင်းဦးသွားရန်ပယ်"

"ရင်နော်"

ငယ်စိုလ်က ကြာရိုင်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဖွဲ့ပက်စလျက်နှင့် ထိပ်ရာထဲမှာ အသာလှဲချလိုက်သည်။

"ဟော် ပြောတာ ဒေသချာနားထောင်နော်... . မောင့်မှာ မာဇီကလွဲပြီး အချစ်ရဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်... . ဝမ်းပေါ့... . မသားဝကားကို တိုတတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ပါတယ် ကြာအဲဒါကို ယုံပါ... . ယဲဝါဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်း မပြောပြသေး... . ပြောပြတဲ့အခါ မောင်နဲ့ပတ်သက်လာရတဲ့အတွက် ပါလာလိမ့်မယ်"

ကြာရိုင် ငြိမ်သက်နေပေးခဲ့ပေမယ့် နားဝင်မချို့သေးဘဲ တိုတာကို ငယ်စိုလ်လီနေသည်။

အထယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဖက်ထားလျှင် ခါးကိုတား

တော်တော်သည့် ကြာရိုင်သည် မကျေနပ်စိတ်လေးရှိနေတိုင်း ကံနှစ်ဖက်ကို တင်းနေအောင် ပိုက်လျက်ကိုယ်ကို တောင့်ထားတတ်၏။

ငယ်စိုလ်ကပြုံး၍ ကြာရိုင်နဖူးလေးကို ငဲ့နမ်းသည်။

သူ့ချစ်သော မိန်းမဟာ တစ်ယောက်တည်း... .

တခြားတစ်ယောက် မရှိဘူးဆိုတာ ကြာရိုင်ကို သေချာရှင်းမူရသည်။

ထိုထဲမှာ ရှောင်သင့်တာတွေ ဆောင်သင့်တာတွေကို သူ့ပိုက်ရင်း... .

အခန်း (၁၆)

အမေးမှာ ဒက်ဒီမရှိပေမယ့် မက္ကပ်မှာ ရေထွားကစား
ကို ဖုန်းဆက်ခွင့်တောင်းရသေးသည်။

ခွင့်ပြုချက်ရမှ ထွက်ခဲ့ရသည်။

ဒက်ဒီဆိုတာ တကယ်တော့ ဦးရယ်ပါ။ . .

"သိန်း ညည်း ခါကိုဦးလို့ မခေါ်ရတော့ဘူး. . . ရန်ကင်း
ကိုရောက်တာနဲ့ ငါကညည်းရဲ့အဖေပဲ. . . ဒါပေမယ့် နောက်
အဖေလို့ ညည်းထပ်ခေါ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး. . . အဲဒါအနိမ့်
လည်း မရှိဘူးလို့ ဝါသင်ဘယ်. . . ဒီတော့ ဒီအဓိပ္ပာယ်ပြော
ဒက်ဒီလို့ခေါ်ခေါ်ပါ. . . တိမှာ လူနေမှုအဆင့်အတန်း အစစ ပြန်
လာလိမ့်မယ်. . . မြင်မြင်မြတ်မြတ်နေ မမောက်မာနဲ့ စကား
တာ သတိမလပ်စေနဲ့. . . ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို အပြန်သေ
ပယ်"

ဒက်ဒီက တားရမှာပဲလည်း

အဖေဖုန်းက ချစ်တော့ကတည်းက ဦးလေးမျက်နှာ
သာ အပေလို ကိုးကွယ်မှာမို့ ဒက်ဒီလို့ခေါ်ရသည်အတွက်

မှာ အခက်အခဲမြင်ခဲ့ပါ။

သူတို့တူပရီးကို မြို့ထိရောက်အောင် ယခုကဲ့သို့ အစစ
အရာရာ အခြေအနေအားလုံး တိုးတက်ပြောင်းလဲသွားအောင် ကူ
ညီစောင့်ရှောက်ခဲ့သည် ဦးမျိုးဆက်တို့ ညီအစ်ကိုလိုလည်း ကျေးဇူး
တင်ခဲ့မိသည်။

ထို့ကြောင့် ဒက်ဒီမှာထားသလို ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် သွေး
သားရင်းချာတစ်ယောက်လို ကြာရိပ်တစ်စုံတစ်ယောက် ဆက်ဆံခဲ့၏။

ကြာရိပ်အတွက် သီးသန့်တိုက်ခန်းနှင့်အဖေဖို့နှင့် စီးဖို့ကား
က အဆင်သင့်။

ခုဆို ကောင်းလည်းပြီးခဲ့ပြီ။

အလုပ်လုပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းတော့ ဒက်ဒီ ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် သွားလာလည်ပတ်ဖို့ သက်သက်လည်း သိပ်
မထွက်ဖြစ်သဖြင့် ခုလိုသင်္ကြန်ရက်လေးမှာတော့ သူများတကာလို
ပျော်ချင်မိသည်။

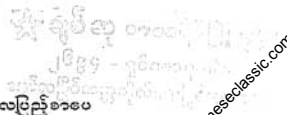
"ဟေး. . . မပြီးသေးဘူးလား ကြာရိပ်. . . တိုမှာသူများ

တွေ နေရာရကန်ပြီ"

"လာပြီဟဲ့"

ကြာရိပ်သွက်လာတော့ အားလုံး ဟေးခနဲအော်၍ လက်
ခုပ်တီးကြ၏။

"လှတယ်ကွာ"

“အေးဟယ်... ထို့မူလုပ်မှာ ကြယ်ကြွေပြီ”

ကြာရိပ်ကို ရှက်တွေးမိကာ ဝိုင်းစကြသည်။

ပိတောက်ရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် သင်္ကြန်နီနီမှ လှအောင် တမင်ပြုပြင်ထားခဲ့တာဖြစ်သော ဆန္ဒယ့်တို့က ပဲခူးအောက်မှာ ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့လေးရောက်ကာ အိန္ဒိယလှပနေ၏။

ရေခိုက်မိတ်ကပ်နှင့် မျက်နှာလေးက ရောင်စုံဖတ်င်ဆီ ဝင်းဖိုနေသည်။

ထို့ပြင် လည်တိုင်မှာ ကြိုးဖျော့နှစ်ကုံးထပ် လုံးချောလက်ကောက်ရှစ်ကွင်း လက်စွပ်မှချိန်းကအစ ရွှေကိုညှိတ်နေအောင် ဝတ်ထား၏။

ဤသည်မှာ ရွှေကိုကြွားဝါလို၍ မဟုတ်ဘဲ ပိတောက်နှင့် အပြိုင်ဝင်းတောက်နေအောင် တမင် ဆင်ခြန်းထားတာမှန်းလည်း သိသာကော ကြာရိပ်ကိုယ်မှာ မြီးပြတ်လက်နေခဲ့၏။

သုဝယ်ချင်းတွေက နီးနီးလေးမှာရှိသော ဣန္ဒာဝိသို့ ကြာရိပ်လက်ကိုဆွဲ၍ တအားမြေးကြသည်။

လက်ထဲကို ရေခိုက်လာသည့်သူကသည်။ ရေလောင်းဖို့ ပြေးလာတဲ့သူကလား။

“ဟာ... ဟေ့ ဒီလိုမလုပ်ကြနဲ့”

ကြာရိပ် တာမှမပြောရဘဲနှင့် နေ့ကစိုင်းဝန်းတာကွယ်လိုက်ပြီး ထိုထဲမှ သန္တာက အသံကယ်ကျယ်နှင့်...

“ဒီလောက်လှတဲ့ ငါတို့ထဲက သင်္ကြန်မင်းသမီးကို နှင်တို့ ဝက်ကြီးတွေနဲ့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လောင်းချလိုက်လို့ ရေခိုသွားနဲ့ နှမော့စရာကြီး မလောင်းကြပါနဲ့ဟာ... သက်ဆိုင်သူလာမှ”

“ဘာလဲ... ”

“ဘာလဲဟ... သက်ဆိုင်သူ သူ့မှာရှိလို့လား”

“ကြာရိပ်မှာ မရှိဘူး တို့သိတယ်”

သူမကို သိနေသူတွေကော မသိတဲ့သူတွေကပါ ကိုင်းထားသည့် ဖလားတွေကို ပြန်ချလိုက်ကြသည့်တိုင် ပြုံးစိစိ စနောက်နေကြဆဲ။

“ငါက ရည်းစားလာမှာကို ပြောတာမှ မဟုတ်တာ... အဖျိန်တန်ရပ် ထိုက်တန်တဲ့သူ ရောက်လာမှာပေါ့”

“ပြောရင်းဆိုရင်းလာပြီ... ဟိုမှာကြည့်စမ်း ဟိုမှာ ဟအားချောတယ်”

သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်ထဲမှ စကားကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ဆိုငင်ကယ်တစ်စီးပေါ်မှ လက်ရှည်ဆွယ်တာအနက် ဘောင်းဘီရှည်အနက်နှင့် ဆိုင်ကယ်စီးပြီးထုပ် ဆောင်းထားသည်။

သို့သော် ဣဝင်းနေသော လယ်တိုင်မှမ၍ မျက်နှာတန်း ဖုထုတို့ကိုပါ လှမ်းမြင်နေရသဖြင့် ချောသည့်ရုပ်မျိုးပါ။

ရေပက်ကြသည့်လှတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။

သူသည် ဆိုင်ကယ်လတ်ကို ပာဗတ်ကကိုင်ထားကာ တစ်ဖက်က မျက်နှာနှားမှာ ကာကွယ်လျက် ဟိုဒီဒဲရှောင်နေ၏။ သူမတို့ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဆိုင်ကယ်မီးဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ရလေသည်။

“ဟေး... ဟကယ်မိကယ်ဟ... ကြာရိပ် သွားသွား ရေသွားလောဦး”

“ဟာ... မလောင်းခဲ ဒီလောက်ခွဲနေပြီမှဟာ”

တိုက်တွန်းကြ တားမြစ်ကြနှင့် ကြာရိပ် စိတ်ညစ်ပြန်သည်။

“ဟဲ့... သူက မထွင်တွေ့အများကြီးကို ခြတ်လာရတဲ့ဟာ ခွဲမှာပေါ့... ကြာရိပ်သွားစမ်းပါ... အားလုံးစံမှ သွားလောင်းသေချာလောင်းနေရီ ရော့... သွား သွား”

သန္တာကိုယ်တိုင် ရေခဲလားကို လက်ထဲလှည့်ပေးကာ တိုက်တွန်းနေသဖြင့် ကြာရိပ် ရေပတ်သုတွေကြားထဲ ဟိုးဝင်ခဲ့သည်။

သူသည် ဆိုင်ကယ်မီးဦးထုပ်ကို လက်ကိုင်ရာချိတ်၍ စေ့ဆက်ထွက်ခွာဖို့ ပြင်နေဖို့ ကြာရိပ် အနားရောက်အောင်မှ ရေပတ်လက်ကျနေသည့် သူ့ဆံပင်တွေထဲ လက်ထည့်ကာ ဆတ်ခနဲ ခါထုပစ်၏။

“ဟို”

ကြာရိပ် မျက်နှာကို ရေတွေ ဖျန်းခနဲလာပင်၏။

မျက်လုံးထဲထိ ဝင်လာတွေက ဝင်ကုန်သည်။ မျက်ဝန်းတွေ မျက်ခနဲ ခိုတ်ချပစ်လိုက်မိကာ ဒေါသက ချက်ချင်း ဖြစ်၏။

မိတ်ဆတ်တတ်သည့် အကျင့်က ဒီလူကို ရေမပက်တော့ဘူးဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ရေမလားကိုပိုက်လျက် ရေဂင်သော မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် တစ်ချက်ပွတ်ရင်း နောက်သို့ ပြန်လှည့်၏။

“ဟေ့”

အသံနှင့်အတူ ကြာရိပ် လက်ကောက်ဝတ်လေးမှာ ရေခဲနေသော လက်တစ်ဖက်က မျက်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လာ၏။

“ဟင်”

ကြာရိပ် ဒေါသဆောင့်ခနဲဖြစ်လျက် ပြန်လည်ကြည့်မိသည်။ သူ့မျက်နှာက အံ့ဩစူးစမ်းခြင်းများနှင့်...

“မင်း မင်း ကြာရိပ်လား ဟင်”

ဟုတ်တယ်ဟု မပြောဖြစ်သေးဘဲ ကြာရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဟကုန်အောင် တဖန်တဖန် ပြန်ကြည့်မိလျှင် သူက သေချာသွားသလို ဝမ်းသာအားရ ပြုံးလိုက်၏။

ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

အားလုံးသတိထားမိဖွယ်ရှိသော သူတို့နှစ်ယောက်ဆီမှာ လူအများ စူးစမ်းဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

“ကိုယ် မင်းကိုတုပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ... ချက်ချင်း ပြန်လှည့်သွားလို့ ဆွဲထားလိုက်ရတယ် ဆောရီးနော်”

အနားမှာလာရပ်လိုက်တော့ သူ့အရပ်က မြင့်မြင့်မားမား နှင့် ဟိုတုန်းက မြင်ခဲ့သလိုပဲပဲ မျက်နှာပြင်က ဝင်းဒန်ကြည့်စင် နေသည်။

ကြာရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုလာတာ... . .

“ခွင်တ ငယ်ဦးလှပေါ့နော်”

ဟု မရဲတရဲလေး မေးမိသည်။

သူက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ကြာရိပ် ကိုင်ထားသည့် ဖလားကို ဆွဲယူသည်။

“သူများလာခေါင်းသွားလို့ တိုက်နောက်ကျသွားဦးမယ်”

ဟု သူ့ဟာသူပြော၍ ခွင့်မတောင်းဘဲ ကြာရိပ်ကိုယ်လေး ကို ပခုံးမှနေ လောင်းချလိုက်သည်။

“ကိုယ့်မှာခိုတော့စို့နေပြီ... ဒါပေးမယ့် ခင်ထံထိမပေါက် သေးပါဘူး... ရော့ ပြန်လောင်းနော်”

ရေတစ်ဝက် ချန်ထားကာ သူ့ပစ်ရင်ချက်ချနေသည်။

ပြီးတော့ ကြာရိပ်လောင်းလို့ရအောင် ကိုယ်ကိုညှပ်၍ ပခုံးတစ်ဖက်စောင်းပေး၏။

“ဟေး... .”

လက်ခုပ်သံတွေ ချယ်ခမာလိုက်သံတွေကြောင့် ကြာရိပ်

ရှက်သွားသော်လည်း သူကပြုံး၍ ကြာရိပ် မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့် ၏။

“မင်း သိပ်လှတာပဲ”

ဟုထပ်၍ တိုးတိုးလေးပြောတော့ ရှက်ရှက်နှင့် ကြာရိပ် ရယ်ပစ်လိုက်မိ၏။

နောက်နေ ဒီကဲ့ပဲလာမယ် ဟုပြောကာ သူပြန်သွားတော့ စလိုက်နောက်လိုက်ကြတာတွေ ဆူညံပွက်ထလျက် ဘယ်လိုရှင်းပြ ရမှန်းပင်မသိ။

နောက်နေကျတော့ သင်္ကြန်အကျနေ့... .

သူ့ စကားပဲ ရောက်လာပါသည်။

ဆိုင်တယ်စီး ဦးထုပ်နှင့် ကိုယ်ကိုရေမစိုအောင်လာတာ ဖြစ်ပြီး ကြာရိပ်ဆီရောက်မှ မဏ္ဍပ်နားထိလာကာ အပေါ်ကထပ် ဝတ်လာသော ဓားကင်ဂိုဏ်း၍ ဦးထုပ်ပါဖယ်ပေး၏။

“ကဲ့... ရေလုံးဝမစိုသေးဘူး... ရော့ လောင်း”

ကြာရိပ်ကိုလည်း သူက ပြန်လောင်းကာ အနားမှာရှိသမျှ လူတွေကို တရင်းတခိုး နှုတ်ဆက်၏။

“ကြာနဲ့ ငြိမ်တော်က ဟိုတုန်းကတည်းက ငယ်သူငယ် ခုင်းပါ”

ဟု ဘယ်သူမှ မမေးဘဲပြော၏။

တော်ပါသေးသည်။ မနေ့က ကြာရိပ်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ

ပြောခဲ့သည်မို့ သူသည် ကြာရိပ်ကို ဇွတ်ခေါ်၍ အဖေအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ထိ အတူသွားဖြစ်ခဲ့၏။

မအောင်နှင့် သိပ်တော့မဝေးပါ။

ဒါပေမယ့် သူမရင်တွေခုန်နေခဲ့သည်။

ဒက်ဒီသိသွားလျှင် မလွယ်။

ကြာရိပ်သည် နေရာတကာမှာ ပြောရုံဆိုရုံ ပွင့်လင်းခဲ့သလောက် ဒက်ဒီမကြိုက်တာဆို ဘာမှမလုပ်ရဲခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဒက်ဒီက ဟိုတုန်းကတည်းက အနေတည်သည်။

ဦးလေးကို ဂရုစိုက်ခဲ့သလို အဖေလည်း တာဝန်ကျေခဲ့၏။ အပြစ်လုပ်ချင်တော့ လုံးဝမကြိုက်တတ်ပါ။

ရိုက်နှက်ဆုံးမတတ်တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူးပေမယ့် စူးရဲတင်းမာစွာ စူးစိုက်ကြည့်တတ်သော ဒက်ဒီမျက်လုံးတွေကို ကြောက်သည်။

ကြာရိပ်အမူအယာများကို အကဲခတ်မိတော့ ငယ်ငိုလိင်တစိုက်ကြည့်ရင်း...

"ကြာ အရင်တုန်းကလည်း ခပ်စွာစွာ ခပ်ရဲရဲလေးတွေ မရှိတော့သလိုပဲ... ဒါပေမယ့် တအားလူလာတာတော့ သေချာတယ်"

"ကိုယ်ကလည်း ဒါပဲပြောနေဘာပဲ"

ဟိုတုန်းကတော့ ကိုယ့်အသက်နဲ့ မတိမ်းမလိမ်းမို့ နင်နဲ့ငါနဲ့တောင် ပြောဖို့နေရာလှခဲ့ဖူးသည်။

ခူတော့ သူ့ပုံစံ အရပ်မားမားကြီးနှင့် ကိုယ်ဆိုတာ ဘယ်ကုန်ထိုက်ထွန်းရဘဲ ခေါ်မိခဲ့သည်။

ကြာဟုသူခေါ်ခဲ့တာလည်း လူကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်၍ပဲဖြစ်သည်။

"မင်းယုံငြါမလား မလိဘူး... ကိုယ်လေ စပယ်တင်မို့ မလားနဲ့ တောင်မလေးတင်ယောက်ကို ခဏာဏာ သတိရဟယ်"

ကိုယ့်ကိုပြောနေမှန်းသိတော့ ကြာရိပ် ရှက်မိသည်။ ငယ်ငိုလိင်သည် ထိုနေ့မှာပဲ သူ့စွဲလမ်းခဲ့သည့် အချစ်ကို ပွင့်ဟသွားခဲ့လေသည်။

"အချစ်မှာစောတယ် နောက်ကျတယ် မရှိပါဘူးကွာ... ဟိုယ့်မှာ ကယ်မိမ်းမကိုမှ သတိတရ ဖြစ်လောက်စရာ မရင်းနှီးခဲ့ဖူးဘူး... မေ့မရဘာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ မင်းကိုကိုယ်ပြန်တွေ့ရတာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဆုလာဘ်ပဲကြာ... တကယ်ပါ မင်းကိုကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်"

အကြောင်းပြချက်က သူလာ ဥပဒေဘက်တော်သား။

"ဒီနေရာကနေ ဟိုရောက်ချင်ရောက်သွားတာ... အချိန်ကလ သတ်မှတ်လို့ မရဘူးကွ... ဒါကြောင့် နောက်အကြာကြီး ပြန်မတွေ့ရရင် ရင်ထဲမှာ အနာဖြစ်လာဖွယ်ရှိတယ်... အလွန်းပြန်ဖြစ်ဆန်းဆန်းကြီး ပြောလိုက်လို့ အသင်မသေးနဲ့ တကယ်ချစ်တာ"

သူပြောတာ တကယ်ဖြစ်မှန်း ကြာရိပ် ယုံခဲ့ရတော့သည်။
သူက ချစ်ကြောင်းကို ဖွင့်ဟခဲ့ပြီး ကြာရိပ်ကို ချစ်သလား
ဟု မေးခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်ပြေးတော့ သူ့ပျောက်သွားလိုတာ ခုန်လတ်
တိ။

ခရီးသွားဟန်လွဲ ရည်းစားစကား ပြောသွားတာလားဟု
ကြေကွဲမိရင်း မပြေလိုက်ရသော အမြေတစ်ခုက ရင်ထဲမှာ တုံ့ဖွဲ့ကာ
သူပြောသလို အနာမြစ်နေပြီလား မသိ။

အခန်း (၁၇)

“ဟင်... ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီ ရောက်လာသဖြင့် လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် စာ
ပုပ်လည်း လွှတ်ကျ၏။

နေရာမှချက်ချင်း ထရပ်လိုက်မိတာ ကိုယ့်မှာအပြစ်ရှိနေ
ဖြစ်သည်။

ဒက်ဒီသည်လည်း ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်တော့ပါ။

အကောင်းစားပုဆိုး တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် အနားမှာအစောင့်
ရှောက် အဖော်အလှော်များနှင့် ဖြစ်၏။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ဒယ်ဒီကားဝင်လာကတည်းက ဟင်
ပြစ်သွားကာ ဒက်ဒီဆင်းလာတာမြင်တော့ စာအုပ်လွှတ်ကျ၏။

ကိုယ့်ဆီလျှောက်လာသော ခြေလှမ်းများကြောင့် ကိုယ့်
ပြစ်ကိုယ်သိနေသော ကြာရိပ် ကတုန်ကယင်လေး ထရပ်လိုက်မိ
သည်။

“သမီး”

“ဒက်ဒီ”

၁၃၀

ဆုရိုက်ပေးသောအခါ

ဦးမင်းထင်ခေါ် ဦးကော့မိုင်သည် မျက်နှာကြီး ရဲတွက်တတ်
 ဟာလျက် ကြာရိပ်နှင့် မျက်နှာခင်းဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်၏။
 ခေါ်သကဲ့ ချွတ်တီးလိုက်သည့်ဟန်က လက်နှစ်ဖက်နှော
 ပစ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို ဆီဖိခိ ဝိတ်ပစ်ခြင်းကြောင့် ပို၍ သိသာထင်
 ထင်နေကာ ရေကပ်လာပြန်သွားခဲ့သည်တတ် ဦးစော
 တင်ချက်မှထိုင်မသွား စကားသံကို ချက်ချင်း မထွက်ဘဲ ကြား
 နေသော တိုက်ကလေး၏ ဧည့်ခန်းကို ဝေဝေကြည့်နေပြီးမှ ခေါ်
 ထပ်မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

“သမီး ညည်းကို ငါတည့်တည့်ပဲဖမ်းမယ်... အခု
 လှိုင်း ခြေစမ်း”

“ဟုတ်”

“ညည်း ငယ်မိလ်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ကြိုက်နေတယ်ဆို
 ဒီလောက်ထိ ပွင့်လင်းသော ငေးခွန်းကို ချော်သင့်မ
 သဖြင့် ကြာရိပ် ရုတ်တရက် အယ်လိုခြေရမုန်းမယ်၊
 မဟုတ်ပဲ တူး-ဟုခြေလျှင် ညာတာမုန်း ခက်ဒီသိမည်
 ဟုတ်ပဲတယ် ဟုညည်းမပြောနဲ့”

“ဖေးနေတာ ခြေလေ”

“ခက်ဒီ သမီး”

“ဟုတ်ကား မဟုတ်တာကို ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါးပြော
 ကြာရိပ် ခေါင်းလေးခုံချကာ ညိတ်ပြလိုက်တော့ ပြန်”

မိုးလပြည့်စာပေ

ကျယ်လောင်သော အက်ခေါက်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဒီတောင် အာကောင်လဲ ညည်းသိရဲ့လား”

“သူ့လူကောင်းပါ ဒက်ဒီ... မိဘမျိုးရိုးလည်း သန့်တယ်
 သူ့ကိုယ်တိုင်က ခုရဲအုပ်တစ်ယောက်ပါ”

“အေး ဟုတ်တယ်”

ထိုစကားသုံးခွန်းကို အလွန်ကျယ်လောင်စွာပြော၍ ဒက်ဒီ
 ခြေဆောင့်သည်။

“ဒါဒီမိကောင်းမခင်ကဲ့ပဲ ငါကကမ္ဘာမကျေတာ... ခုရဲ
 ကုပ်ဆိုတာကို မုန်းတာ”

ပြောပြီး အသံကိုပြန်နှိပ်ချ၍ ကြာရိပ်နားကို ပိုက်ရပ်
 သည်။

“ရိုးရိုး ရဲနွယ်တွေလေ... သူ့အဖေကရဲအုပ် ဦးစိုးငယ်တဲ့

ကဲဒီလူပဲ ညည်းအဖေကို ထောင်ကျအောင်ချတာ... အပြစ်မရှိတဲ့
 လူရိုးလူကောင်းကို ရိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့မိတယ်ဆိုပြီး ဖမ်းပစ်လိုက်တာ
 အယ်လောက်ထိလဲဆို ရွာကိုတောင် လိုက်လာသေးတာကြည့်...

... ငါ့မှာဘဲဒီတုန်းက ရွာစဉ်ကျော်ဘက် ထွက်ပြေးပြီး
 ပုန်းနေရတာ သုံးရက်လုံးလုံး ကျောက်ကြားထဲက ဖားတွေချည်း
 ပါးကပ်စားနေခဲ့ရတယ်... သူ့အားကိုတောင် ခေါ်လာပြီး ညည်းနဲ့
 ပတ်သက်အောင်လုပ် ဖော်ထုတ်ဖို့ အကြံကြီးတဲ့ကောင်”

ဟင်...

မိုးလပြည့်စာပေ

မဟုတ်ပါဘူး... ကြာရင် ခွေးရူးကိုက်ခံလို့ မောင်က ကယ်ခဲ့တာဟာ တမင်ပတ်သက်ဖို့ ကြီးစားတာမှ မဟုတ်တာ ဝါ တကယ်တိုက်ဆိုင်ခဲ့ပါ။

ကြာရင် ပြောချင်ပေမလို့ မပြောခဲ့ပါ။

ဦးစောနိုင်၏ဓေါသများက မီးပွားများသဖွယ် အဆိုဒ်ခွဲ ရွေး လွှင့်နိုင်ပေါက်ကွဲလာနိုင်ပါ၏။

“ငါ့အစ်ကိုကို ထောင်ထဲမှာ အသေဆုံးခဲ့သေးအောင် ဖန်တီးခဲ့တဲ့ကောင် သူ့အမြစ်ဖြတ်ဖို့ ရွာကိုလာရှာတုန်းကသာ ငါ့တို ဖမ်းခိုသွားရင် ညည်း ခွေးဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီ နားလည်ရဲ့လား”

“ဒက်ဒီကို သူက ဘာအပြစ်စွဲ ဖမ်းနိုင်မှာလဲ ဒက်ဒီ... ဒက်ဒီမှ ဘာမှမလုပ်တာ”

“ဟ... ညည်းအဖေ့ ညီအစ်ကိုလေ... အမှုလမ်းကြောင်း သယ်လောက်ပြန်ကားနိုင်တယ်ဆိုတာ ညည်းက ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

ဦးစောနိုင်ရင်ထဲရှိတိုင်း ပြောမရသဖြင့် မိုက်လုံးကြီးလှသော တုမဖြစ်သူကိုပဲ ဆွဲကိုင်းလွှင့်ပစ်ချင်လာခဲ့မိသည်။

လူကြီးတွေ ကယ်လိုလှုပ်ရှားနေရသည်။

ဘာတွေ ပတ်သက်နေသည်ကို သင်းကလေး ဘာမှသော်တိုက်ဆိုင်လွန်းသည့် အပြစ်တွေကလည်း ဒီကောင်သားမှ ကိုယ့်တုမလေးက ရေဝက်ဆုံနေပြန်သည်။

ပြီးတော့ ဒီကောင်ကလည်း ရေမြွေကလေးမဟုတ်။ ခုရဲ့အုပ် ငယ်ငိုလ်တဲ့...

ကြာရိပ်ကို တကယ်စိတ်ဝင်စားလို့ ချဉ်းကပ်တာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

“ညည်း အဲဒီကောင်ကို လုံးဝအဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါ... ငါသဘောမတူဘူး... အဲဒါရန်သူ ဒီကောင်အကြံနဲ့ တမင်”

“ဝါတော့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ... သူနဲ့သမီးတွေက တည်းတ ခုချိန်ထိ အားလုံးက ရိုးရိုးသားသားပါ... လူကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး သမီးတို့...”

ကြာရိပ် စကားမဆုံးမီ မိုက်ချက်က ပြောင်းခနဲကျလာသည်။

ပါးစပ်ထဲမှာ ငံဘိက္ခိ ပူမွှေးသော အရာတွေ ချက်ချင်း တစ်လုံးပြည့်လာ၏။

မကည်မပြီမီ လှိုင်ခတ်နေသော နှုတ်ခမ်းသားတို့ကြားမှ ယိုစိန်မီးကျလာသောအခါ ထိုအရာများက နီမွှေးသော သွေးများ ဖြစ်၏။

ဘယ်တုန်းကမှ မရိုက်နှက်ခဲ့ဘူးသော်လည်း ဒီတစ်ခါရိုက်ချက် ပြင်းသွားသည်။

အဖြစ်ကို ဦးစောနိုင် နောင်တမရခဲ့ပါ။

ခေါ်သူက ထို့ထက်အတိုင်းအဆ များစွာပိုနေသည်။
 မြစ်ခဲသော ပဋိပက္ခတို့၏ရလဒ်က နောက်နှစ်ရက်မှာပင်
 ကြာရိပ်ကို တစ်မြို့လုံး ပြောင်းရွှေ့ခေါ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
 တစ်လတိတိ ကြာသောနေ့မှာ မောင်လိုက်လာသည့်
 အစောင့်အရှောက်များနှင့်နေရသော ကြာရိပ် ချောင်းလှ
 ဆိုင်မဲ့နေစဉ်မှာ ဈေးဝယ်ထွက်ပြီးအပြန်တွင် အနားသို့ မောင်
 ရောက်လာ၏။

“ကြာ”

“ဟင်... မောင်”

“လာ”

ကြောမြဆိုင်သည့် အခက်အခဲတွေ့ သောကသွေကို တား
 အစပြောရမှန်း မသိဘဲ နှုတ်ခမ်းပြင်နေဆဲ မောင်က ကြာရိပ်လား
 ကလေးကိုဆွဲ၍ လူတွေကြားထဲ ပတ်ပြေးသည်။

အခက် မောင်ဘယ်ကို ခေါ်နေမှန်းမသိ။

နောက်ကျော ကြာရိပ်တို့နောက်က ဒက်ဒီလူတွေ လို
 လာတာကို မြင်လိုက်ရ၏။

နောက်ဆုံးမှာ ခဏတွေ့ဖို့ နှာဖွေလိုက်လာခဲ့သော မောင်
 သည် ကြာရိပ်ကို မထားခဲ့တော့ဘဲ ခိုးပြေးခဲ့၏။

“မောင်တို့ခွင့်လွတ်ပါကွာ... တကယ် ရည်ရွယ်ချက်
 ပါသွား... ဟိုမှာမတွေ့ရတော့ ရင်တွေပူပြီး လိုက်စွာနေတာ...”

တွေ့မယ်တိုင်ပင်မယ် လိုအပ်ရင် ခွန့်စားမယ်လို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ
 (မေ့ မောင်နားလည်သွားတာက မင်းကိုဘယ်လိုမှထားခဲ့လို့ မဖြစ်
 တော့ဘူး... နောက်ထပ် တွေ့ရမိက မေးပြီ”

မောင်က အံ့ထပ်ထပ်ဘောင်းပန်သည်။

လူပျိုရင်ကြား မင်္ဂလာဆောင် တခမ်းတနား မလုပ်ရသေး
 ကဲ စည်းစိမ်ပုံပါမည်ဟု ကတိမေး၏။

ကြာရိပ်ကို နယ်စပ်မြို့တစ်မြို့ဆီ ခေါ်လာပြီး မောင်က
 ပြော၏။

“ဒီဘက်မှာ မောင်တာဝန်ထမ်းနေတာ မပြတ်သေးလို့ကြာ
 မင်းလည်းပင်းရုံဒက်ဒီခွဲဝေးမှ အကြောက်ပြေမှမို့လား... မောင်
 ကိုယ့်နော်... မင်းကိုမောင်တာကယ် ဖြတ်နိုးလို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ”

မောင်ကို ကြာရိပ်ယုံပါသည်။

အစကတည်းက အဟုနုရသည့် သိပ်မရှိသော ဒက်ဒီကို
 မခွဲနိုင်လွမ်းဆွေးလောကအောင်လည်း မခံစားခဲ့ရ။

ဒါပေမယ့် ကြာရိပ်ကို နိုးလာပြီးမှ မောင် ငေးဝိုင်းတွေဝေ

နေတတ်တာကိုတော့ ရင်ထဲမှာအကြံကြံနေမိသည်။

ငါ့ကိုနိုးလာခဲ့တာ မှားပြီလို့ ခမာင်တွက်မိနေသလား...

တကယ်တော့ သူ့မထင်သလို မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ငယ်မီလ်သည် ကြာရိပ်ကို မထားခဲ့နိုင်တော့၍ မရတရ

နိုးလာခဲ့ကာဖြစ်သော်လည်း တာဝန်ဆိုင်သော တာဝန်ထဲမှာ ဦးစော

နိုင်ဆိုသည့် နာမည်တစ်ခုကို ခေါင်းစည်းဖတ်လိုက်ရသောအခါ..

“ဒါ တာဝန်ပဲလား... နှလုံးသားကို သင်သပ်ထားပါ၊ ဒက်ဒီတို့သားတို့ဟာ နိုင်ငံတော်အတွက် နှလုံးသားတစ်ခုတည်းသာပမကဘူး ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ လျှထားကြပြီသား... မတွေ့ဝေပါ၊

... ဒီကေ့စ်ကို ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် အချက်အလက် သတ်သေနှံနှစ်ပေါင်းများစွာ ရွာဖြေစုဆောင်းခဲ့ရတာ... သိပ်ကိုရှုပ်ထွေးနက်နဲပြီး ဂန္ဓိရဆန်တဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုပဲ... တတယ်တော့ တရားခံအစစ်က ဦးကျောက်တုံး မဟုတ်ဘူး... ဦးမင်းသင် ခုတော့ ဦးစောနိုင်ပေါ့ကွာ... တစ်ယောက်က မတော်တဆ တစ်ယောက်က တမင်တကာ”

“ဂန္ဓိရအတတ်တွေနဲ့ စီရင်စားတဲ့ ရုပ်တုတစ်ခုနဲ့ ပဉ္စလက်ဆန်ဆန်လှုပ်ရှားနေကြတာ... အဲဒီထဲမှာ အဓိကကိုင်တွယ်နေတဲ့ လူက ဦးစောနိုင် ဒီအမှုကို စတွေ့တုန်းက ချောင်းလေးရွာကို ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် ရောက်တယ်... ”

... ဒီအမှု ဒါလောက်နဲ့မကနိုင်ဘူးဆိုတာကို တွက်တာယ်... သေသပ်တဲ့ မောက်ထွင်းမှုတွေကို ကျကျနုနု ကျကျသွန်းနေတဲ့ဝတက်ပြားဟာ ဦးစောနိုင်ရဲ့လက်ရင်း တပည့်တွေထံကွ”

ဦးစိုးငယ်က သားဖြစ်သူတို့ သေချာရှင်းပြသည့်၊ ဂျပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဝိုင်းကျသွားသော သား၏နုလုံသ။ ဘယ်လောက်လိမိုက်သွားမုန်းလည်း သူသိသည်။

တို့ကြောင့် အထပ်ထပ် သတိပေး၍ မာမိန့်ပါချ၏။

“ဒီအမှုကို ဝတက်ပြားကသာ မဖော်ဘူးဆိုရင် ဒက်ဒီမှာ အဖြစ်ကို ဘယ်လောက်ပဲသိထားထား တုတ်ဖော်ဖို့ ခက်နေမှာပဲ ဂန္ဓိရပညာဟာ ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းချုပ်လို့ မရဘူး... ”

... ဥပဒေဆိုတာက နှုတ်ထွက်စကား ဝတ္ထုပစ္စည်းသက်သေတွေအများကြီး စုဆောင်းရတာမျိုး... ဒီတော့ သားကို ဒက်ဒီအလွန်နက်နဲတဲ့ ကေ့စ်တစ်ခုလုံး ထိုးအပ်လိုက်ပြီ ထမင်းပွဲရွှေ့ချပေးမှ သားကစားရဲဘူးလား”

သူ ဝိုင်းနေခဲ့သည်။

မခင်ကိုထောင်ချ ဦးလေးကိုထောင်ချ။

သူတို့ သားအဖ၏ ဥပဒေဝန်ထမ်းဆိုသော တာဝန်များကို ကြာနားလည်ပါ့မလား... ပြီးတော့ ဒီအဖြစ်တွေကို ကြာသိထားရဲ့လား... ”

မသိပါစေနဲ့ ကြာဟာ သိုးငယ်ကလေးပဲဖြစ်ပါစေ... ”

ဦးစောနိုင်သည် ကြာကို သပ်သပ်ခွဲထားခဲ့သော ဘဝတစ်လျှောက်ကိုကြည့်၍ ဒီကိစ္စတွေကို ကြာသိမှာမဟုတ်ဘူးဟု သူယုံကြည်ခဲ့သည်။

‘အချစ်ည’ ဟိုတယ်မှာ ကြာကိုထားကာ ထိုအမှုကို သူလိုက်ခဲ့၏။

သောင်းထဲရောက်ပြီး နှစ်လကြာမှ ဘယ်လိုခံစားချက်တွေ

ပုလဲပေါင်းမျှ တောက်ပြားက အော်ကောင်လုပ်မုန်းမသိ။

“သားဖမ်းချေတော့” ဟု ပြောရလောက်အောင် လမ်းပြင်
ပုလဲပေါင်း အမှုမုန်ပေါ်လားသေမှ ဦးဦးငယ်က တာဝန်ပေးခဲ့တာ
ဖြစ်သည်။

“သားကိုဖမ်းခိုင်းတာက အင်မတန်ဝတ်တာ မဟုတ်ဘူး
ဆုလာဘ်တွေ ပေးတာပါ။ . . ဒါပေမယ့် ခုခိုခိုမှာ သားက သူ့သား
ကိုချစ်နေတဲ့အတွက် ဒါကို ဆုလာဘ်လို့ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး. . .

. . . ထပ်ပြောပါစေ. . . ငင်း အချစ်နဲ့တာဝန်ကို သင်
သပ်စီ ခံစားခဲ့တာမို့အောင် ကြီးစား တကယ်ချစ်လို့ ဝမ်းကလေး
နားလည်မှာပါ”

သူ့မှာ အမြဲတမ်း လျှင်မြန်နှုတ်လတ်ကဲ့သို့သော ဦးကော
နိုင်ကိုဖမ်းဖို့ကျမှ တွန်ဆုတ်တွေခေရင်း ချစ်သူများကို ပြန်ကြည့်
လိုက်။

ဦးစောနိုင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှည့်ပတ်စဉ်းလိုက်နဲ့
အချိန်ကုန်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ ဦးစောနိုင်သည် ခုန့်ဆုတ်နေတာ မဟုတ်
ဘဲ ပဲဆောက်မှာဖြစ်သည်။

ကြာရိပ်ကတော့ ဒီဒီသာခေသည် တစ်ချိန်တည်းမှာ
လိပ်မည်။

ဦးစောနိုင်က မဲဆောက်မှာ တကယ်တမ်းတစား

ဝိုးလပြည့်စာစေ

သူငွေဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
နှင့်အတူ သုံးယောက်က ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကို အကြောင်းပြထား၏။

လှုပ်ရှားနေသူက ငတက်ပြား။

“ဒီလူကြီးက တစ်ကိုယ်ကောင်းသားကြီးပါ။ . . သူ့အ
တွဲအနာခံနာခံမနဲ့ မလိုတော့ဘူးဆိုသော နာကျင်လှုပ်ရှားသံနှင့်
ငတက်ပြားထံမှ ဂန္ထရုလူထူးဆန်းရုပ်တု၏ အကြောင်းမုန့်
ရသည်။

ထိုအရပ်သည် လက်ဝယ်ထားရှိသူအား မဖြစ်မနေ ခိုးဖို့
နှိုးတတ်သည့် ညဉ့်ငှက်ဆိုးတစ်ရပ်ဖြစ်၏။

“အရပ်ကို သူ ကျွန်တော်ကို ပေးထားတာပါ။ . . ရတာ
တစ်ယောက်တစ်ဝက် ယူခဲ့ကြတာ. . . ကျွန်တော်ကို မသတ်ဘဲ
ခဲတမ်းပြီးလည်းကြားရော ကျွန်တော်အိမ်မှာ အရပ်ကိုသွားစွာ
တယ်. . . မိန်းမက မပေးဘဲ ပြဿနာရှာတော့ ကျွန်တော်မိန်းမလို
သတ်သွားသတဲ့ဗျာ. . .

. . . သူက ငွေရှိတော့ အသေစား သေပေးမယ်သူတွေ
ကိုယ်စားဆောင်ထဲဝင်မယ့် လူတွေအများကြီးရှိနေတာကို. . . ဒီ
လူကြီးတကယ် ရင်ခတ်တယ်. . . မိန်းမကိုသတ်ပြီးမှ ကျွန်တော်
သမီးလေးကို ရွှေပုံရွှေပုံပေါ်တင်ထားမယ်ဆိုပြီး လာချောတယ်. . .
စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦးဗျာ”

ငတက်ပြားကို သူ့ကိုယ်တိုင်သွားစစ်တော့ ငတက်ပြားက
ရွက်သံနှင့် ပြောပြသည်။

ဝိုးလပြည့်စာစေ

“ကျွန်တော် အနစ်နာမခံနိုင်တော့ဘူး... ဘမီးလေး... သာ သူ့အခေါ်တွေရှိတဲ့ ရန်ကင်းကို ပို့ပေးကြပါဗျာ... ဒီလူဦး ကိုကော အရွယ်ကိုပါ မမ်းကြပါ... ဘုန်းတော်ဆိုလည်း ထိုက်တဲ့ အပြစ်ပေးပါ”

ပွင့်ဟသည့်သူက ငိုငိုရယ်ရယ်၊

တရားခံကို တွေ့နေပြီ။ ခိုင်လုံဦးသား လူသတ်သေ၊ ပစ္စည်း သက်သေ အထောက်အထားများလည်း ခေါင်းနေပြီ။ အထက်က လည်း အမိန့်ချထားပြီးသားမို့ တရားခံ ဦးမင်းထင် တစ်ဖြစ်လည်း ဦးစောနိုင်ကို မမ်းဆီးနိုင်ရန် တစ်ဘက်နိုင်စွမ်း တာဝန်ရှိသူများနှင့် အဆင့်ဆင့် ဆက်သွယ်ညှိနှိုင်းရသည်။

အစစအရာရာ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပြီးမှ တရားခံ ဦးမင်း ထင်ခေါ် ဦးစောနိုင်ကို မမ်းဆီးပြီး ပြည်တွင်းသို့ ပြန်ခေါ်လာကာ ရုံးတင် တရားစွဲဆိုခဲ့ရသည်။

“မင်းပဲ မင်းဒက်ဒီကို ကြောက်တယ်ဆို... ဒီထိပြေးလာ ခဲ့ပြီးမှ ကြာရယ်”

သူ့မှာ ဦးစောနိုင်ကို မမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားနေဆဲ ဩဇာရှိ သည် ဦးစောနိုင် မဲဆောက်မှာ ရှိနေမှန်းလည်း မသိဘဲ ပုဆားနေ သဖြင့် စိတ်ညစ်ရပြန်သည်။

သို့သော် သူတွေ့သည်က အမှက်စွဲ ချုပ်ထွေးနေချိန်တွင် ကြာရိပ်ယံကို သူ့အချိန်မှန် အခဲမှန် ပြန်လာဝင်ထွက်နိုင်ဖို့ ခဲယမ်း တော့မည်။

မိုးလပြည့်စနေ

‘အချစ်ည’ ဟိုတယ်မှာ သူ့စိတ်မချပါ။
ထို့ကြောင့် သူမပူဆာတာကို ခွင့်ပြုလိုက်သောဟန်နှင့် တိတ်တေးသိတ် စောင့်ရှောက်မှုများထည့်၍ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။
ရှင်းပြနေခြင်းမှာ ထိုနေ့ရက်၌ တစ်ခန်းရပ်သွားခဲ့၏။
သူ့ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရတော့အောင် ကြာရိပ်က သူ့လက် ထဲမှ အတင်းစွန်းထွက်ကာ ခုတင်ဘေးမှာရပ်၍ ခါးထောက်လိုက် ၏။

“ဪ... လက်ဝေသတ်တော့ ရှင်က ဒီလိုကုံး... ကျွန်မ ယုံမှာဆေးရုံဘက်နေရတာ နှစ်လ... ဒက်ဒီ ပြောင်းသွားပြီကြား လို့ ငါ့စိတ်နဲ့မဲဆိုပြီး ခံစားငိုကြွေးရင်း စုံစမ်းနေခဲ့ရတာတွေ ဒါတွေ ကို ရှင်ကသိရက်နဲ့”

“သိတာ ဟုတ်တယ်... မင်း စိုးရိမ်ရတဲ့အထိ ဖြစ်နေ တုန်းက မောင်ရောက်လာပါတယ်... နှစ်ခေါက်လာခဲ့တယ်... အဲဒါမင်းမှမသိတာ... မင်း ကားမှောက်တယ်ဆိုကတည်းက မောင် ဘယ်လောက်စိတ်ပူခဲ့ရသလဲ”

“မပြောနဲ့ လာမည်ပါနဲ့... ရှင် ပူတတ်ရင် ဒက်ဒီမရှိတဲ့ ရန်ကင်းပြုံးကြိုးကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လွှတ်ရက်ပါမလား”

“ဒီမှာဆို မင်းပိုစိတ်ညစ်ရမှာ... မင်းကိုမောင်လွှတ်ပေး လိုက်တာ တစ်ယောက်တည်း ‘ဟုတ်သွားကြာ... မင်းမသိတဲ့လူ တွေ မင်းရဲ့ဘေးမှာ အများကြီး စောင့်ရှောက်နေကြတာ... (တု)

မိုးလပြည့်စနေ

ဒီတိုက်ကြီးထက် လုံခြုံတယ်... မင်းကားမှောက်လို့ ဆေးရုံ
ရောက်တာကစပြီး ဒီလိုပြန်လာတဲ့အထိ မောင်သိတယ်... သူတို့
မောင်ဆီ တာပြန်သတင်းပို့နေတာ... မောင်ပြန်မလာနိုင်တာက သဲ
ဝါကိုစွန့်နေလို့”

ပါလာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊

ကြာရိပ် ခေါ်သဖြစ်လွန်း၍ အသားဖျားဝင် တုန်လေ
သည်။

သူမ ရန်ကုန်မြန်မာ့စင်မှာပဲ လမ်းမှာကားမှောက်ခဲ့သည်။
ဆေးရုံရောက်တော့ သူမ နေကောင်းတာနဲ့ မောင်ဆီချက်
ချင်း ပြန်ပို့လုပ်သည်။

သတိရတယ်ဆို ခေါင်းထဲပထမဆုံး ရောက်လာတာက
မောင်ပဲဖြစ်၏။

သူမ မနေ့အစနေ့ကမှ ဆေးရုံရောက်လာသလိုထင်တာ
မောင်စိတ်ပူမှာကို စိုးသည်။

“ကျွန်မ စလင်းဘတ်ထဲက ဟိုတယ်လိပ်စာကစိတ်ကစ
တိုင်း အကြောင်းကြားလိက်ဒီဆေးလားဟင်”

“ကြားပါဘူး... တွေ့လည်း မတွေ့ဘူး... မှတ်ပုံတင်
ထဲကလိပ်စာဟင် အကြောင်းကြားတယ်... ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ
မလာဘူး”

သူ့မှာပြောရာပေးလေး ပြောတော့မှ ဒက်ဒီကို သတိရ၏။

ဟတ်တယ်။ ဝါဒကိုဒီဆီလာတာပဲ။

ဟိုတယ်လိပ်စာကစတင်ကြည့်တော့ မရှိတော့ပါ။

မရှိတာပဲ ခကားပင်တယ်... မောင်စိတ်ပူနေလိမ့်မည်။

အဝကတည်းက ဒီလမ်းကို ကိုယ်လာချင်၍ ဇွတ်ထွက်လာ

ခဲ့တာ။

ဒက်ဒီကကတော့ ဒီကအကြောင်းကြားရဲ့သားနဲ့ တာလို့

မလာခဲ့တာလဲ။

“ညီဆေးရုံရောက်တာ နှစ်လနဲ့ရက်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ”

ဟုပြောတာကြားလျှင် သူမ ဖျက်လုံးပြုံးသွားခဲ့သည်။

“တကယ် တကယ်လား ဟင်”

“ဟုတ်တယ်... ခေါင်းမှာ ဒက်ရာပြင်းတော့ အာရုံကြော

မကြီးတွေ ထိခိုက်မိခိုက် သေသူအတောင် ဆင်းခွင့်မပေးခဲ့တာ”

ဆိုတာ... ဖြစ်ရလေ။

ခုလောက်ဆို မောင် တယ်လောက်ထိဖျော်နေရှာမလဲ...

သူ ငါ့ကို ဒက်ဒီနဲ့ အဆင်ပြေပြီး ပြန်မလာတာလို့ ထင်ပြီး

တော့များ စိတ်ချိုးနေတာလား...

မဟုတ်ရင် မောင်လိုက်လာမှာပါ။

ဆေးရုံမှာ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံနေတာကို အဝက ဒက်ဒီ

စီစဉ်ပေးခဲ့တာဟု ထင်မိသည်။

ဒက်ဒီငါ့ကို စိတ်ဆုံးပြီး လာမတွေ့ချင်ပေမယ့် လောကီ

ရှောက်ရှာသားဟု တွက်မိခဲ့သည်။
 ဆရာမလေးကို မေးတော့လည်း သေချာပြောပြတာ ဘာမှ
 မရှိ။
 ဒက်ဒီကို ဆေးရုံကဆင်းလို့ စုံစမ်းတော့မှ ပြောင်းသွားပြီ
 လို့လို့ ရွှေသွားသလိုလို သတင်းရသည်။
 သူမမှာတော့ ဘာလို့လဲဆိုရင်မှာ ကံတောင်းလွန်းလို့
 မသေပျောက်ခဲ့တာပါ။
 ထိုထဲမှ ဒက်ဒီကို မတွေ့၍ ချက်ရည်ကျ။
 မောင့် ဥပေက္ခာကို နားမလည်နိုင်ဘဲ မျှော်လင့်ရ ငိုကြွေး
 ရ။
 ပြန်တွေးမိရင်း မျက်ရည်တွေ တစ်ခဲလဲခဲ ကျဆင်းလာ
 သည်။
 မောင်ဥပေက္ခာတရားများသည် ဒီကိုပြန်ရောက်တာ
 တောင် ကြိုဆိုရမှန်းမသိခဲ့။
 သွေးပျက်တော်သူများကို ဖြတ်ကျော်ရင်း မောင်ငါ့ကို
 ဝမ်းသွားခဲ့ပြီလား ဟုတွေ့မိကာ အကြိမ်ကြိမ်။
 တကယ်တော့ သူမ အရံခွန်၍ ပြန်သွားတာက ဒက်ဒီ
 သည် မောင်နှင့်သူမ ညားပြီမှတော့ မထူးတော့ဘူး ဆိုသည့်
 သက်ပြင်းနှိုက်သံနှင့်အတူ ခွင်လွှတ်ဖို့ သူမ၏ အိပ်မက်ဆိုးထဲက
 အတိုင်း ရုပ်တုကတစ်ပုဂံ ရတနာထုပ်က တစ်ဖက်နှင့် ရဲတွေပိုင်း

နေသော ဒက်ဒီကိုလည်း စိတ်မချ၍ဖြစ်သည်။
 သူမ သံသယတွေရှိနေခဲ့သည်။
 ဒက်ဒီမြို့တက်လာပြီးမှ ဒီလောက်အခြေအနေတွေ
 ပြောင်းနေတာ ရိုးသားရဲ့လား ထိုအတွေးက မောင်ကို လက်ထပ်မိ
 တော့ပုံ၍ နှိပ်စက်သည်။
 ထို့နောက် အိပ်မက်ဆိုးကို မက်ပြီးသည့်အခါ ဘယ်လိုမှ
 မနေနိုင်တော့ ဒက်ဒီကို သူမသည်သာမက မောင်ကလည်း လေး
 ကားစေချင်သည်။
 အကယ်၍များ သူမ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့လျှင် . .
 သူမ သံသယရှိခဲ့သလို ဒက်ဒီထိုရုပ်တုကို ဆုပ်ကိုင်ထားဘဲ
 ဖြစ်ခဲ့လျှင် . . .
 မောင်နှင့်ဒက်ဒီ၏ဘဝက အများကြီးခြားနားသွားလိမ့်
 မည်။
 ထို့ကြောင့် သူမ အံ့ဩသွားသော မောင်မျက်လုံးတွေကို
 ၊ ရုမစိုက်စွာ ဇွတ်ထွက်လာခဲ့မိသည်။
 ဒက်ဒီကို ငြောင်ဖွင့်မေးမည်။ ဟုတ်လျှင် မလုပ်ဖို့တား
 မည်။
 သူမကတော့ မောင့်ကိုသာ ရာသက်ပန် လက်တွဲသွား
 တော့ဖို့ ပြောမည်။
 ရည်ရွယ်ချက်တွေက ရင်ထဲမှာ ပြည့်နှက်နေခဲ့၏။

ထိုထဲတွင် မောင့်ကို မလိမ့်တပ်ပတ်လုပ်ခဲ့မိ၍ ကျောမယ် သလိုလည်း ခံစားမိခဲ့သေးသည်။

တကယ်တမ်း မလိမ့်တပ်ပတ် အလုပ်ခံခဲ့ရတာက သူမပါလား...။

"ငယ်စဉ်လ် ရွတ်သိပ်တော်ပါတယ်... ရွတ်ဟာလူအတတ်လူ တက်ကြွပါ...။ တွန့်ပုံနဲ့ ဂေါ်ဖိတင်ကို နွဲ့ခြားစိတ်ပိုင်းပြီး ခုတ်လုပ် ထည့်သွင်းထား ပညာလက်ထက် ဆန်းပါတယ်"

"ကြာ..."

သူ ကြာရီပီကို လှမ်းဆွဲတော့ ကြာရီပီ နောက်ထပ်ဆတ် နေ။

ထစ်ပောက်ကရှေ့တစ်လှမ်းတိုး တစ်ယောက်က တစ် လှမ်းထပ်ဆတ်။

ကြာရီပီ ဖျတ်ဝန်းတို့သည် ချက်ရည်များ ပြည့်လှမ်းကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော နာကျည်းမှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့ နေ။

"ရှက်က ခုခဲအပ် ကျန်မက အခု ရာပဝင်လှဆိုးကြီးခဲ၊ သိပ် ပေါ့...။ ဝါးကြောင် ရွတ်နဲ့အားပြီး ကျွန်မဆီ ပြန်မလာတာ မလာပါလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ကြာရယ်... မောင်ပြောတာကို ယုံပါ... မင်း နီးပြန်ရောက်နေမုန်း မောင်တကယ်မသိတာပါ...။ ဒီ။"

သတင်းကို မကြားနိုင်တဲ့နေရာမှာ မောင်ရောက်နေခဲ့တာ...။ သဲဝါ ကို မောင်ကားနဲ့တိုက်မိပြီး မောင်ကိုယ်တိုင် ဆေးရုံလိုက်ပို့ခဲ့ရတယ်"

သဲဝါလည်း ခေါင်းမှာပဲ ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။

ထိုဒဏ်ရာတို့ ဝှံ့၍သူ့နေခဲ့ရရင်း သူ့ကိုတမ်းတမ်းစွဲဆုပ် ကိုင်ထားသည့် သဲဝါလက်တွေကို ခွာချလို့ မရတော့ပေ။

"ယူက တို့ချစ်သူနဲ့ သိပ်တူတာပဲ...။ ယူကိုကြည့်နေရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ" ဟု တတွတ်တွတ်ပြော၏။

"တကယ်ပါ ကြာရယ်...။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အထက်က အမိန့်ကျတယ်...။ သဲဝါကို မောင်ဖမ်းရမှာ...။ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့ ချစ်သူကို သတ်ပစ်ခဲ့တာ...။ အခု သက်သေတွေ ခိုင်လုံနေပြီ"

ငယ်ငိုလ်လေသံသည် တိုးတိတ်လျှော့ကျသွားကာ ဝိုဋ်ဋ်က နေသော ကြာရီပီအားသို့ ဖျတ်ခနဲ တိုးကပ်လိုက်၏။

"မောင်နဲ့ မင်းရဲ့ကြားမှာ မထင်မှတ်ဘဲ တိုက်ဆိုင်တဲ့ ခါး ထီးမှုတွေ ပြစ်ကျတယ်...။ သူ့ကိုဖမ်းနိုင်ဖို့အတွက် မောင်လိုအပ် လို့ လှုပ်ရှားနေရတာ...။ မင်းအပေါ်မှာ စိတ်နဲ့ရော ကိုယ်နဲ့ပါ အောင်ဟာတစ်ခုမှ သစ္စာမမဲ့ခဲ့ဘူး...။"

...။ မင်းရဲ့ဒဏ်ဒီနဲ့လည်း ဘာမှ မဆိုင်ဘူး...။ တာဝန် ကပ်စုကို မောင်ထမ်းဆောင်ခဲ့တာ ကြိုတင်ပြုမည်ထားတာ ဘာမှ မရှိပါဘူးကွာ...။ မောင်တို့ချစ်ခဲ့ကြတဲ့နန်းက ဘယ်လောက်ထိသန့် ရှင်းခဲ့ကြသလဲ မင်းသိပါတယ်"

“သိသိ မသိသိ အခု ရွှင်ကိုမယုံမတာဘူး... သဲဝါဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့...”

“ဘာမှမပတ်သက်ဘူးဆို သုံးစမ်းပါးကွာ... တကယ်ဆို မောင်ကလုပ်တို မောင်ဖိလောက်အိ... ဖွင့်ပြောပြဖို့ မသင့်သေးဘဲ အချိန် မင်းကိုချစ်လို့ မောင်ပြောပြတာ... နေ့ကမှ မောင်နဲ့ ဖိကဲ့ရောက်ခဲ့တာ”

“ဪ... ညတောင်အိပ်ခဲ့ပြီလား”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး ကျွတ်”

လက်ကား ခေါင်းခါရင်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ သလို ငယ်ဗိုလ်ခေါင်းခါဖစ်လိုက်၏။

“မအိပ်ပါဘူး ကြာရယ်... ညကမောင် ကိစ္စတစ်ခု အပြင်မှာ တစ်ညလုံးကို မအိပ်ခဲ့ရဘူး... အခု ပြန်လာတာ မောင် သူတို့ဖမ်းဖို့”

ပြောပြီး ငယ်ဗိုလ်က ကြာရိပ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

ကြာရိပ် ထွက်ပြေးသည်။

တစ်ဘက်က ပိတ်ရပ်ဖစ်လိုက်ပြီး ငယ်ဗိုလ်က ဆွဲယယ်တ လိုက်သည်။

“ကြာ...”

“ဟင့်အင်း မခေါ်နဲ့... ရှင်ဘာပြောပြော ကျွန်မ ပ... တော့ဘူး... ရှင်နဲ့ကျွန်မ မတန်ပါဘူး ငယ်ဗိုလ်... လွှတ်”

ကျွန်မ သွားပါရစေ”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ကြာ... မင်းကိုမောင် လက်ထပ် ဖွားတာ လူကြီးစုံရာရွှေမှာ အသိသက်သေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးယူခဲ့ ဟာ... မင်းကို မောင်တန်ဖိုးထားပြတ်နိုးလို့ အလှကြည့်နေခဲ့တာ ကို မစော်ကားချင်နဲ့... ဒီလိုသွားချင်တိုင်း သွားလို့မရဘူး”

“သွားတော့ ရှင်ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“သွားလို့မရအောင် မောင်တားနိုင်တယ်”

“အို”

ငယ်ဗိုလ်သည် ကြာရိပ်ကို ဖြစ်နေအောင် ဖက်ထားကာ ယုယမြတ်နိုးသော အနမ်းများနှင့် ကြာရှည်စွာ ချောနေခဲ့သည်။

“မောင်တို့ စိတ်နှိုင်းတွေ ဝင်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ကြာရယ် မသွားနဲ့ခနင် ဒီအဖွဲ့ပြီးသွားရင် မင်းကိုမောင် တခမ်းတနား လက် ထပ်မယ်...”

... ခွင့်ရက်ရည်ယူပြီး မောင်တို့ အေးတေးဆေးဆေး ခန့်ထွက်အနားယူမယ်... မောင်မောနေသမျှ အဲဒီမျှော်လင့်ချက် တွေနဲ့ တော့နှစ်နေခဲ့ရတာကွာ... မောင်ကို မသနားဘူးလား”

“ရှင် ရှင်က ပြောသေးတယ်... ရှင်က ကျွန်မကို သနား ရမှာသိလား”

“ခါနားပြီကွာ ကဲ... ရှင်တွေ ကျွန်မတွေနဲ့ တော်ပါတော့ မောင်ခဲခိမ်းနေပြီ အိပ်ရအောင်”

“ဆို... သွားတိုင်ပါလား”

“မင်းက စတင်ကိုယ်ဆွဲခွင့် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ရှင်ရှင်”

ကြားရိပ် သူ့အတူ အိပ်ရာထဲလဲကွဲသွားတော့ ဝိတ်ထဲမှာ တထိတ်ဘယ်နှယ်လေးဖြေကြကာ ရုန်းဖယ်နေမိသည်။

မောင်က လက်ဘယ်ဖက်နှင့် လူမကိုပွဲထား၍ နာရီလေး ကိုမြှောက်၍ မီးပင်စားမှတစ်ပါးသည်။

“မဟူရာဘုရင်မ မဟူရာဘုရင်မ... ခွဲတစ် ဝဋ္ဌနိခေါ် နေတယ်... ကြားလား”

“ကြားတယ် နဲ့ပဲ ခေါ်တော့မလို့ မဟူရာဘုရင်မ ထွက်လာ တယ်... တောင်သုံးခရုမြား တစ်ကောင်တည်း ပျံထွက်လာတယ် မာဇီနီကိုခေါ်”

“ဟင်”

သူ ကြားရိပ်ကိုထွက်၍ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိသည်။ အခန်းသော့က ဝိတ်လျှောက်ထားမို့ သူ့ရောက်လာမှ ဖွင့်မှ တာပါ။

အကဲမဝင်ဖြစ်ဘဲ ဒီဘက်ရောက်ခဲ့သည်မှာ ကြားရိပ်ကို မြင်လိုက်၍ဖြစ်သည်။

သူထင်သည်က သဲဝ် သူ့ဟာသူ လက်ထိပ်ဖြုတ်နိုင်... ၍ အခန်းဝိတ်က အပြင်ထွက်သွားသည်ဟု။

သဲဝါ ဘာဖြစ်လို့ ထိုအရပ်ဆီ ထွက်သွားတာလဲ...။

သူ့လူတွေ စုရုံးလျက်ရှိသော အရပ်သည် လူသူအရောက် အပေါက်ခရိုတတ်သော တစ်ပြောင်တစ်ခဲ။

ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတအရာ သူ့တို့ဆက်သွယ်ချက်ထဲ မှာ ပျံထွက်လာသည်ဆိုခြင်းသည် မြေလျှင်လျှောက်လာတာကို ဆို လိုခြင်းဖြစ်၏။

“ထိုက ခုချိန်ထိ ကားမဝါဘဲ ဘယ်လမ်းကိုမှ သွားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟုလည်း သဲဝါ ကိုယ်တိုင်ပြောဖူးသည်။

ဒါ ဆန်းထော့ဆန်းနေပါပြီ...။

“ခွဲတစ်... ပြောမယ် ကြားလား”

“ကြားတယ် ပြောပါ”

“ခပြတ်ကြည့် မထိနဲ့”

သူ့နေရာမှာ ရုတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး...။

“မောင် အပြင်အေးထွက်ရဦးမယ်ကြာ... နေရဲ့ရဲ့လား”

“ရှင်ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ... မနေရဲ့ရဲ့ရင် ခေါ်သွား ပေးမှာလား”

ကြားရိပ်ကို ပြန်ဖို့ကြည့်ကာ သူ သနားသွားမိသည်။

ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါ။ သူက ဥပဒေဘက်တော်သား။

“မောင်ကြောပါဘူး... အလွန်ဆုံးနာရီဝက် ကြာရင်တစ်

နာရီပဲ မင်းမနေခဲ့ရင် အောက်ထပ်မှာ မောင်သေချာထားပေးခဲ့
မယ်... သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ တရုတ်မကြီးရှိတယ်”

ကြာရိပ် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

နေ့လည်းနေလာခဲ့ဖူးပါသည်။ ကြောက်ရွံ့လည်း သေ
တတ်ခံစားခဲ့ဖူးပြီ။

ဒီတစ်နာရီလောက်နှင့်တော့ ဘာမှဖြစ်မသွားနိုင်ပါး

“ကျွန်မနေခဲ့ပါတယ်”

သူ ကြာရိပ်မျက်နှာလေး မကြည်တာကို ဝံ့ကြည့်မိသော်
လည်း ချောမော့မနေအေးတော့ပါ။

သူ့အဖေ့ ဖခင်ဖြစ်သူကို ချစ်သူက ဖမ်းလိုက်သည်ဆိုသော

အပြစ်အတွက် မခံစားနိုင်အောင် ဖြစ်နေချာလိမ့်မည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ကြာရယ်... .

သူတို့နေရာလို့ ဆယ်တစ်မိနစ်မှာပဲ ရောက်သွား၏။

အချိန်က ညဉ့်ဆယ်နှစ်နာရီတိတိ။

လူခြေတိတ်ကာ ပုရစ်အော်သံပင် မကြားရတော့ပါ။

ဘဝကိုယ်လုံး ကိုယ်ကျပ်အနက်နှင့် သူ့အရိပ်ကို မြင်

အောင်မြင်လိုက်လျှင်... .

“ခွဲတစ် ဂဠုန်လား”

“ရောက်ပြီ ပစ်မှတ်သယ်ကိုရွှေ့သွားလဲ”

အသံချင်းချိတ်မိပြီးမှ သူ့ရှေ့သို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲ အရို။

နှစ်ခုကျရောက်လာ၏။

“သေချာမြင်လိုက်တာ သဲဝါပါပဲဆရာ... ဆံပင်တွေ
ဖြန့်ချထားတယ်... အဖြူဝတ်စုံနဲ့ထင်းနေတာပါပဲ”

“ဘယ်ကလာတာလဲ ဘယ်ကိုသွားလဲ”

“သူ့သန်ထဲတို့ ဝင်လာတာ”

ဟုဖြေ၍ အဖြေကထိုမှာတင် ခေတ္တရပ်တန့်သွား၏။

“သူ့တစ်ယောက်တည်း”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ... ငြီးတော့ အရှေ့ဘက်ကို စောင့်
လှည့်ပြီး လျှောက်သွားတာ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး”

သူ့တကယ်ကို စဉ်းစားကျပ်သွားခဲ့သည်။

“အဲဒီဘက်မှာ ကြာကန်ဟောင်းကြီးပဲရှိတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ... ငြီးခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကပဲ မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဆွဲကြီးချသေသွားတာ... အဲဒီကြာကန်ကြီးဘောင်
ပေါ်မှာ”

“သူ နောက်ဘယ်သူလိုက်ကြည့်လဲ”

“ငနီးနှင်းကောင်နဲ့ သိမ်းငှက်ကြီး”

ထိုစဉ် မျက်လုံးထဲမှာ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သဖြင့် မါတ်မီးနဲ့
ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းထိုးလိုက်ရာ... .

“သိမ်းငှက်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးသံနှင့် လူရိပ်တစ်ရိပ် ပြေးရောက်လာ၏။

“မတွေ့ဘူးဆရာ... ဟိုဘက်မှာလည်း လယ်ကွင်းတွေပဲ ရှိတော့တာ... ကိုယ်ရောင်ပျောက်စရာ ခြုံမှတ်ကြီးကြီး ဘာမှမရှိဘူး... ဘယ်လိုပျောက်သွားမုန်းကို မသိတာ”

တယ်သူမှ မမေးခင် သူပဲပြောသည်။

“သူဆိုတာ သေချာလား”

“သေချာပါတယ်ကွာ... ဝါပါကလေး... မင်းက ငါ့ မျက်လုံးကို မဟုံဘူးလား”

ခြင်္သေ့က သူ့ရှေ့မှာ ခါးထောက်၍ ကျောပေးရပ်ခင်း မကြည့်ဘဲပြော၏။

“မယုံလို့ မဟုတ်ဘူး... ဒါ သိပ်ကိုသန်းနေတာ... သူ့ကို အခန်းထဲမှာ ငါ့လက်ထိပ်ခတ်ပစ်ခဲ့တာ မမေ့ကတည်းက”

“ဟင် ဘာ... မနွေက ဟိုဆိုတော့”

“ဟက်တယ် လက်ကိုင်ပဝါကီဇွ ငါ့ထွက်လာတော့ သူ့ကို လက်ထိပ်ခတ်ခဲ့တာ”

ဟုပြောရင်း အခြေအနေအထားလုံးကို သူ့ထံရင်းတို့စဉ်း ပြောလိုက်သည်။

“အခြေအနေက သူ့ဘာလိုလို့ ဖြစ်သွားတာ... ပြီးတော့ သိပ် မိလိုလို့ ခွဲခတ်ချက် စွန့်စား သွားလာရလောက်တဲ့ အကြောင်း ဖျိုး ချက်ချင်းကြီးထင်ပါလားမို့ ဘာမှမရှိဘူး... မိမိနားမကား ပြောတာက အပြစ်မရှိဘူးပါ မခွန်ရောက်လွန်းလို့ မိတ္တူအဆင်

ဆန်ရယ်... သူမပြောရဲတာ မလုပ်ရဲတာ ဘာမှမရှိဘူး... သူ့ အတွက် ဒီလောက်ဂျီဂျီဂျီမုတ်တဲ့ ပြဿနာဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို မင်းကတယ်လို့ ယူဆလို့လဲ”

လေးယောက်လုံး တမင် တိတ်ကျသွားကြ၏။

“တစ်ခုခုတော့ ဟနေပြီ... ငါ သူ့အခန်းကို မဝင်ဘဲ တန်ထွက်လာခဲ့တာ မှားပြီထင်တယ်... ငါပြန်မယ်”

“ဆရာ”

“ခွဲတစ်နေဦးလေ... တျိုးနှစ်ကောင် ပြန်လာတာကို စောင့်ပါဦးလား”

“မတောင့်တော့ဘူး... ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ခံစားမိနေလို့ ရောက်ရင်သတင်းပို့”

သူ့ချက်ချင်း ပြေးလွှားထွက်လာခဲ့၏။

မထင်မှတ်ဘဲ အရေးအခင်းတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သော သံဝါဆိုသည့်မိန်းမ၏ အကြောင်းအရာများသည် မည်မျှလဲ ကောက် ကျွေ့ငွေ့လီနေပါသနည်း။

အခန်း (၁၈)

“ဟင်... ဒါဘာတွေလဲ”

ကက်ဆက်ဖွင့်ဖို့ စိတ်ကူးနှင့် အထမှာ လက်ကခေါင်းအုံးကို ဆွဲလျက် ထရပ်လိုက်မိသောကြောင့် ခေါင်းအုံးအောက်က အိတ်ရှည်လေးတစ်ခုကို သတ်ထားလိုက်မိ၏။

အိတ်က မောင့်ပစ္စည်းမှန်း ကြာရိပ်သိသည်။

အထဲက ဘာလဲ...။

စည်းကမ်းရှိဖို့ မရှိဖို့ကို စိတ်ကမဆင်ခြင်နိုင်သော မီးအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

“ဟင်”

ခါတ်ပုံတွေ...။

အထဲမှာ ကင်မရာအဝယ်စားလေး တစ်လုံးနှင့် နတ်ခဲတင်တစ်ခု ခါတ်ပုံထပ်ထပ်။

စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ခါတ်ပုံတွေကို ဆွဲဖြည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ငြိမ်သက်စပြုသွားခဲ့သော ဒေါသများက ဒီရေလဲပိုင်းများကို အလိပ်လိုက် ကြွတက်လာကြသည်။

မိုးလပြည့်စာပေ

ကြည့်စမ်း သဝါရုံပုံတွေ...။

ရိုက်ထားသည့်ပုံတွေက ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်။

မလုံမလဲ အဝတ်အစားများနှင့် နေပုံထိုင်ပုံက အမြင်

မတော်။

ဒီပုံမျိုးတွေကို ချိန်ရုံရိုက်ရဲသူကလည်း ကင်မရာထဲကနေ ဘယ်လောက် အရသာခံကြည့်နေခဲ့သလဲ မသိ။

ဒေါသတွေ ပွက်ပွက်ဆူလာ၏။

မောင် ဒါတွေဘာလုပ်ဖို့ ရိုက်ထားတာလဲ...။ အလုပ်

သဘောလို့ ပြောပြီးမှပဲဖို့လား...။

မရဘူး မလိုချင်ဘူး...။ ကဲ ကဲဟယ်...။

ခါတ်ပုံတွေကို ကြာရိပ် အစိတ်စိတ် အမှာမှာဆွဲထုတ်ပစ်ရုံတင်အားမရဘဲ ကင်မရာထဲက ဖလင်ကိုပါ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“အဲဒါ မှတ်ထား”

ဒေါသကြောင့် ရင်အစုံသည် လှိုင်းတံပိုးထန်လျက် မျက်စည်တွေ သွန်ကျလာကြ၏။

မောင်...။ ရှင် ရှင် စိတ်ဆိုးမှာလား...။ ဆိုးလိုက်စမ်းပါ။။

ကြာ...။ အဲဒီလောက်ထိ သဘောထားမကြီးနိုင်ဘူးသိ

လား...။

ရှင်ဟာ စိန်းမတွေကို ချဉ်းကပ်ပြီး သူ့နောက်က အသိုက်တို့ မျက်ဆီးနေတဲ့လူ။

မိုးလပြည့်စာပေ

ရုပ်ချောတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာတွေတို့ ကျွန်မ
ကြောက်ပါပြီ။

ကြာရိပ် ငိုရွက်လို့အားမရပါ။

သူမ မောင်ကို အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့သည်။ ကော့ဇူးရှင် ဦးလေး
ကို စွန့်ခွာ၍ ထိုရင်ခွင်ကို အားကိုးခဲ့သည်။

မောင် သူမကိုဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲ မောင်ဘယ်လို
လူလဲဆိုတာ ဘာမှမသိ။

ဘာမှခွင့်ချိန်ခြင်း မပြုနိုင်မီ တိုးတောင်းသော ကာလလေး
တစ်ခုအတွင်းမှာ မောင်ကို ယုံကြည်အားကိုးစွာ တစ်ဘဝလုံးပုံလို့
ဆုံးဖြတ်ရဲခဲ့သည်။

သူနဲ့လိုက်လာခဲ့ပြီး နေခဲ့ဆိုနေ လိုက်ခဲ့ဆိုလိုက် ဖြန့်မလာ
တော့ မျှော်ပြန်လာတော့ ပျော်ခဲ့ရသည့် သူမဘဝက ဘယ်ပုံစံမျိုး
ပဲဖြစ်နေနေသာသည် နာသည်လည်း မတွက်ခဲ့မိပါ။

ဒက်ဒိုကို ဖမ်းခဲ့ပါပြီဟု မောင့်ပိုးခပ်က ဖွင့်ပြောနေတာ
တောင်မှ သူ့ချောတော့ ဖော့ကာပြုံးချင်သည်။

ငါ ငါဟာ ချစ်လူမိုက်လား... .

အချစ်ကြောင့် ငါ့နားတွေ မျက်စိတွေ ကန်းကန်ပြီလား။

“ရှုပ်... . ရှုပ်”

ခပ်ပုန်ပုန် လျှောက်လာသော ခြေသံ။

ဖိနပ်သံမပါဘဲ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်လေးပေမယ့် သန်းခေါင်သံကြီး

မှာ အသံတိုရှင်းရှင်းကြီး ကြားနေရခန်း။

ကက်ဆက်ဖွင့်မသားမိတာ မှားပြီဟု နောက်တရပ်၏။

ဒီဟာဆောက်အင်းကြီးမှာ အသံမျိုးစုံ ပုံစံမျိုးစုံ လူရှင်တွေ
ကော လူသေတွေပါ ပစ္စလက်အတက်များနှင့် လှည့်စားခံနေရသလို
အမျိုးမျိုး မြင်နေရသည်။

ဘာသံမှမကြားရလျှင် မြင်ချင်ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်မှာ
ဟေ့ဟီး။

“ရှုပ်... . ရှုပ်... . ရှုပ်”

အို... . ဘုရား... . ဘုရား

သူမ အခန်းတံခါးနေ့ ရင်တန့်သွားပြီပဲ။

ကြာရိပ်မျက်ရည်ကို လက်ခံနှစ်ဖက်နှင့် စုံသုတ်၍ လက်
ထဲမှဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့သို့သော ခါးတံပုံအပိုင်းအစတို့ကို လွတ်ချပစ်
လိုက်သည်။

ထိုခင် ခြေသံက ဆက်လျှောက်သွားပြန်၏။

ကြာရိပ် တံခါးနားခရောက်သွားလျှင် ခြေသံက လွန်သွား
ဗြိုးဖွ မြန်လှည့်လာ၏။

နာရီကိုကြည့်မဟာ ညဉ့်ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိ။

ခြေသံသည် သူမနှင့်တံခါးတစ်ချပ်ခြားလျက် မျက်နှာချင်း

ဆိုင် တပ်တပ်လေးမှာ ရပ်တန့်သွား၏။

ညကပြန်၍ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။

အပြင်မှာရပ်နေတာ ဘယ်သူလဲ...
 ရင်တွေတလှုပ်လှုပ် ခုန်လာရင်း မူကဲနာသည် ချောင်း
 ကြည့်ပေါက်လေးနား မရဲတရဲ တိုးကပ်နေမိ၏။
 အပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်ဖို့တိုပင် ဖူးတန်နေပြန်သည်။
 အပေါက်ဝိုင်းကလေးမှာ ညာဘက်မျက်လုံးကို ကပ်၍
 ချောင်းကြည့်လိုက်မိလှင်...

"အား"

ကြာရိပ် စူးစူးဝါးဝါးအော်လျက် တံခါးခွက်ကို တော့ဖြင့်
ကပ်ထားလိုက်မိ၏။

ဆံပင်ဖားလျှားကျလျက် သူမရေ့ ကပ်ကပ်လေးမှာ ဝေး
စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံသည် တလက်လက်တောက်နေခဲ့
၏။

သူ သူ့သံဝါ...

သူက သဲရဲပမဟုတ်တာ ငါသာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ။
ဟင့်အင်း... သူကတော့ ဒီလိုပုံပုံကြီးနဲ့ သွားလာပြီး ဘာ
လုပ်တာလဲ...

ဘယ်လိုလဲ မြေသိဒဲးတွေ့သုသော်လည်း ရင်ကပ်မှာအဆမ
တန်လှုပ်ခါနေဆဲ။

ထိုစဉ် ခြေသံတရွပ်ရွပ် ကြားရပြန်သည်။

သူမ ဖုတ်ခနဲကပ်၍ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ တော့ခိုင်း

တာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ထွက်သွားသော သဲဝါးကျောပြင်ကို
မြင်လိုက်ရ၏။

သို့သော် သူမသည် ကြာရိပ်မို့ရာ ဆတ်ခနဲ လှည့်လာ၏။

"အမေ..."

ကြာရိပ် ဒုတိယအကြိမ် ခွာလိုက်ရပြန်သည်။

မကြောက်ရဘူး သူလည်းလူ နင်လည်းလူပဲ သူဘာလုပ်နေ
တာလဲ ဘာဖြစ်လို့ ခုလို မြောက်လှန့်သလို လုပ်နေတာလဲ ထွက်မေး
လိုက်မိမိကြား။

နင်ကြောက်လေ ပိုဆိုးလေပဲ သူကဘာဖို့ ကြောက်ရမှာ
လဲ။

မခံချင်စိတ်ကြောင့် ဒေါသတွေ ဟုန်းခနဲဖြစ်ကာ ကြောက်
သည့်စိတ်ကို ရုတ်တရက် ဖုံးလွှမ်းသွားနိုင်ခဲ့၏။

ကြာရိပ် တံခါးကို ဖုတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

သတ္တိရှိ၍ မေးပစ်လိုက်ဖို့မှာ ညေ့ရွယ်ခဲ့သော်လည်း ကိုယ်
ရွေ့မှာ ရင်ဘတ်ခင်း ထိကပ်မတတ် မားမားကြီးရပ်နေတာ ဖြင့်
လိုက်ရလျှင် ကြာရိပ်ခြေတစ်လှမ်း ပြန်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

"ဒီ ဒီမှာ ချင် ဘာလုပ်နေတာလဲ"

သူမသည် ချောင်းကြည့်လိုက်တုန်းကလို မကုတ်ဘဲ ကြာ
ရိပ်ကို တည့်တည့်ရပ်မဆိုင် မျက်နှာအညှင်းငယ် ငုံ့ထား၏။

"ငါ့ကို တံခါးပွင့်ပေးပါ"

သူမအသံက ခပ်ပြည့်ပြည့်နဲ့ ချစ်ချစ်အသံဖြစ်နေ
သည်။

ဟိုတွေ ယူတွေနှင့် တွန်းချီမဲ့၍ ပြောတတ်သော လေး
ဟန်ပန်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လိမ့်။

အနည်းငယ် အကြမ်းဖျင်းနှင့် လေချာကြည့်မိလျှင် သူမ
တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရေငိုရွာကပ်ချက် လက်ခံမက်ကိုခေမက်မှာ
ပစ်၍ယက်ခပ်ပယ်ဆင်ရသည်။

အလွန်ကုသော အိမ်ထောင်မှာ ခုတော့ အစုလိုက် အင်း
လိုက် ရေစိုနေပြီး မျက်နှာထက်မှာလည်း မနိမ့်အပ်ကျနေသည်။

ကြာရိပ်၏အခန်းတွင်းမှ မီးအောင်ကြောင့် သူမကိုယ်မှာ
ဝတ်ထားသည့် အရှက်လုံနဲ့ အဝတ်များနှင့် အပေါ်ကာ အဖြူ
လွှာတင်လည်ကို ထင်ရှားစွာ ဖြစ်နေချေ၏။

"ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အတွေ့ရှိခဲ့တာလဲ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်
အခန်းကိုယ်နဲ့ နိုင်ဘာလဲ ဘာလဲ... ဒီမှာ ငယ်မိလိမ့်နဲ့နေမှန်း
သိလို့ ရေစိုကားတဲ့ ကြက်ခုတ်လို့ မယာမာယာဖွားဖို့ ရောက်လာ
တာလား"

သဲဝါ၏ ကိုယ်ဆတ်သန့် တွန်းသွားသည်။

သို့သော် မျက်နှာပေးသောအခါ

"ဤအိမ်ထဲမှာပဲ... ငါ့ပြန်ဝင်လို့ မရလို့ပါ။"

တံခါးဖွင့်ထား။

"ဘာဖြစ်လို့ ဝင်လို့မရတာလဲ... အပိုတွေ လာမပြောနဲ့
ဒီမှာ အခု ငယ်မိလိမ့်နဲ့... သူ့နို့မှ မုရာမာယာတွေလာပြ သွား
ထွက်သွား"

တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲ မြည်အောင် ပြန်ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။
သို့သော် တအောင့်သာကြာသည်။ တခုတ်ခုတ်အသံက
မြင်ထင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။

ဒီတစ်ခါတော့ သူမအခန်းမှ မဟုတ်တော့ဘဲ ကြာရိပ်
တံခါးကိုပဲ ကိုးဆောင့်နေတာဖြစ်သည်။

"တောက် တွေ့မယ်"

ကြာရိပ် တက်ခေါက်၍ ကြိုမ်းဝါးလိုက်လျှင် တခုတ်ခုတ်
သံ ချက်ချင်းတိတ်ကျသွားသည်။

ဒါပေမယ့် ကြာရိပ်က တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

အပြင်မှာ ဘယ်သူမှ မှီနေတော့ပါ။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခု
ခုကို လုပ်ဝစ်လိုက်ချင်စေ ငယ်မိလိမ့်သူထားသည့် သော့တွဲကို တွေ့
ထားသော အိပ်ရာခင်းအစပ်က စားပွဲပုလေးဆီပြန်သွားသည်။

အိပ်ရာနှင့်မိထားသည့် သော့တွဲကို တွေ့သည်နှင့် ဆတ်ခနဲ
သကာက်ယူကာ မြေးထွက်လာခဲ့မိ၏။

ဖွင့်ဆိုတော့လည်း ဖွင့်လိုက်တာပေါ့...။

အခန်းထဲမှာ ဘာတွေရှိနေမလဲ... မောင်နဲ့သူမ ဘယ်
လိုနေခဲ့ကြသလဲ...။

ခုတင်တစ်လုံးမှာ နှစ်ယောက်အတူ အိပ်ခဲ့ကြသည်လား။ အခန်းတံခါးသော့ကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ထည့် ဖွင့်ရင် လက်ကတဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

မျက်ရည်တွေ တစ်စက်ချင်းကျလာသည်။

ဒီလောက်ရဲတင်းလွန်းတဲ့ မိန်းမနဲ့ နှစ်ယောက်အတူအိပ် ပြီဆိုမှတော့ ထိုယောက်ျားမိုးပါသည်ဆိုတာကို ကမ္ဘာနဲ့အိမ်၍ ကြိမ်း တွယ်ပြလည်း ယုံဖို့မရှိတော့ပါ။

အထဲရောက်မှ သေချာကြည့်မည်။ ဘေးခွာမေး၍ ဒီည အားလုံးကို ရှင်းရမည်။

ဒေါသတွေနှင့် တံခါးပွင့်သည်နှင့် အထဲကို ရဲရဲဘင်းတင်း ဝင်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ ဖွင့်သည့်သူက ဖွင့်သည်။

အထဲမှလူမရှိဘူးထင်ကာ ဟိုဘယ်ဝန်ထမ်းတွေက ပြန် ပိတ်သွားသည်။

စည်းတစ်ခုမရှိသော နေရာဖို့ ဘာကိုမှ အလေးအနက် မရှိကြပါ။

ကြာရိပ် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သော်လည်း သံဝါတယ် ရောက်သွားမှန်းမသိ။

တစ်ခန်းလုံးမှာ သူမနဲ့ခေတ်နေကြသော အခန်းကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ကာ နှစ်ယောက်အိပ်နေ့ ရာကြီးတစ်ခု စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်။

ပြီးတော့ စောင်ခေါင်းအံ့ ထားမေးသော ဝိရိလေးတစ်လုံး နှင့် အကျိုးဆိုလိမ့်လေးတစ်ခု။

ကန်လန်ကာပီးလေးကာထားသည် တစ်ဘက်အတွင်းမှာ တစ်ဝက်ပေါ်နေသော ရေချိုးကန်ကို ငြိမ်နေရ၏။

ကြာရိပ် တစ်ခန်းလုံးကို ခွေကြည့်ပြီးမှ စိုစွတ်နေသော ကြမ်းခင်းကို ပြန်၍ကြည့်မိ၏။

ထိုအချိန်တွင် သူမ လက်ထောက်ထားမိသော စာအုပ်က လေးတစ်အုပ်၏ ကြားထဲမှ တစ်ပိုင်း ထွက်ကျလာသည့် စက္ကူထပ် သည် ခါတ်ပုံတွေပဲဖြစ်ကာ...။

“မောင်”

ခါတ်ပုံကိုကောက်ကိုင်၍ လှုပ်ခတ်လာသော နှုတ်ခမ်းသား တို့ကို အကြိတ်မိတိုက်ထားနေရ၏။

မောင်ခါတ်ပုံသုံးပုံ...။

ကြာရိပ်ကိုတောင် မောင်ခါတ်ပုံမပေးခဲ့ဘူးပါ။

မျက်လုံးတို့သည် နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ကြီးနှင့် ခါတ်ပုံများ ဆီမှာ ကူးလူးလျက်...။

“တောက်”

ကိုင်ထားမိသမျှ ခါတ်ပုံတို့ အစိတ်အစိတ် အမွှာမွှာ ပြန် ကျဲကျဲသွား၏။

သူမ မျက်ဝန်းတွေ ခါတ်ပုံအပိုင်းအစများဆီ ရောက်သွား

၂၀၄

အရိုင်းခဲးထောင်စဉ္ဇာကံ

စဉ် နောက်ကျောမှ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလျှောက် ဝင်လာသည့် ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲ မြစ်သွားခဲ့၏။

အုသံတစ်စုံဟစ်ရာ ကြားတိုင်း ကြားရိပ် ကြက်သီးထသွား

ခဲ့တာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိခဲ့ပါ။

စိတ်ကိုတင်းပစ်လိက်ပြီးမှ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

သဲဝါသည် တံခါးမှဝင်လာပုံရတာ သူ့ကို ကျောပေးလျက် ရေချိုးကန်ဘက်ထဲသို့ လျှောက်ဝင်သွား၏။

ဟွန်း...

သူကတော့ အောင်နိုင်သူကို... ရင်ထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ ဝိုင်းကြွေးရင်း ဖျက်ဝန်းမှာ စိုစွတ်မလာခေအောင် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

ဘယ်မိန်းမနဲ့ပြစ်ဖြစ် သူ့ဘယ်အိမ်ပဲ ပတ်သက်လာတာဝန်တွေ ဝတ္တရားတွေနှင့် တွေ့ရောင်ရုန်းထွက်နေဦးမှာပဲ။

လူယုတ်မာ ရှစ်ကိုမုန်းတယ် သဲဝါ နှင့်ကိုလည်း ငါမုန်းတယ်...

ဒီကိစ္စကို နင်တို့နဲ့ငါ့ရှင်းရမှာ မဟုတ်ရင် ခိုးရာလို့ကလားနဲ့ တယ်ဆိုဟဲ့ ငါကဘာလဲ။

ကြားရိပ် နေရာမှ ဆာခနဲလှည့်ကာ သဲဝါကို လိုက်ရာသည်။

မိုးလပြည့်စာပေ

သူမ တယ်ရောက်သွားပါသနည်း။

ရေချိုးခန်း တန်လန်တာနားထိ လျှောက်သွားကာ ကန်လန်ကာကို ဆွဲဖယ်၍ အတွင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ကျောဘက်က အသံကိုကြားလိုက်ရ၏။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမစောစောက ရပ်နေခဲ့သော တေးဥွဲဂုလေးတေးမှာ သဲဝါ။

ဒီးချောင်အောက်မှာ သူမရပ်နေပုံက တောင့်မတ်နေသော်လည်း ဆဲပင်ဖရိုဖရဲ ဝတ်ရုံဖားဖားနှင့် ကျောချမ်းဖွယ်ဖြစ်သည်။

ထို့ထက်ဆိုသည်က သူမလက်နှစ်ဖက် ယှက်ဆုပ်ထားသည့်နေရာမှ လက်ခနဲ ဝင်းခနဲ ခြစ်လိုက်ရသည့် အရာတစ်ခု။

ထိုအခါကျမှ သူမပုံစံသည် လက်ထိပ်ခတ်ခံထားရသလို ပုံပေါက်နေတာကို သတိထားမိလာသည်။

“ငါ ငါ့အဲဒီမှာပဲ”

“ဟင်”

သူမဘက်မှ အလွန်မာကြောသော စကားသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဲဒီမှာဆိုသောကြောင့် နောက်ကို ကြာရိပ်ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဘာမှမရှိပါ။

မြန်လှည့်လိုက်တော့ သူမ မရှိတော့။

ကြာရိပ် ထိုနေရာသို့ ပြေးသွားကာ ဝီရိလေးနောက်ကို

မိုးလပြည့်စာပေ

သွားကြည့်သည်။

ပြီးတော့ တံခါးကို ပြေးဖွင့်၍ အပြင်လမ်းကို ဝင်ကြည့်သည်။

သဲဝါ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ...

သူ ဘာဖြစ်လို့ မြင်ဆို့ပေါ်၍ မှတ်လှည့်ပြနေတာလဲ။

ထိုစဉ် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပြန်သည်။

ရေချိုးကန်ကြီးရှိသော အတွင်းဘက်မှာ ရပ်နေသည့် သဲ

ဝါအရိပ်ကို ကန့်လန့်ကာမှာ ထင်းထင်ကြီး တွေ့လိုက်၏။

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ လျှောက်ပြေးနေတာလဲ ရပ်နေစမ်း”

ကြာရိပ် ဘာမှမတွေးတတ်ပါ။

သို့သော် သေ့တို့က ခြောက်ချားစပြုလာခဲ့ပြီ။

သဲဝါကို မြင်နေရသော်လည်း အခန်းထဲမှာ သူမတစ်

ယောက်တည်း ရှိနေရသလို ကယောင်ခြောက်ခြား ဖြစ်လာ၏။

ထို့ပြင် စောစောက တံခါးပွင့်ပေးဖို့ ပြောခဲ့စဉ်ကတက်ဆီး

သော သဲဝါ၏ အသံဩဇာလေးလေးကြီးသည် တစ်ခါဆုံးပေးစဉ်က

အသံနှင့် လုံးဝပေးတော့တာကိုလည်း သတိထားမိလာသည်။

ကြောက်၍ ကြောက်ပြေးမြေးမိသည်လား မသိပါ။

ကြာရိပ် ရေချိုးကန်ရှိသည့် နောက်ထဲရက်ဆင်း ပြေးလိုက်

သည်။

သဲဝါ ပရိုတော့မိ။

ကန့်လန့်တာကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်သွားနှင့် တစ်နားခိန်း ဆောင်ခန့်လာသော နှလုံးခုန်သံကို ပြန်ကြားလာရသည်။

မှတ်လုံးတို့သည် ချောက်ချောက်ချားချား ပြေးလွှားပေခဲ့ကာ သဲဝါကို ရှာမိစဉ် ရေချိုးကန်ဆီရောက်သွား၏။

အပေါ်ဘာ အဖြူရောင်ဝတ်ရုံတစ်ချို့နှင့် ရှည်လျားသော ဆံပင်တွေ ရေပေါ်မှာ ပြန်ဝဲလျက် မှောက်ခုံကြီးငြိမ်သက်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်။

ဒါဟာ လူနှင့်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာကို သူမသိလိုက်သည် တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် အလောင်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သဲဝါကို သတိရလိုက်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ရယ်ပေသလိုကြီးနှင့်အတူ သူမနောက်သို့ ခြေသံက တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာ၏။

ကြာရိပ် လှည့်မကြည့်ရဲတော့ပါ။

မေ့တွေ့အပြည့်နှင့် ပြည့်လျှံကျနေသော ရေကန်ထဲမှာရှိသည့် အလောင်းကိုသာ နှုတ်ကြည့်ရင်း မတ်တတ်ရပ်လျက် သူမ သေသွားပြီထင်ပါ၏။

ခွဲချိန်တွင် သူမကိုယ်ကို စီးစနဲ့ ပြေးထိုးထိုး ဝါးနဲ့ပေးခတ်ခတ် နာတာကျင့်တာကိုပင် ခံစားမိတော့မည် မထင်။

ကြာရိပ် တစ်ကိုယ်လုံး ထုံခဲအေးစက်နေခဲ့ပြီ။

“ငါ့အညာခံလိုက်ရတာ... ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသွား
တာ ဟား... ဟား... ငါးမိနစ်အတွင်း ပြန်လာမယ်ဆိုလို့ လက်
ထိပ်ခတ်ခံပြီး ငါ့နေခန်းအောင်...”

သဲဝါ တစ်လုံးချင်း ပြောနေသမျှ ကြားရိပ် တို့အဖြစ်တို့ကို
မြင်လာရသလို ဖြစ်ခဲ့၏။

သဲဝါသည် ဟိုကယ်တန်သစ်တွေ မတော်တဆ ဝတ်လာ
မည်စိုးကာ ချိတ်နှာရှိနေသည့် ညဝတ်ကို ဝန် ခါးဝည်းအဖြူတို့ ပခုံး
စောင်းနဲ့ တိုက်ချ၍ ကိုယ်ခွဲခံထားလိုက်၏။

ဝတ်လို့နေပေမယ့် ကိုယ်ပေါ်မှာ လွှာခြုံထားသလို ငြိမ်
သွားခဲ့သည်။

သူမသည် ငယ်ဗိုလ်ကို ခွဲခွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့၏။

ငယ်ဗိုလ် ဘာလုပ်လုပ် အထင်တကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျေနပ်နေခဲ့သည့်။

ကိုယ်မှာလက်ထိပ် တန်းလန်းနှင့် မလွတ်မလပ် လှုပ်ရှား
နေရပေမယ့် ငယ်ဗိုလ် ကိုယ်တိုင် ခတ်ခတ်ခဲ့တာနဲ့ ကျေနပ်နေခဲ့
သည်။

သို့သော် သော့အေးမည်ဖုန်းသိလျက်နှင့် ဆက်ဆံသော
မည်ပြောသွားခြင်း

ဟန်နီကြာသည်အထိ ငြိမ်မရောက်ခဲ့သောအခါ မကျေနပ်
စိတ်လေးဖြစ်လာ၏။

သူလာမှ ရေချိုးမှာပေးမယ့် ကန်ထဲမှာ ဘုံတိုင်ဖွင့်ချထား
သည့် ရေကလွဲကျနေပြီမို့ ပိတ်ရတော့မည်။

တိုယိုမှာ လက်ကမအား။

ရေကန်နားရောက်တော့ ကလေးရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့် ဂေါ်လီ
လုံးကလေးတစ်လုံးက ခြေကြားထဲ လိမ့်ဝင်လာသည်။

အသံကို ရှာဖွေပေမယ့် ဂေါ်လီလုံးလေးကို သူမ ဂမ္မတစိုက်
မပြုမိခဲ့။

ဘုံတိုင်ခေါင်းက ဂေါ်လီကလေးကို ခြေဖျားနှင့် လှမ်းချိတ်
ဖို့ ကြိုးစားရင်းမှ ဂေါ်လီလုံးကို နင်းမိပြီး လူကယိုင်ကျသွားသည်။

ခြေတစ်ဖက်မြောက်၍ ကိုယ်ကိုမခိုင်တခိုင် လွဲယူနေသော
အချိန်မို့ ချော့ချွတ်မှုကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်ခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့်...

ကိုယ်သည် ရေပြည့်နေသော ကန်ထဲသို့ မျက်နှာအပ်
လျက် ခွင်းခဲခဲ့ ပြုတ်ကျ၏။

တန်က အတွင်းမှာ သဲဥပုံ၊ နှုတ်ခမ်းက ကျယ်သည်။

လက်မှာ ချုပ်နှောင်ခံထားရကာ ခြေထောက်နှင့် ယက်
တော့ဘယ်လိုမှမမိ။

ကိုယ်ပေါ်မှာ လွှားထားခဲ့သည့် အင်္ကျီဖြူက စို၍ လည်တိုင်
နှင့် မျက်နှာကို ရစ်ပတ်ပြီး ဝိုင်းဝန်းတုတ်နှောင်ပေးသလို ဖြစ်သွား
သည်။

“ဝင်း... ဝင်း... ဝင်း”

သဲဝါ ရေထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေဆဲ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကန်ဘေးမှာ မြင်လိုက်သလိုရှိ၏။ ကလေးက ပြုလျက်တောင့်တောင့်လေး ရုပ်ကြည့်နေသည်။

သို့သော် သူမ ကလေးကို ဂရုမစိုက် ဒီကလေး၏ဂေါ်လီကြောင့်ဆိုလျှင်လည်း နောင်တနှင့် အမုန်းဆွဲမိခင်မှ ဖွဲ့မိမည်။ သူမ တူးတူးခမ်းခမ်း မုန်းတီးသွားသည်က ငယ်စဉ်... သူ ညာတယ်၊ ငါ့ကိုလိမ်ပြီးထားခဲ့တာ မုန်းတယ် သူ့ကို မုန်းတယ်။

ရေသံတဝန်းဝန်းတို့ ငြိမ်သက်သွားသောအခါ သဲဝါ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ရေထဲမှာ ငယ်စဉ်ကို ရှာဖွေနေသလို ကွတ်ထွက်မတတ် ပြုကျယ်နေ၏။

မုန်းတီးစွာ ဟစ်ခေါ်နေပုံရသော နှုတ်ခမ်းများက ပြဟနေလျက် သဲဝါသည် ထိုအဖြစ်တို့ကို ပြောပြနေဆဲ။

ကြာရိပ် ဘောင့်မတ်စွာ ရပ်နေဆဲတွင် အလောင်းသည် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲလှန်လိုက်သလို ပြုပြုပြုကြီး မော့တတ်လာ၏။

ကြာရိပ် နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၏။
“တိုး တိုးစမ်း ရှေ့ကိုတိုး... နင်ပါသေရမှာ ငါ့ကို သတ်

ပြီး နင်နဲ့ပေါင်းလို့ တယ်တော့မှ မရဘူး... နင့်ကို ငါသတ်မှာ တိုးလေ”

“ဟင့်အင်း”

“ခ ဝိုင်းဆိုဝိုင်း... ဝိုင်း ဝိုင်း”

“မတိုးဘူး”

ကြာရိပ် မျက်နှာမှာရေတွေစင်လာသည်။

သဲဝါ၏ ဆံပင်များမှဖြစ်၏။

သဲဝါသည် ကြာရိပ်၏ နားသယ်စပ်ဆံစများကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ခဲကာ ရေကန်ဆီဆွဲခေါ်၏။

“အား”

ကြာရိပ် စူးစူးဝါးဝါး တော်၍ ရုန်းသည်။

မျက်နှာကြီးကို တွန်းပစ်ဖို့ ကိုင်မိလျက် အေးစက်ပျော့စိနေတာကြီးကိုကိုင်မိတာ လက်ကိုပြန်ရုတ်မိ၏။

ခြေကန်ဘေးသော်လည်းမရ၊ ရေကန်နှုတ်ခမ်းသည် ပေါင်နားမှာထိကပ်လာ၏။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း မောင်ရေ ကယ်ပါဦး အား”

“ငွမ်း”

ကြာရိပ် ခရုကန်ထဲသို့ မောက်လျက်ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

အခန်း (၁၉)

အခန်းနားမရောက်ခင်ကတည်းက သူနားထဲမှာ စူးစူးဝါးဝါးကိုကြားသည်။

လှေခါးထိပ်ရောက်သည်နှင့် တအားပြေးလွှားခဲ့ရင်း ကြာရိပ်ကို ပူပန်စိတ်က အတိုင်းအဆမရှိ ဖြစ်လွန်းနေမိသည်။

“အား”

“ပွမ်း... ဝုန်း”

“ကြာ”

စေ့နေသည့် အခန်းတံခါးကို ဆောင်ကန်ပစ်ကာ ငယ်ဗိုလ်အခန်းထဲကို ခုန်ဝင်လိုက်၏။

ရေကူးကန်ထဲမှာ ရေတို့သည် ရေလုံးရေဖွားများအဖြစ် တဝုန်းဝုန်းထ၍ ဆူညံနေသည်။

သူပြေးရောက်သွားတော့ တထဲမှာ ကြာရိပ်။

“ကြာ”

သူကြာရိပ်ကို နီးချိန်တကြိမ် ဆွဲတင်သည်။

သူ့လက်ထဲမှာ ကြာရိပ်ကို ဆွဲမိသည်နှင့် ကြာရိပ်သည်

ရေဖျန်းကာ ပျော့ရွေ့ငြိမ်ကျသွားရှာပြီဖြစ်၏။

သူ့ကြာရိပ်၏ကိုယ်လုံးကို တန်ထဲကနေ ပွေ့ယူသည်။

သို့သော် အလွယ်တကူ မယူလိုက်သော်လည်း လက်ထဲမှာပါလော့အံ့ဝေ။

သူ့ကိုယ်ပိုင်း ငါ့ငါးကျသွားကာ ကြာရိပ်နှင့်ထပ်လျက် ရေထဲပါလှလှဖြစ်သွား၏။

မေးဖွားမှာ ရေတွေ့တာ ထိသည်။

သူ့ပြန်ကျတသော့ တေးကနေ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် တက်မိမိလိတ်ရသလို ရုတ်တရက် ပြန်ထ၍မရ။

“တောက်... တာလဲဗွား”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဆက်ခနဲ ကျွဲသကာ ဘေးဘီကို ဝေ့ကြည့်ရှာသည်။

သူသည် အစွဲတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေမှန်း သတိရတော့မှ လက်ထဲမှာ မသေသေပင်ပါလာသည့် ကြာရိပ်ကို ပွေ့ထူလိုက်ရသည်။

“ကြာ... ”

သူ့အင်ခေါ်သည်။ ကြာရိပ် ပလွပ်ပါ။

“ကြာ... ကြာ”

သူ့ ကြာရိပ်ကိုယ်လေးကို ပခုံးပေါ် မှောက်ထမ်းလိုက်ပြီး မျက်လုံးတို့သည် အောက်ဘက်ကို ပြန်အရောက်တွင်...

“ဟာ”

မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း သဘာဝကောင်းသော သဲဝါ၏အလောင်းကိုမြင်လျှင် သူတစ်ယောက်ကြီး ဟာခဲနဲ ပြစ်သွားခဲ့၏။

ကြာရိပ် ရေတွေဝေါခဲနဲ အနိစ္စက အနည်းတွန့်လာ၏။

ဝယ်ဝိုလ် ကြာရိပ်အခြေအနေကိုကြည့်၍ ခုတင်ပေါ်မှာ ပြေးချထားလိုက်သည်။

သဲဝါ၏အလောင်းဆီ တစ်ခါပြေးလာကာ အနားရောက်မှ ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ ဆက်သွယ်ရေးကို ဖွင့်သည်။

ချက်ချင်လာကြဖို့ ဝုန်းလိုက်သည်။

သဲဝါ၏အလောင်းသည် ကိုယ်ကနောင်လက်သားနှင့် လည်ပင်းတစောင်းလိပ်၍ မော့နေတာဖြစ်၏။

လက်နှစ်ဖက်မှာ ခတ်ထားသည့် လက်ထိပ်ကိုလည်း မြင်နေရသည်။

သူဘယ်လို့မှ စိတ်မကောင်းနိုင်တော့ပါ။

သဲဝါ ထိုလက်ထိပ်ကြောင့် သေခဲ့ရသည်မှန်လျှင် သူ့အပြစ်မကင်း။

ဒါဘာဖြစ်တာလဲ လက်ထိပ်တန်းလန်းနှင့် သူ့မှ ခရီးကို ဆင်းရင်း ဖြစ်ခဲ့တာလား...။

ဒါမှမဟုတ် ကြာရိပ်သည် သူ့ကို အပြိုးထား၍ စကားများရန်ဖြစ်ရင်း ကန်ထဲကို တွန်းချလိုက်တာလား...။

ဒါ မပြစ်နိုင်ပါ။ အလောင်းက ခုမှသေတာမျိုး မဟုတ်။ ရေထဲက ရုပ်ကိုမြင်တာနှင့် ထိုအလောင်းဟာ မနေ့က တည်းက သေဆုံးခဲ့တာမှန်း သူ့တွက်မိသည်။

ညဦးက သဲဝါအကြောင်းပြောစဉ်မှာ ဒီအဖြစ်တွေကို ကြာရိပ်သိထားခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော သဲလွန်စတစ်ခုမှမပါ။

ကြာရိပ်ဟာ နို့သားဖြူစင်သူလေးပါ။ ဒေါသကိုလည်း မဖုံးဖိတတ်။

ဝမ်းသာစရာဆို ခုချိန်ထိ လက်ခုပ်တီးရယ်တတ်ခဲ့။ သဲဝါ၏သေဆုံးမှုမှာ ကြာရိပ်ယောင် မပါဘူးဆိုတာ ကြာရိပ်ကိုသူ အငြိမ်မပြင်ရက်၍ မဟုတ်။

ရှိခဲ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံများအရ ကြာရိပ် မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူ့သေချာတွက်မိနေ၍ပါ။

ထိုစဉ် သူ၏ကျောနောက်မှာ လှုပ်ရှားသံသဲသဲနှင့်အလှူ “မောင်”

“ဟင်... ကြာ”

သူ ဖုတ်ခဲလှည့်လိုက်လျှင် ကြာရိပ်သည် ဝမ်းပမ်းတနည်း ဝိုကြွေးလျက် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ မြှောက်ခဲ့လေသည်။

“ကြာ... မင်း မင်းဘာမှမမြစ်ဘူးနော်... မောင် ဝင်၊ လာလိုက်တာကွာ... မင်းကို စောင့် မကယ်နိုင်ဘူးဆိုရင် မောင် ဒါဘစ်သက် ပြောလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရေတွေပို၍နေသည့် ကြာရိပ် ဘိုယ်လေးကို သူ့ထောင့်
၍ချော့သည်။

“မောင်... သူ့ သူ့လေ သူ့ ကြာကို ရေနှစ်သတ်တာ”

“ဟင် ဘယ်လို”

“သူ ကြာကိုသတ်တာ... ရေထဲအတင်းဆွဲချတာ ကြာ
ကြောက်လိုက်တာ မောင်ရယ်”

ပြော၍ ကြာရိပ် ငိုပြန်သည်။

“ကြာရယ်... သူကလေးနေပြီပဲ... မင်း ဒီထဲဘယ်လို
လုပ်ရောက်နေတာလဲ... အာလို့ဝင်လာရတာလဲ... မင်းကို
မောင် ကွယ်ဝှက်ထားမှာမှ မဟုတ်တာ... ဒီအမှုကို လက်သတ်
ရှင်းပြီးမှပဲ မင်းသိချင်မြင်ချင်တာတွေ မောင် အားလုံးပြောပြလိုက်
ပြမှာ”

“မဟုတ်ဘူးမောင်... ကြာ ကြာကိုသူခေါ်တာ... သူ
အခန်းကိုဖွင့်... ”

မျက်နှာလေးမော့၍ ခြေကာလက်ကာပြောပြနေရင်း ကြာ
ရိပ် မျက်လုံးတို့သည် ငယ်ငိုလ်၏ ကျောနောက်သို့ တစ်နံ့ဆန့် ဇောက်
သွားပြီး...

“အလေး”

ရေတောက်တောက်ကုန်နေသော မျက်နှာနှင့်ဆံပင်တွေ...

ရေပူတွေ ပြည့်စိုက်နေသည့် မျက်လုံးနှစ်ကြီးနှစ်လုံး...

ငယ်ငိုလ် မနားထက်မှကျော်၍ သူမကို စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်
နေရာ အားခနဲအော်ရင်း ကြာရိပ် ငယ်ငိုလ်ရင်ခွင်ထဲမှာ သတိလစ်
မေ့မေ့ကသွား၏။

“ကြာ... ကြာ”

ငယ်ငိုလ် နောက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

ဘာမှမရှိပါ။ ပြေးဝင်လာကြ၏။

“ခွဲတစ်”

“ဟာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“ဟိုမှာ ဖာစ်လောင်း”

“သူက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မေးခွန်းတွေ စုပြုံထွက်လာကြသည်။

“သူ မေ့သွားတာ”

ဟု ပြောကာ ကြာရိပ်ကိုပိုက်ရင်း သူတို့ခါတ်ပုံရိုက်ကြ ရှာ
ဖွေစုဆောင်းကြ အလုပ်ရှုပ်နေသမျှကို ငယ်ငိုလ်ရင်ကြည့်နေခဲ့ပိ
၏။

သူ့ရင်ထဲမှာ လက်လှမ်းမမီခိုင်သော အတွေးတို့ ရှုပ်ထွေး
နေ၏။

အခန်း (၂၀)

“ပြောတာက သံဝါနဲ့ သူ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်”
“ဟင်... ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ မကားပြောရဘယ်ပေါ့”
“မဟုတ်ဘူးဟေ့... ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ ရန်ဖြစ်တာ”
သိန်းဝက်က ဝင်အော်မှ ကျိုးနှစ်ကောင် ရွက်ပြုပြင်၏။
ထောက်လှမ်းရေး ခုံဘက်ကြီးတွေ သတိလစ်သွားသည်
လား...

ကမ္ဘာခြားဘဝများမှ လှုပ်ရှားမှု နိတ်ခတ်မှုတွေကို မယုံ
ကြည်တာလား။

မုက်ခုံးတွေပင့် မေးခတ် ခေါင်းခါသည်သူကခါ။
အခြေအနေကို သူတို့နားမလည်နိုင်တာတွေ အမှန်ပဲ
ဖြစ်သည်။

မြန်ကမ်းပါးထောက်ဆီကို လှမ်းမြင်နေရသော အလွန်လှပ
သည့် သစ်လုံးအိမ်ကလေး၏ ခေ့ကွပ်ပုစိတ်မာ သူတို့အားလုံး
စုမ်းပီနေကြသည်။

အရေးကြီးကေ့စ်တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်အောင်မြင်ပြီး တိုင်း

မိုးလပြည့်စာပေ

သူတို့ စုဝေးစားသောက်နေကျ...
ထိုအထဲတွင် ခြင်္သေ့အကြီးဆုံး သူပဲများများသောက် များ
များစားတတ်သူ။

“နေဦးကွ... သူ့ပြောသမျှ ငါ့ကိုပြန်ပြောစမ်းပါ”

“ပြောနေတာပဲ... မင်း မကြားဘူးလား”

အကြီးဆုံးဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ငယ်ဗိုလ်ကတော့ မင်းနဲ့
ငါနဲ့ပဲပြောသည်။

ဒီထဲမှာ ရာထူးအဆင့်ချင်းက သူနဲ့ခြင်္သေ့အတူတူပဲဖြစ်
သည်။

သို့သော် တာဝန်ပေးအပ်ခံရတိုင်း သူ့ကိုသာဖြစ်ကာ
ခြင်္သေ့က အတူခံရသေး။

ခြင်္သေ့က အားလုံး မိုးတုံးမတ်ဘတ်ရပ်နေကြသည်ထဲမှာ
သူက စားပွဲပေါ်မှာ အကျအနေထိုင်လက် ဝါးလည်းဝါး မေးလည်း
မေးဆဲ...

“ငါပြောတာက ဒီလိုလေကွာ... မင်းကသူနဲ့ နှစ်ယောက်
တည်း တွေ့ရတာ... သူကလည်း မင်းကိုတော့ အားလုံးထက်ပို
ပြီး သေချာတာတွေ ပြောပြမှာပေါ့... ဒီထဲမှာ မင်းလက်မခံနိုင်
တာတွေ ပါနေမှာပါ... ဟုတ်တယ်မှတ်လား”

ငယ်ဗိုလ်က ဦးကလေး မီးညှိရင်း မျက်မှောင်ကုတ်၍ ငြိမ်
နေ၏။

မိုးလပြည့်စာပေ

အားလုံးက သူ့အိမ်ထဲသို့သွားကြပါသည်။

“မင်း အဲဒီမှာမိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို နီးနီးလေးထားပြီး ဝယ်ယူရင်ပဲ ဖြစ်သွားတာက မရှုပ်သင့်ဘဲ ရှုပ်သွားတာပဲ တကယ်ဆို မင်း တစ်နေရာစီ ထားသင့်တယ်”

“ဘာမှရှုပ်စရာမရှိဘူး... တစ်ယောက်က တရားခံ တစ်ယောက်ကမိန်းမ”

“အေးလေ... ဒါပေမယ့် အခု မိန်းမချင်း ပြဿနာတက်လို့ပဲ တစ်ယောက်က သေသွားသလိုလို့”

“ဘာမှမဆိုဘူး”

“မဆိုဘဲ အဖြေက နောက်မှထွက်လာတာ”

“အားလုံးသိပြီဦး”

“မသိလို့ မင်းအခု ရှင်းလိုက်ရတာပေါ့”

“ခြင်ဆဲ မင်းပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေလိုက်စမ်းပါ”

“ငြိမ်ငြိမ်ပဲနေခိုင်း... ပါးစပ်တော့ မပိတ်နိုင်ဘူး”

မော့မကြည့်ဘဲပြောရင်း ခြင်ဆဲက နောက်ထပ်တစ်ဝက် ထပ်ထည့်သည်။

ပြီးတော့ မမော့သေးဘဲ ထဲကပ်ကို လှမ်းပဲ့၏။

သူမှလွဲလျှင် ဘယ်သူမှ ဓားသောက်ဖို့တို စိတ်မဝင်စားကြပါ။

အရေးကြီးသည်က စကားက လန့်အေး၍ သတိလစ်နေ

ဘတ်သော ကြာရင်၏ ကယောင်ခြောက်ခြား စကားများကို နားဝင်ချီနွား စီစဉ်နိုင်ပြန်၏။

“ဆရာ”

သစ်ပင်အိတ်ကိုကိုင်၍ ရုပ်နေရာမှ သိန်းငှက်က ငယ်မိလ် ဖူးလျှောက်လာ၏။

နေရောင်မခိုတော့သော ညနေခင်း၏အလှသည် ငယ်မိလ် ပျက်နာကို လှပထောင် မဖန်ဆင်းနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

နေရောင်ခိုနေ၍သာ အလင်းရောင်ရှိနေသော လောကကြီးသည် ဒီလိုအချိန်မှာ အနောက်ဘက်တောင်စွယ်တွင် မေးတင်နှုတ်ဆက်နေသော နေဝန်းကြီးကို ပြန်၍ပြုပြင်ရမှန်း မသိတတ်စွာ ခိုနေတတ်၏။

ပူလောင်ခြင်းမဲ့ အေးမြကျန်းမာသော ညနေခင်း၏အလှကို မကဲမောခံစားရင်း နေဝန်းကို မေ့နေတတ်ကြသည်။

လောကကို မထိုးဖောက်နိုင်တော့ပေမယ့် သူ့ခိုနေပါသေးသည်။

ဒါပေမယ့် နေဝန်းမှာ မှေးမိုနံ့ခဲပြီဖြစ်၏။

ငယ်မိလ်သည် ထိုကဲ့သို့ ခြစ်နေပြီလား...

ကြာရိပ်အတွင်း သူ့အချစ်ဟာ တာဝစဉ် ပြည့်ဝဆဲဖြစ်သည်။

သို့သော် ကြာရိပ်သည် သူ့ကိုအားကိုးပေးမယ့် မယုံကြည်

တော့ပါ။

ကြောက်သည့်အခါ ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်သည်။
 ပြီးတော့ ပြန်တွန်းပစ်၏။ မျက်စည်တွေတွေကျလျက် ခပ်
 ဒွာဒွာနေသည်။
 လန့်လန့်ဖုန်ဖုန် ဖြစ်လာလျှင် သူ့ရင်ဆီပြေးမည်။
 ရင်ထဲမှာနာနေပါပြီ။ လူ့သတ်မှု နှိမ့်မှုတွေကို သူ့ဒေါ်ထုတ်
 နိုင်ခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ထိုအောင်မြင်မှုများအတွက် သူ့မှာမသော်နိုင်။
 အမှုနှင့်ပတ်သက်သော အသိုင်းအဝန်းမှလွဲလျှင် သိသူ
 တစ်ချို့သည်လည်း ပြုံးစိစိရယ်ဟဟ။

မစရဲ သူကကွယ်ရာမှာ ကြိုက်ပြုံးသည်။
 ရင်းနှီးသူတို့က ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် လက်တို့စ၏။
 "ဟဲ...ဟဲ ကျန်တာလေးက ငိုချောတာကွ"တဲ့
 ဝယ်ဗိုလ်မျက်နှာ သူနဲ့မူနဲ့နေသည်။

ဒါတွေကို သူ့ဘယ်လိုရှင်းမလဲ... ရှင်းနေဖို့ကောလို့
 သလား...
 သူရှင်းပြခဲ့သည်။ ဘစ်ကြိမ်မက အထပ်ထပ် အခါခါပြစ်
 သည်။

ကြာရိပ် နားလည်ဖို့ပဲ။ ဘယ်သူသိသိ မသိသိ ကြာရိပ်
 သိနေသင့်သည်။

သူ့စိတ် သူ့မေတ္တာကို ကြာရိပ်သိလျှင် ကျေနပ်သည်။
 ခုတော့ သူ့အစ်ကဲ မြတ်နိုးတွယ်တာခဲ့ရသူ ကိုယ်တိုင် သူ
 ပြောသမျှကို မကြားခဲ့သလိုနေသည်။
 လက်မခံနိုင်သလို စိမ်းစိမ်းကြည့်ခဲ့၏။
 ထို့ကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာနာနေသည်။
 လက်ထင်ဖို့ အမြန်ဆုံး ကြိုးစားမည်ဆုံးဖြတ်သော်လည်း

မဖြစ်။

"ဆရာ ဒါဆို ခဲတုတ်ကြီးပြောသလို မကြာရိပ်ကို စိတ်ကျန်း
 မာရေးဆေးရုံမှာ ကုသခံဖို့ ထားရဦးမှာပေါ့"
 ကျွမ်းကန်းတစ်က ဝင်မေးတော့ လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့စွတ်တ
 ရက် မဖြေနိုင်။

"သူ့ဟာ မတော်တဆ ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်စဉ်က ဒဏ်ရာကို
 ကုသပြီးတော့ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံနှင့် နှစ်လတိတိ ကုသခံခဲ့ရ
 ဖူးတယ်... ဒါကို ခုချိန်ထိလည်း သူ့ကိုယ်သူ သိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး
 သား... ဆေးရုံက ဆင်းခဲ့တာကလည်း ဆရာဝန် ခွင့်ပြုချက်မလူ
 သဲ သူ့သဘောနဲ့သူပဲ... ဒီတော့ သူ့ရဲ့စိတ်ခံစားမှုကိုသိအောင်
 ကြိုးစားတာဟာ သိပ်ကို ငင်ပန်းမာပဲသား... ဒက်ဒီတို့လုပ်ရမှာ
 က သူ့ကိုလူကော ဒိတ်ပါကျန်းမာအောင် အရင်ကြိုးစားဖို့ပဲ"

ဒက်ဒီက ကြာရိပ်ကို စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံတင်ဖို့ ပြော
 လာခဲ့သည်။

သူလက်မခံနိုင်ပါ။

သို့သော် တကယ်တမ်း မခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် မဟုတ်ဘဲ အထက်က ချွတ်သော အမိန့်တစ်ရပ်အနေနဲ့ ဖြစ်လာလျှင် သူငြင်းလို့မရတော့။

အခက်အခဲများစွာဟာ လွယ်လွယ်လေး ဖြေရှင်းနိုင်သော်လည်း ခက်ခဲနေ၏။

ဒါကို အားလုံးက သိနေသောကြောင့် စိတ်မကောင်းကြပါ။

ခြင်္သေ့ကြီးကတော့ သူ့ဆူးတွေလို သိမ်းချင် မျှီသိပ်မခေပါ။

“အဲဒါ မင်းကစိုးပြီမှာကို ကြောက်နေတာပဲကွ... ခဲ့အုပ်ကြီးက ဖြစ်သင့်တာကို ပြောပြတာပဲရှိသေးတယ်... အမိန့်ပေးသေးတာ မဟုတ်ဘူး... မင်းက လုပ်သင့်တာကို လုပ်ပေါ့”

“ငါက ဘာလုပ်ဧမ္မာလဲ”

“ဟင်”

နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ မော့ကြည့်ကာ ခြင်္သေ့ကြီးက ဖန်ခွက်ကောပုလင်းကိုပါ ဘေးရွေ့ပစ်လိုက်သည်။

သူက အရင်ကြိုက်ပေမယ့် နှံ့ချိန်လွန်အောင် မသောက်။ နေရာမှထရပ်ကာ ငယ်ဗိုလ်ကို ခင်ဆိုင်ရင်လိုက်၏။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲကွာ... မင်း ကောင်းမလေးနဲ့ ပေါင်းလိုက်ပေါ့... ခုလို ပပိုင်သေးဟာနဲ့စာရင် မင်းဘတ်က ပြောရေး

ဦးလမြင့်စာပေ

ဆိုခွင့်အများကြီးရှိသွားပြီ”

ဘာဆိုလို့လဲဆိုသော မျက်ဝန်းများနှင့် တစ်ချက်ကြည့်၍ ငယ်ဗိုလ်က မျက်နှာလှဲသည်။

ခြင်္သေ့က သူ့ပုခုံးကို လိုက်ဆွဲ၍ ပြန်လှည့်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်း မင်းတို့သက်ထပ်ပြီးကြပြီပဲ... ပကာသနအတွက် မင်္ဂလာပွဲအကြီးအကျယ်ဆောင်ဖို့ဆိုတာကို တယူမသန်နဲ့ပေါ့ကွ... ”

.. မင်း နေရာတကာ လက်တွေ့လုပ်လာပြီး ခုကျမှ စိတ်ကူးယဉ်နေတာကွီး... ခွင့်ရက်စုည့်လည်း ကျတော့မယ်... မင်းရဲ့ခွင့်ရက်က ကြည့်နူးသာယာဖို့ မဟုတ်ဘဲ လူနာစောင့်ရဖို့ဖြစ်နေပြီ”

ခြင်္သေ့က မညာမတာ ဝေဖန်သည်။

ငယ်ဗိုလ်က အံတစ်ချက်ကြိတ်၍ ဝေးနေ၏။

မျက်ဝန်းထဲတွင် လိမ္မော်ရောင် ဖျော့ဖျော့လေးသာတင်သော ဖိုးဘုတ်စက်ငိုင်းအစပ်မှာ မျှဉ်းကောက်ကလေးနှစ်ကြောင်း ခြစ်ဆွဲထားသလို ဟုတ်တွဲပုံသွားသည် ငှက်မောင်နှံက အလွန်လှပနေသည်။

သူရင်ထဲမှာတော့ မလှပါလား... ”

“မင်း သူ့ စိမ်းကားနေတာကို ခံတားနေရတာဖို့လား... ဒါဆို သိပ်အဓိကမထားနဲ့”

www.burmeseclassic.com

"ဟ... မထားလိုရမလားကွ... ကိုယ်ကိုအထိမှ မခံတဲ့ ဥစ္စာ... ငါက ဆယ်လိုလုပ် စည်းရုံးရမှာလဲ... အဲဒါ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ပြောပါဦး ဘာကပြဿနာလဲ"

"သူ့ကို စိတ်ရောဂါရှိခဲ့တယ်လို့ ရဲအုပ်ကြီးက တပ်အပ် ပြောနေတာ"

ငယ်ဗိုလ်က တခြားလူတွေထဲမှာတော့ အလုပ်ထဲမှာပါ ဦးစိုးငယ်ကို ဒက်ဒီဟု မခေါ်တတ်ပါ။

အားလုံးက နားထောင်နေပေမယ့် ခြင်္သေ့က လက်မခံ။

"အဲဒီတော့ မင်းရှင်းရှင်းပြောလိုက်ပေါ့ကွ... ရှာနေတာ မဟုတ်ဘူး... ရွေးသွားတာလို့"

"ပိုဆိုးသွားပြီဆရာ"

သိန်းဝတ်က ဝင်ပြောတော့ ခြင်္သေ့က ခပ်တည်တည် လှည့် ကြည့်၍...

"မင်း တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ"

ဟု လှည့်အော်သည်။

"သူကြောက်အားကြီးဦး အပြောအဆို မမှန်တာဟာ မင်း ကုသေးလို့ရတယ်... သူ့စိတ်ကျေနပ်အောင်ပြော စိတ်ချမ်းသာ တောင်လုပ်ပေး... ဒါကို စိတ်ကုန်းမာဆေးစွဲပို့လိုက်ရင် ပိုဆိုးပြီ ပေါ့"

ငယ်ဗိုလ်က ခေါင်းခါ၍...

"ရဲအုပ်ကြီးနဲ့အဖွဲ့က ကြာထွက်ဆိုသမျှကို စိတ်မူမမှန်လို့ ဆိုပြီး ဖယ်ထားချင်တဲ့ ပုံစံမျိုး သဘောကကွာ ကြာပြောတဲ့ထဲက တို့ခေတ် တို့အမြင်နဲ့ အော်ခင်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို လက်မခံနိုင်တာ"

"ခက်ဘယ်"

"အားလုံး သက်ပြင်းချကြ၏။ ခြင်္သေ့က လက်မခံ။"

"တို့သို့အထက်လူကြီးတွေ ဆုံးဖြတ်တာဆိုတော့လည်း ဓာခံရမှာပဲ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို လက်မခံဘူးဆိုတာလည်း တစ်ပိုင်း က လက်ခံပြင်ပေးထားရတာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်... ဥပမာကွာ ခုနစ် ဆယ့်ကိုး ကိုးလပိုင်းကနေ နှစ်ဆယ့်တစ် တစ်လပိုင်းကျမှ တရားပေါ်သွားတဲ့ လူသတ်မှု"

မသိသေးသူတွေကော သိပြီးတဲ့ သူတွေပါ ခေါင်းလှည့် လာကြသည်။

ခြင်္သေ့က အရှည်ကြီးရှင်းပြလိုပုံမရှိပါ။

သူလို့ပဲ သိထားခဲ့သည့် ငယ်ဗိုလ်က မျက်နှာတစ်ချက် တွန့် ရင်းလှည့်ကြည့်သည်။

"ကိုဘခက်... မမြခက် လူသတ်မှုပါ"

"အေးလေ"

"ဘာဆိုင်လို့လဲ... ဟိုက သေပြီးတဲ့လူကို အမိန့်နဲ့ ပိညာရှင် ချုပ်ပြီး မြန်နိုင်တာ"

“အဲဒါပေါ့ကွ... ဒါကျတော့ ပိညာဉ်လောကကို ယုံကြည်ခဲ့တာပဲပိုလား... သူတို့မှာ စိတ်နှုန်းမိတဲ့စင်နေရာတာ မရှိပေမယ့် သေဆုံးတဲ့အချိန် သေတဲ့သူနဲ့စိတ်ရဲ့ ပြင်းထန်မှုကြောင့် လိုရာကို သွားလို့ရအောင် ကြာရိပ်လည်း ပြောတော့မဖြစ်နိုင်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး...”

... မနေ့က ရေနှစ်သေနေတဲ့ အလောင်းက ဒီနေ့လာခေါ်တယ်... မင်းကို စွဲလမ်းပြီး အပြီးတကြီးသေတဲ့လူ... မင်းကချစ်တဲ့ တခြားမိန်းကလေးကို သေစေချင်လို့ ရေနစ်သတ်တာ ဆန်းသလား”

“ဆန်းတဲ့သူက ဆန်းနေလို့ပေါ့... သာမန် မိန်းကလေး မဟုတ်ဘဲ သူ့ဟာ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ တက်သားငှာတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့စကားအားလုံးကို အမှန်တွေပါလို့ ဝှံ့ဆလို့မရဘူး”

“ဒါဆို ကြာရိပ်က အဲဒီအခန်းထဲရှိမရှိ တာမင်ဝင်ကြည့်တယ်... ရေအိုးတန်နားထိုး သွားကြည့်ပြီး အလောင်းကြီးပေါ်ကို တမင်ထပ်ခန့်ကျတာလား... အလောင်းတို့ အဖော်ချအောင် အတူရေအိုးတယ်တဲ့လား”

ဝယ်ဒိုလ် စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားက ပြုံးမိတတ်ဖြစ်သွား၏။

“သူ့အခွာ တမင်ထွန်းချွန်ရလို့ ဒီလောက်သွေးဖျက်နေတဲ့

ဥစ္စာ... တွန်း သိစေချင်တယ်... တကယ်ပါပဲ”

ခြင်ဆို့ မျက်နှာကြီးက မလှန်ဆန်နိုင်သော အားမလိုအားမရမှုများဟာ အရက်ရှိန်နှင့်ရောကာ ရှုံ့တွဲတွဲ နိမြန်းနေ၏။

“ဆရာတ ဓာခု မကြာကို ဆေးရုံတင်ပေးဖို့ သဘောတူလို့က်ပြီလား”

“မတူသေးပါဘူး... တတ်နိုင်သမျှတော့ မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ရမှာပဲ”

“သူလက်ခံအောင် မင်းစိတ်ရှည်ရှည်ထားစမ်းပါ... နည်းနည်းလေး ခြေလည်ရောင်ပြတာနဲ့ ဟေ့ကောင် အကြီးအကျယ် ဘာညာမထုပ်နဲ့ ဧည့်ခံပွဲလေးတော်ရုံပဲ အမြန်အကျွန်းရုံးလုပ်ပြီး လစ်ကြတော့”

“သယ်ကိုလ်”

“ဟန်းနိုးဗွန်းပေါ့ကွ... ဘာလဲ မင်းက မိန်းမရပြီးကာမှ အဖေဆီမုန်းနိုးပြေးတောင်းချင်သေးလို့လား”

ဝယ်ဒိုလ်က ခြေထောက်တွေ တောင့်လာတာ သတိလား ပီလာမှ စားပွဲမှာ တင်ပါးပဟင်းနှင့် မှေးကိုင်ကာ ခွက်ထဲကို ဘီယာအနည်းငယ် လောင်းထည့်လိုက်၏။

“အဲဒါကလွယ်ပါတယ်... ငါဖိုးရိပ်တာက သူ့ကျန်းမာရေးကို တောင့်ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးဖို့ ထပ်လိုတယ်လို့ နောက်ထပ်အမိန့် ကျလာမှာကိုပဲ”

“အဲဒီတော့လည်း လွယ်ပါတယ်ကွာ... ကျွန်တော် စစ်ဆေးပြီးလို့ ပြန်တင်လိုက်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

တာားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည့်အထဲမှာ ငယ်နို့လိပါလေသည်။
ခွေးကောင်... .

အခန်း (၂၁)

သစ်လုံးထဲငယ်လေးက နေ့မွန်းတည့်ချိန်တောင်မှ မပူပါ။
ဖုတ်ဆိုင်းနေသော သစ်ပင်တို့ကြီးများ အလယ်မှာ တစ်နေကုန် တစ်ရုံစီခိုအေးနေ၏။

ညဘက်ယင်းလိပ်ကာလေးသာ ချထားတတ်သည့် ပြတင်းပေါက်က တစ်နေကုန်ကုန် ဖွင့်ထားတာမို့ နေရာလေးမှာရပ်ကာ ကြာရိပ်ငေးနေမိသည်။

မောင်နွဲ့သူ၏ လင်ဖော်ကိုးမက်တွေ ခပ်ငေးငေးမှာ စုရုံးစားသောက်နေကြသည်။

ပြောဆိုရင်း လုပ်ငန်းအကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးကြတာလည်းပါမည်။

နေ့လည်ခင်းကတည်းကနေ နေညိုခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တဟားဟား ရယ်သံတွေကို ကြားနေရ၏။

တယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ဘဲ ဆိုင်ကယ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူတို့ပြန်သွားကြပြီ ထင်၏။

ကြာရိပ် တစ်လုံးထဲလေးထဲကနေ နောက်ဖေးထောင်ကုန်း
လေးထိပ်ဆီ ထွက်လျှောက်လာခဲ့၏။

“သမီးငယ် ဘယ်ကိုလဲဟင်”

သူမကို စောင့်ရှောက်ဖို့ခေါ်ထားသည့် ကရင်အမျိုးသမီး
ကြီးက စကားသံဝဲဝဲနှင့်မေးရင်း အနားရောက်လာသည်။

“ဒီထိပ်လေးမှာ ထိုင်ချစ်လို့ပါ အဖိုး... မလိုက်တော့နဲ့

နော်... ကြာကပ်ယောက်တည်း နေချင်လို့”

အဖိုး ခေါင်းညှိတ်၍ ကျွန်ခဲ့၏။

အလွန်ရှည်၍ ကွေးညွတ်အုပ်ထမနေသော မြတ်ခိုင်အုပ်
ကြီးတွေဘေးမှာ ကြာရိပ် ကပ်ကပ်လေးထိုင်သည်။

သူ့လာလျှင် ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်အောင်ဖြစ်၏။

သူ့မ ဖုတ်ဝန်းထဲတွင် သိခါဏီနားကျည်းခံပြင်းနေသော
မျက်နှာကြီးကိုသာ မြင်ယောင်နေခဲ့၏။ ပြီးတော့ ခါတ်ခုံတွေ...
ပြီးတော့ ပြန်ပြုလုပ်သော ပန်းမုရောင် နှစ်ယောက်အိပ်

ခုတင်ကြီးတစ်လုံး...
“ဤသွားတာ ငါ့ကိုညှာပြီးထားခဲ့တာ ငါ သူ့ကြောင့်...
နားထပ်မှာ ထိုမကားများကို ပြန်လည်ကြားမိတိုင်း သူ့မ
ရာ ငါ့ဆီရင် ဟုသောအတွေးနှင့် ကြေကွဲလို့မဆုံး၊
ဟော့ကို သူ့မချစ်သည့်စိတ် ယုံကြည်အားကိုးခဲ့သေး
မေတ္တာစိတ်လုံးလုံးသည် နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင် နှစ်လုံးကို

ယောင်လိုက်တိုင်း ကမ်းစပ်တွေ့ရင်ဆောင်ပေါ်မှာ တင်နေသော
သဲပုံလှလှလေးတစ်ခုလိုပါ။

မြေးချိုင်းလာသော ရေလှိုင်းကြားမှာ သဲကလေးပျော်ကျ
စီးပျော့ခဲ့ရသလို ရင်ထဲက ချစ်မေတ္တာအားလုံးဟာ မယုံကြည်နိုင်
ခြင်း အထင်မြင်သေးခြင်းတို့မှာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရ၏။

ငါ ချစ်ခဲ့ရသလောက် မမာင်ကမချစ်ပါဘူး။

ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်တဲ့သူတိုင်း တစ်အိပ်ရာထဲ အတူနှစ်
ယောက်အိပ်ကြရတဲ့အထိ စွန့်စားကြရသလား။

ဟင့်အင်း... ဒါမျိုးဆိုရင်တော့ ကြာရိပ် လက်မခံနိုင်ပါ။

မောင်ဟာ သန့်စင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဘယ်
လိုယုံကြည်ရမှာလဲ...
မောင်ဘယ်လိုပဲ ရှင်းပြေးနေ ဘာဝန်ကဘယ်လို ပတ်
သက်ပုံက ဘယ်လိုတာပဲပြောပြော မယုံနိုင်တော့အောင် ရင်ထဲမှာ
ချစ်သည့်စိတ်တို့က သဝန်တို့နေသည်လား... အဖျက်ကြီးနေသည်
လားမသိ။

မောင့်ကို ကြာရိပ်ကြောက်ခဲ့သည်။

ငါ့ကိုလည်း ဒီလိုလုပ်ဦးမှာလား...
ပို၍ဆိုးသည်မှာ ကြာရိပ်ကို သူတို့ စိတ္တရဖြစ်နေပြီဟု ထင်
ကြခြင်းပါ။
ခုချိန်မှာ သူမဟာ မိဘဦးတစ်ကောင်ကြက် အများအပြော

အရ စိတ္တဇဝေဒနာရှင်။

မောင်ကိုချစ်တဲ့ စိတ်ကြောင့်သာ ကြာညနေမှပေါ့။

မျက်ဝန်းမှာ ဆက်ရည်တွေစို့လာဆဲ နောက်က ခြေသံကြား လိုက်ရ၏။

“ကြာ”

မောင့်ကိုယ်က ဆပ်ပြာမွှေးနံ့သင်းသင်းကို ရလိုက်၏။

ကြာရိပ် လှည့်ကြည့်ခဲ့ပါ။

“မိုးချပ်တော့မယ် ကြာ... ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

အနားမှာ သူထိုင်ချမလိုလုပ်တော့ ကြာရိပ် ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသွားတော့ နောက်ကိုဆုံလိုက်ပြန် သည်။

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ”

လေသံသည် အေးစက်ကျင်ခဲ့သည်လား...

ငယ်ငိုလဲ မျက်နှာတွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“မင်းတစ်ယောက်တည်းနေတာကို စိတ်မချလို့ပေါ့ကြာ နောက်ဆီပိုပြီးနေလို့ မရတော့ဘူး... ခွင့်ကျလာတာနဲ့ မောင်တို့ ဟနိုးပုံပွန်းထွက်မယ်... မထွက်ခင်မင်လာညှော်ခိပွဲလုပ်သွားမှာ တဲဒီကျရင် မင်းကိုယ်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ နေရတော့မှာ”

“ကျွန်မ သဘောမတူဘူး”

“မေ့လို့မရဘူး... မင်းကို မောင်လက်ထပ်ယူထားပြီး သား”

“ဟိုး... မကိုင်နဲ့”

လက်ဖျားလေးကို သူလှမ်းဆုပ်တော့ ကြာရိပ်က နောက် ထပ်ဆုပ်လိုက်၏။

ငယ်ငိုလဲ ဒေါသထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ သူမ ပခုံးလေး နှစ်ဖတ်ကို ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်၏။

“မင်းကို ငါအချစ်ဆုံး... မင်း ငါ့ကို နည်းစာမျိုးမျိုးနဲ့ ဖော်ထားတော့ကို ငါခံနိုင်တယ်... လူကိုမယုံကြည်ခွဲရှာသလို ဆောက်ဆဲနဲ့ကြာ... အချစ်ကို ဖော်ကားခံရတာ အသားဆိတ်တာ ထက်မာတယ်... ငါ့အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဘက်က ပြောဆို လောက်ဖွယ်တွေ ဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ ငါသည်းခံခဲ့တာ”

“မခံနဲ့လေ ရှင်ဘာလုပ်မလဲ... လုပ်ပစ်လိုက်ပေါ့”

“တောက်”

သူတက်တစ်ချက်ခေါက်မိပြီးမှ မျက်ရည်တွေကျနေသည့် ကြာရိပ်မျက်နှာ မာကျောကျောလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိ၏။

“မလုပ်ပါဘူး... မင်းကိုမောင် လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိ ဘူး... ရော့ မင်းမောင့်ကို မုန်းတယ်မို့လား... ဒီကနေလည်း သွားချင်နေတယ်မို့လား... ဝါကိုယူ”

“ထို့... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ယူပါ မင်းတာမဲ့မဖြစ်အောင် ငါကာတွယ်ပြောသွားမှာ ပါ... မင်းရှေ့မှာ မောင်ရင်နေတာ ငြိုက်တဲ့နေရာသာ ပစ်ခတ်လိုက်”

လက်ထဲကို သေနတ် အထင်းထည်ပေးသည်။

အလွန်နေ့ကျ ချီးခင်းသော မနီတီးမှတစ်ခုလား... .

ဝါမှမဟုတ် ယောက်ျားမပီသသော ရုသ့လိုမျိုးလား... .

သူကရမခိုက်မိတော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ ယောက်ျားတန်ဖဲ့ ကြေကွဲနာကျင်လာခဲ့ခြင်းကို ဘယ်လိုမှ မခံစားချင်တော့။

ခါးခါးသီး ပြစ်နေသော ချစ်သူကို မချင့်မရဲစိတ်နှင့် ပွေ့မက်ဆွဲပွေ့ပစ်ချင်သည်။

နှစ်ယောက်အတူ ဆယ်ကမ္ဘာထဲပဲရောက်သွားသွား လက်ကလေးဘတ်ပက်ကိုဆွဲ၍ အဓမ္မခေါ်သွားချင်မိသည်။

စိတ်သည် တကွတ်ထိုးဆန်ချင်သည့်တက်ကို အားချားနေ၏။

“နေ့ ယူခမ်းပါ... ဝါလေးကို ဆွဲညှစ်လိုက်ရုံပဲ”

“ဟင့်အင်း... ရှင် ရှင်ခေတ်”

“မင်း မပစ်ဘူးလား”

“ဟာလိုပစ်နေမှာလဲ”

“မပစ်ရင် ပေးတော့”

“အို မလုပ်နဲ့”

သေနတ်တ သူလက်ထဲပါလာသည်။

ကြာရိပ် ဇွတ်ပြန်လူဖို့ ငြိုးစား၏။

“မင်းဖယ်ပါ... မင်းသေလောက်အောင် စိတ်ညစ်နေသလို ငါလည်းမိလို့ပဲ... အဲဒါ မင်းယုံမှဖြစ်မယ်”

“တောင်... ဟင့်အင်း... မလုပ်နဲ့”

ထိုမျှတိ မရည်ရွယ်သော်လည်း ငယ်ဗိုလ် နောက်ထပ်ဆုတ်လိုက်မိမှာ မြေပြင်သည် နိမ့်ခနဲပဲ့ကျသွားပြီ။

“ဟာ”

“အမလေး မောင်”

ကမ်းပါးထဲသို့ သူ့မြုတ်ကျသွား၏။

ကြာရိပ်က အတင်းလိုက်ဆွဲရာ သူပေါ် မြင့်နိုင်ရုံကသာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဒေလိမ့်ခေါက်ကွေးကျလေသည်။

“ဟာ”

“အင့်”

ရေခမ်းနေပြီဖြစ်သည့် သဲချောင်းကလေး။

ငါးပေသာသာခန့်သာ ကျန်တော့အောင် ကောနေပြီဖြစ်၏။

ရှေ့ကကျသော ငယ်ဗိုလ်သည် ပက်လက်အင့်ခနဲကျကာ ကြာရိပ်က သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ မောက်လျက်ကလေး ကျလာသည်။

“ခေင်”

“ကြာ မင်းဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ကြာရယ်”

“ဟင့်အင်း သွား”

သူ ကြာရိပ်ကိုယ်လေးကို သဲချောင်းကလေး၏ သဲငွေဖြူ

ဖြူလွတ်ထက်မှာ အသာလေးချသိပ်လိုက်သည်။

ကြာရိပ်သည် မျက်ရည်စတိုကို လက်ခုံနုနှင့် ကလေး
ငယ်လေးလို သုတ်နေရင်း မျက်နှာလွှဲပစ်၏။

“ကြာ”

သူ ကြာရိပ်တေးမှာ တံတောင်နှင့်ထောက်၍ မျက်နှာလေး
ကို ငုံ့ငိုကြည့်သည်။

“တစ်နေရာရာမှာ ထိခိုက်မိသွားသေးလား ဟင်”

“ထိထိ သေသေ”

“ကြာရယ်... မောင့်ကို မင်း မမုန်းဘဲနဲ့ကွာ”

သူ ကြာရိပ်ကိုယ်လေးကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားလိုက်

၏။

“မင်း မောင့်ကို ချစ်တယ်မို့လား ဟင်”

“အချစ်ဘူး”

“လှိုင်ကွာ... အဲဒီအသံကို နောက်ပြီးပြောလည်း နား

ဝင်အောင်တော့သွားနော်... မင်း ပြင်ပြော မောင်ခံစားနေရတာကြာ
ပြီ”

“ကြာကပိုပါတယ် မောင်... ရှင် ရှင်ဟာ ဟိုမိန်းမကို”

“ဟာ... ကြာ မဟုတ်ဘူး... အဲဒါလုံးဝကို မဟုတ်တာ
ကွာ... တောက်... အဲဒီမိန်းမ မသေဘဲ မောင်သေသွားဖို့
ကောင်းတာ”

ထိုအခါ မျှင်ရည်တွေ စီးသွယ်ကျကာ ကြာရိပ် နှုတ်ခမ်း
လေး ဂိုက်လိုက်တာကို သူ့မြင်လိုက်ကာ ပျာပျာသလဲ ချောချသည်။

“ကြာ မောင်... မောင် မင်းကို ဒေါသဖြစ်လို့ မဟုတ်ဘူး
မောင့်အမှုကို မောင်ရှင်းနိုင်တယ်... ကြာကို မောင်မရှင်းတတ်
ဘူး... သုံးပါးကြာရယ်... မယုံရင် ကြာသူတို့ကို မေးကြည့်စမ်းပါ
မောင် ဒီမိန်းမကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ မသာယာခဲ့ဘူး”

“သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ကြာရိပ်အသံလေး ပျော့ပျောင်းလာသလို ဖြစ်တော့ သူ
ဝမ်းသာသွား၏။

“သူတို့ဆိုတာ အားလုံးပဲ မင်းကလွဲရင် ဒါလုပ်ငန်းသင်္ကေ
ပဲဆိုတာ အားလုံးသိတယ်... မင်းသေတာလည်း မင်းမောင့်ကို
သိပ်ချစ်နေလို့ပါ... အဲဒါမောင်သိတယ်... သံသယတွေပြေပါ
တော့... အချစ်ရယ်နော်”

မိုးချုပ်သွားပြီဖြစ်၏။ လရောင်မရှိသော်လည်း သဲချော့

ကျဉ်းကျဉ်းလေး၏ ကမ်းပါးအောက်မှ ခြင်နေရသော ကောင်းကင်
ကွက်ကွက်လေးမှာ ကြည်ပွင့်လေးတွေ မြီးပြတ်နေပြီ။

ကမ်းပါးပေါ်မှ ခေါ်သံသံသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟင် သူတို့ခုနေကြပြီ”

“အို တော်ကြာ”

ကြာရိပ် အားထက်ပြောလို့ မရတော့အောင် မောင်က
လည်သည်။

ညဏ်လေပြည်ဖြူးဖြူးနှင့် ကြွယ်ရောင်မွန်ယုယုလဲမှာ ကြာ
ရိပ်ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုထဲမှာ ရှက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ပြေးလွှားနေခဲ့၏။

“ကြာ”

“ဟင်”

ကြာရိပ် မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ရှိနေသည်။

သံပြင်ဖြူလွယ်သည်လည်း အေးမြသန့်စင်နေဆဲရှိ၏။

“မောင့်ကိုချစ်လား ဟင်”

ကြာရိပ် မောင့်မျက်နှာကိုကြည့်၍ ဝေဝေချာချာ ပြော
ပြချင်သည်။

မောင့်ကညီတိုင်းကို ဖော်ဖွယ်၍ ပြီးတော့ မောင့်ဖေးဖွား
ကိုဖမ်း၍ မောင့်ကို သိပ်ချစ်ပါသည်ဟု ပြောမည်။

သို့ကြောင့် ရွက်ရွံ့စွာ ယုတ်ပိတ်ထားသော မှက်ဝမ်းတို့
ကို ဖြည်းညင်းဖွင့်လှင့်လိုက်၏။

မောင့်လည်တိုင်ကို ယုတ်သိုင်းဖက်လိုက်စိစဉ် အလွန်လှပ
သော တောင်ကင်ယံ၏ရှေ့ မောင့်ပခုံးနောက်ကကျော်လွန်ကာ
သူမကို ဝှမ်းကြည့်နေသော မျက်လုံးနှိမ့်ကြီးတစ်စုံ။

သဲဝါ... အမလေး
ကြာရိပ် အားခနဲ မအော်မိမို့ နှုတ်ခမ်းကို ဖိပိတ်ပစ်ကာ
မောင့်လည်တိုင်ကို ကျွမ်းမက်ပစ်လိုက်သည်။

ရင်ခန်းသံတွေ ရင်ကွဲမတတ် ဆူညံသွား၏။
ဘုရား... ဘုရား ဒီတစ်ခါ ထပ်မတွေ့ပါရစေနဲ့...
သူမ မျက်လုံးထပ် ပြန်၍ဖွင့်ဖို့ချာမှာ...

ဓမ္မဇ္ဈာဖြင့်...
မင်းထက်ဇာတာ

ဂျွန်ဂိုဏ်းသန်းကြယ်စွယ်ပြီ

မင်းထက်ရာဇာ

အကိုမိမိပေးစောင့်ဆုတ်

BURMESE
CLASSIC
...COM